

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

πάτωμα, όπου ασφαλώς θα κατοικούν τα φαντάσματα. Ένας διάδρομος μακρός, κατασκότεινος. Από το βάθος φθάνουν ήχοι θοοιού. Τα φαντάσματα γλεντούν. Από κάτω από μία πόρτα φαίνεται φως. Προχωρούμε. Ίσα μ' εκεί την ανοίγουμε και... καμμία τριανταριά γύφτοι-ατσίγγανοι, γυναίκες, άνδρες, κορίτσια, γύρω από μία φωτιά, πάνω σε μία μεγάλη λαμαρίνα, γλεντούν.

Αυτή τη φορά όμως... δεν έχει. Το σπίτι του Πολυτεχνείου είναι στοιχειωμένο! Δεν θα παίξουμε.

Πάλι «νύξ ασέλγης», χιμερινή. Πάλι «Μεσονύκτιον». 'Η ίδια παρέα. Έχω επιστρατεύσει και τον «Φόξ», το περίφημο θρωμόσκυλό μου. Βρωμόσκυλο αλήθεια, ράτσας άπροσδιορίστου, μά φέρμα κι' αντίληψη πρώτης!

Περιμένουμε λίγο στο καφενείο του Πολυτεχνείου, όσο να πάει μεσάνυχτα και ξεκινούμε.

— Προσοχή παιδιά! Μην παίζετε με τα στοιχεία! φωνάζει ο Παπάδαρος.

Λαμπυρίζει στο άπανάω πάτωμα του στοιχειωμένου σπιτιού το συνηθισμένο φωτάκι, που κανείς δεν ξέρει ποιος το ανάβει κάθε βράδυ.

Με μία λάμπα ηλεκτρική του χεριού δρασκελάμε την εξώπορτα. Χορταρισμένη ή αλύη. Μά ένα μονοπάτι που μας οδηγεί προς το πίσω μέρος, μας δίδει να καταλάβουμε, ότι μπαίνουν άνθρωποι.

Μία σκάλα τώρα. Δύο πέτρινα σκαλοπάτια κι' έπειτα ξύλινα. Τρίζουν άπαισία κι' αυτά, σαν στοιχειωμένα. Έπειτα ένα μπαλκονάκι. 'Η πόρτα κλειστή. Σπρωξιάς, κλωτσιές, τίποτα. 'Ο Φόξ κουνάει την ουρά του άνυπόμονα.

Τότε ένας από μας, που τον κρατούσαμε απ' τα χέρια καλά, δίδει μία της πόρτας με τα νάτα του και την μπάζει μέσα.

Κατασκότεινο το έσωτερικό. Κάποιο ρεύμα θγαίνει από μέσα παγερό. Από τις γρίλλιες διακρίνουμε τα φώτα του δρόμου.

— Μέσα Φόξ! Λέω του πανέξυπνου θρωμόσκυλου μου.

Μά του κάκου. Με τη μουσούδα του φερμάει δεξιά κι' άριστερά και κολλώνει. Κάτι τρέχει. Μπρέ άμάν, μπρέ ζαμάν. Τίποτα ο Φόξ. Κάτι θα διαισθάνεται ύπερ-φυσικό.

Καμμία φορά με το μπαστούνι στο πάτωμα μπροστά κάνουμε να χωθούμε στο έσωτερικό, μά δεν βρίσκομε πάτωμα να το σπρίζουμε.

Με τη λάμπα τότε διακρίνουμε... χάος. Στον τοίχο μία σιδερένια φούρκα. Την ήξερα τη μέθοδο αυτή. Σκάλα θάβαι. Παρακάτω άλλη φούρκα. Προσεκτικά ένας-ένας κατεβαίνουμε στο βάθος. Το σπίτι ήταν άπώτο.

Μά τί θρήκαμε στο ισόγειο; Μία στίβα —καμμία έκατοπεννηνταριά οκάδες τουμπέκι λαθραίο, καπνό, τσιγαρόχαρτο... Φωλιά λαθρεμπορών Χριστιανόι μου.

Και γραμμή στο άστυνομικό τμήμα... δια τα περαιτέρω.

ΔΗΜΟΣ ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΧΑΔΙΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 31)

ΜΗ ΖΗΛΕΥΕΙΣ

Μη ζηλεύεις τις άλλες γυναίκες, που έψαλλαν το τραγούδι μου. Δεν ήξερα τότε τί θα πη αγάπη, αφού δεν σε είχα άκόμα γνωρίσει.

Πρέπει να γυρίσει κανείς πολλούς τόπους πριν διαλέξη το μέρος, όπου θα χτίσει τη φωλιά του. Πρέπει να υποφέρει πολύ για να εκτιμήσει την αξία της γαλήνης...

Είσαι για μένα ή χρυσή λάμπα που με φωτίζει στο βράδυ της ζωής μου. Είσαι για μένα ένα τζαμί, όπου θα περάσω τα τελευταία μου χρόνια, γονατισμένος σε μία άφωνη λατρεία.

Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

"Αν θέλετε να μάθετε τ' όνομα της γυναίκας που μ' αγάπησε περισσότερο απ' όλες τις άλλες, προσπαθή-

στε να θυμηθείτε τ' όνομα εκείνης που σας έκανε να ποφέρετε πιο πολύ.

"Αν δεν γνωρίσατε την γυναίκα αυτήν, κάμτε τη χείλη σας έτσι σαν να είσθε έτοιμοι να δώσετε ένα φίλο. Έτσι προφέρεται τ' όνομα της αγαπημένης μου.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

δίνει από το πόδι με την μία άκρη μιας γούστρας στή. Την άλλη άκρη την δίνει σ' ένα κορίτσι. Όταν τη χη να συνατηθούν αυτά τα δυο πλάσματα και όταν δηποτε μία μέρα συναντώνται—άγαπιούνται με πάθος και ζή ό ένας για τον άλλον. Οι δυο λατύνουν την ταινία άγαπιούνται, μά μέχρι να ένώσουν την ζωή που περνούν από ένα πλήθος περιπέτειες. 'Η γυναίκα δοκιμάζει γιατί τα πνεύματα του κακού γαλήνιζονται μία φορά τα σχέδιά τους. Λύνουν την γούστρα από τον έναν και την δένουν σ' έναν άλλον που τρώει στον χαρακτήρα το... σ' γίνεται κανείς κατασμένος. Μά μία άληθινή αγάπη μπορεί να περάσει όλες τις δοκιμές δίχως να έλαττωθεί. Αλλάζει με λιστα και δυναμώνει περισσότερο. Έτσι συμβαίνει στους πρωταγωνιστές του έργου, οι όποιοι στο τέλος ζούν εύτυχισμένοι.

Στην 'Ιαπωνία έχουμε σήμερα μεγάλους καλλιτέχνες ίσως αξίας με τους καλλιτέχνες της Δύσης. Τα όνόματά τους; Κρισίμα, Νατσικάβα, 'Ινιέ, Σαζάβα κλπ. κλπ.

Διαβάζω συχνά ότι ή «Βεντέτες» του Χόλλυγουντ παραπονούνται για την κοπιαστική δουλειά ταινιοποιών.

Τι θα λέγαν όμως αν έβρισκόντουσαν στην 'Ιαπωνία; Ξέρετε πως «γυρίζεται» ένα φιλμ; Είναι άδύνατο να το φαντασθήτε! Οι καλλιτέχνες δεν ξεκουράζονται καθόλου. Ένα φιλμ το όποιο «γυρίζεται» στο Χόλλυγουντ σ' ένα μήνα, στα «στούντιο» του Τόκιο, «γυρίζεται» σε τρεις μέρες.

Οι ήθοιοι του κινηματογράφου πολλές φορές έπαι να κοιμηθούν ολόκληρα μερόνυχτα. Το άνωπιο έργο «γυρίσματος» ενός φιλμ είναι δυο έβδομάδες!

Πρέπει να προλάβουμε τις απαιτήσεις των 'Ιαπωνίων φιλμ της δόνης οι όποιοι προτιμούν άσφαλώς να δουν ένα φιλμ της παραγωγής της πατρίδας τους από ένα Ευρωπαϊκό έργο.

Και συχνά λαμβάνουμε γράμματα από όλες τις γωνίες της 'Ιαπωνίας που μας ζητούν επιμόνως έργα.

Η δυο κινηματογραφικές εταιρείες ή «Νατσικάβα» στο Κιότο και ή «Σιοσικού» στην Καμπούτα, ή «Νατσικάβα» στην 'Ιαπωνία, εργάζονται πιστά.

Η Καμπούτα είναι δίχως άμφιβόλη ή πιο παλαιός πόλις του κινηματογράφου. Δεν έχει καθόλου την τελή έμφάνισι του Χόλλυγουντ, ούτε την εργασία γεμάτη ζωή της Ζουανβίλ ή του Νιουμπιόρ.

Σ' αυτήν έχει συγκεντρωθεί ένα έρωσις πλήθος κομπάρσων. Άνδρες και γυναίκες κάνουν πολύ περίεργη ζωή. Εργάζονται περισσότερο για να κερδίσουν χρήματα και ν' αποκτήσουν τα ιαπωνικούς παρά για την δόξα. Και πολύ συχνά οι παρθετές αναγκάζονται να θρουν άλλους «φίλους» τους.

Τι οι καλλιτέχνες των χωμένων πίσω από τα κάδρα «στούντιο» διατελούν σε κατάστασι άπονευσης; Καπνίζουν μακαρίως όπο δίχως να δίδουν σημασία, ότι γίνεται γύρω τους!

Τό θέαμα της Καμπούτα είναι πολύ γραφικό. Ο ρανοξύστες των κινηματογραφικών εταιρειών έπαι σ' αντίθεσι με τα ξύλινα και κουκλίστικα σπιτικά «Βεντεττών» της δόνης, τα όποια διατηρούν άμωμοφία των παραδόσεων και της ύποδεικμης πωνικής φιλοξενίας.

Όσο για τους «άστερες» είναι όλοι τους καταπνικοί και πρόθυμοι να περιποιηθούν τον άνθρωπο που περάσει το κατώφλι του σπιτιού των και θα τους δώ την τιμή να πιη μαζί τους ένα φλυτζάνι τσάι, ή δώ τους τύπους της 'Ιαπωνικής ευγενείας.

Η «Βεντέτες» της Καμπούτα δεν είναι τόσο τρελά και άκατάδεχτες όπως του Χόλλυγουντ. Ίσως δεν κυριεύθηκαν από την μανία του χρήματος και έπιδείξεως κ' ίσως γιατί παραμένουν άληθινές καλλιτέχνιδες.

MAGGIE GUTRA

Οδοντίατροι συνιστούν διά τα παιδιά την ΚΟΛΥΝΟΣ. Γιατί;

Οι οδοντίατροι έγγυώνται την λεπτήν ενέργειαν αυτής της γλυκείας και άφρώδους οδοντοκρέμας ή όποια καθαρίζει και έξυγιάνει πραγματικώς το στόμα αποδίδοντας εις τους οδόντας μίαν έξαιρετικήν λαυποότητα.

ΚΟΛΥΝΟΣ είναι πλέον οικονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΙΤΕΛΕΩΝ/ 19 ΤΗΛ. 21-669

ΠΡΙΑ

ΠΡΙΝ ράψετε το φόρεμά σας, ΠΡΙΝ αγοράσετε καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ [Άγ Μάρκου 18, 1ος όροφος, τηλ. 25 173

Θά εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλ- με της καλύτερες γραμμές τις πιο τελευταίας μόδας, άρίστης και με τας λογικώτερας τιμάς. Επίσης μπορείτε να ράψετε δικό σας ύφασμα, σύμφωνα με τα πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μέλα.

ΚΟΠΤΙΚΗ Δ.ΓΙΟΒΑ

(Διπλωματούχου καθηγη- τρίας της Academie Daydου των Παρισίων).

Τελεία και συγχρονισμένη εκμάθησις της ΚΟΠΤΙΚΗΣ και ΡΑΠΤΙΚΗΣ εντός μικρού χρονικού διαστήματος.

*Ιδιαίτερα μαθήματα δια την έπιστημονικήν κατάρτισιν των πρακτικών μοδιστρών εν- τός είκοσι ήμερών.

Δίδακτρα προσιτά. — Οικο- τροφείον δια τας μαθητριάς εκ των έπαρχιών. — Νυκτερι- νά μαθήματα.

Πληροφορία και έγγραφαι καθ' έκαστην. ΕΡΜΟΥ 51. Τηλ. 31-926.

Λεπτομερής κανονισμός πα- ρέχεται δωρεάν εις πάντα αι- ταύντα

"Ενα δωμάτιο ταπετσαρι- σμένο με χαρτί είναι κατά τό ήμιου έπιπλωμένο.

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

Γ. Έσωτερικός Νοσο- κομείου Α. Συγγρού, Δερματικά - Γυναικο- λογικά.

Κουμπουνδούρου 21

Αθήναι

(Έναντι Βασ. Θεά- τρου) 9-1 π. μ.

5-9 μ. μ.

Τηλέφ. 52-623

Πριν καθίσω μπρος στην γραφομηχανή μου για να ετοιμάσω τα χειρόγραφα της ιστορίας που θα διαβάσετε παρακάτω έκανα σαν καλός χριστιανός τον σταυρό μου. Ναι, σάς το έδειχνω με το χέρι στην καρδιά, ότι η θλιβερή αυτή έρωτική ιστορία, είναι αληθινή απ' την αρχή ως το τέλος. Είναι ΑΛΗΘΕΣΤΑΤΗ. Και την αφιερώνω σε σάς, εδαισθητικές κυρίες, τη φανερώνω σε σάς τρυφερές ρομαντικές δεσποινίδες, που πιστεύετε στις σκιές και ενθουσιάζεστε και συγκινείστε με πρόσωπα που αν τα γνωρίζατε στη ζωή κι όχι στην θρόνη θα σας προκαλούσαν την πιο οδυνηρή απογοήτευση. Διαβάστε την, αυτή την ιστορία και διδαχθείτε. Και μη δίνετε την καρδιά σας άπερισκέπτα. Πάν το λάμπον δεν είναι — άλλοιμοιο — το φως. Υπάρχει πολλή λάσπη σ' αυτή τη ζωή.

ΕΝΑ τυχαίο γεγονός απεκάλυψε τελευταία στο Χόλυγουντ την ιστορία ενός περιπαθούς έρωτος, που είχε διατηρηθή κρυφός σωστά δώδεκα χρόνια. Οι ήρωές του είναι πασίγνωστοι. Εκείνη είναι μια «βασιλισσα» της ανώτατης αριστοκρατίας της Νέας Υόρκης κι εκείνος ένας από τους μεγαλύτερους «γόνιτες» και καλλιτέχνες της πόλης. Μά ας μάς επιτραπή να διατηρήσουμε το ήθος τους. Θα σάς διηγηθούμε ωστόσο με κάποιο ήθος την ιστορία αυτή τη συγκινητική ιστορία. Είναι η ιστορία της ωμορφιάς και της νεότητος μιας γυναίκας

που αγάπησε μ' όλη την δύναμη της καρδιάς της και που σκόρπισε τη ζωή της σ' όνειροπολήματα, σε δάκρυα και στεναγμούς. Ίδου δε πώς μου αφηγήθη η ίδια την συναρπαστική της περιπέτεια:
Η ιστορία αυτή άρχισε μ' ένα γράμμα. Άγες τυπικές γραμμές θαυμασμού που γράφει μια κοσμική «επίσημη γόνις» που συμπαθεί της άρεσε στον κινηματογράφο, τον καμάρωσε στις φωτογραφίες των περιοδικών, έβρισκε δελκτική τη φωνή του και δεν είχε διατάξει να του το γράψω με μεγάλη ειλικρίνεια.
Εκείνος έβλεπε γοητευμένος από την τόσο αφοσίωση που φανέρωνε το γράμμα της. Και έσπευσε να της απαντήσει. Μ' από αυτή τη στιγμή η νέα γυναίκα άρχισε να σκέφτεται παραπολύ αυτήν την τόσο μακρινή μα και μαρτυρία γνώριμα της. Ο έρωας είχε ζωντανήσει άσπλητη κατάσταση στην καρδιά της. Μια κρυφή ελπίδα την έκανε να μη εγκαταλείπει αυτήν την περιπέτεια. Κι έλατο άρχισε το πάθητικό και φλογερό ειδύλλιο τους.
Ο καλλιτέχνης, που φιλοδόγησε, δεν άργησε ν' αποκτήσει στην επιστολή του. Ήταν ένα γράμμα ευγενικό γεμάτο τρυφερότητα, ζωορφές σκέψεις και γραμμένο με καλλιγραφικό χαρακτήρα. Μά εκείνο που είχε προσέξει ήταν το έξης: Τα γράμματα του έφερναν κάποιο αριθμό και ήταν... αντίγραφα. Τό πρωτότυπο

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» υπερέχει εξ όλων των ελληνικών περιοδικών. Είναι το καλλίτερο, το «ελληνικό» των εβδομαδιαίων περιοδικών και έχει να πατάει έτος των Ελλήνων του Έξωτερικού και όλους τους Έλληνες του Έξωτερικού, έχον ΔΙΠΛΑΣΙΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ από όλα συλλεγμένα εφημερίδα και περιοδικά.
Η συνδρομή του δ' όλα τα μέρη του Έξωτερικού είναι 1 δολάριο έτησίως. Εγγράφονται συνδρομητές στο «Μπουκέτο» οι Έλληνες του Έξωτερικού θα έχουν εις τα όφειτά των ένα πραγματικό έντυπο ετήσιον. Ένα περιοδικόν συγχρονισμένον που θα τους δομίση διαρκώς την αγαπημένην τους Πατρίδα ΕΛΛΑΔΑ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΤΣΙΟ

(Γραμμένη από τον πιο στενο του φίλο.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μιά νύχτα, πρό τριάντα περίπου χρόνων, ο ποιητής έπαιρνε το σουπέ του μετά το θέατρο, μαζί με μια κυρία της ρωμαϊκής αριστοκρατίας εξαιρετικά ωραία και δυο φίλους του της εποχής εκείνης. 'Ο ένας ήταν κάποιος σπόρτσμαν πολύ γνωστός κι' ο άλλος ο πρεσβευτής ενός ξένου κράτους στην 'Αγία 'Εδρα.

'Επί δύο ώρες και πλέον, ο ντ' Αννούτσιο, κατά την συνήθειά του, έρωτοτροπούσε με την ωραία κυρία μ' έναν τρόπο ευγενικό, θέβαια, μα πολύ φλογερό και τρελλό.

Στο τέλος του σουπέ, και με την βοήθεια της σαρμάνιας, η ωραία κυρία, για να γελάσει ή συντροφιά, δέχτηκε να υπογράψει μια έρωτική συνθήκη με τον ποιητή...

'Ο ντ' Αννούτσιο έστειλε άμέσως κι' αγόρασε ένα χαρτόσημο κι' άπάνω σ' αυτό έγραψε ιδιχειρώς το κείμενο της «συνθήκης» κάτω απ' το οποίο προσυπέγραψαν ως μάρτυρες οι δυο φίλοι του, ο σπόρτσμαν και ο πρεσβευτής.

'Ιδού το κείμενο του μοναδικού αυτού ατογράφου του ντ' Αννούτσιο, το οποίο, καθώς έμαθα, αγοράστηκε προ ολίγων ετών έναν 'Αγγλο συλλέκτη αντί πέντε χιλιάδων λιρετών:

«'Η υπογεγραμμένη, ύγιης εις το σώμα και το πνεύμα, θεθαίωνα και όρκίζομαι, ότι θ' ανήκω από το μετόπι μέχρι των άστραγάλων και εις όλην την έκτασιν του σώματός μου, εις τον τυραννικόν μου δεσποτήν Γαβριήλ ντ' Αννούτσιο και θα όπακούω εις όλας του τάς θέλησεις μέχρι θυσίας αίματος, από σημερον μέχρι θανάτου.

Συνετάχθη εν Ρώμην την 20 Μαΐου 1908.

Η Δηλούσα
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΝΤΕ Κ...

Οι μάρτυρες

Α... Κ...
Κ... Φ...

'Επειτα απ' όλ' αυτά, μπορεί να θεβαιώσει κανείς κατηγορηματικά ότι ο ποιητής, μπροστά στη γοητεία της γυναίκας, ήταν άπολύτως άνυπεράσπιστος. Μια γυναίκα, την οποία επιθυμούσε, και πρό πάντων, όταν τον βασάνιζε λίγο, μπορούσε να τον κάνει να μεταβάλει και τα πιο μεγάλα του σχέδια.

Τα λιγοστά ταξίδια που έκανε κατά την διάρκεια της ζωής του είχαν πάντοτε άφορμή την επιθυμία ή τη θέληση μιας γυναίκας.

Το ταξίδι που έκανε το 1899 στην Αίγυπτο και η μετάφασίς του έπειτα από λίγα χρόνια στην Αυστρία, ώφειλοντο αποκλειστικά στη Ντούζε.

Η αναχώρησίς του για τη Γαλλία δεν ώφειλετο μόνο στο ότι τα χρή του είχαν κάνει πεία δύσκολη την παραμονή του στην 'Ιταλία, μα και στις συνεχείς παρακλήσεις της γυναίκας που αγαπούσε εκείνη την εποχή και η οποία στο τέλος τον έπεισε να κάνει αυτό το ταξίδι που διαρκώς το ανέβαλλε.

Όταν, έπειτα από λίγους μήνες εγκατέλειψε το Παρίσι για να εγκατασταθώ στο 'Αρκασόν, μια γυναίκα πάλι έψαξε για λογαριασμό του και θρήκε τη θίλλα, στην οποία έμεινε επί τέσσερα χρόνια.

Στο Φιούμε, σε μια στιγμή πολύ κρίσιμη, ενώ κάποια άπογοητεύσεις είχε αρχίσει να επικρατή στον πληθυσμό, έξ αιτίας της αντιδράσεως της Σεργίας εναντίον της προσαρτήσεως της πόλεως στην 'Ιταλία, ο ντ' Αννούτσιο άρνήθηκε επιμόνως να παρουσιασθώ μπροστά στο πλήθος, το οποίο είχε συγκεντρωθώ μπροστά στο δικαστήριο και τον ζητούσε να του μιλήσει και να

του δώσει θάρρος.

Γιατί; Τα λίγα πρόσωπα που περιέβαλλαν τον ποιητή την ημέρα εκείνη δεν μπορούν να το έχουν ξεχάσει αυτό. Μια ωραία γυναίκα, πάλι στην οποία ήταν καθισμένος ο ντ' Αννούτσιο και με την οποία ήταν τότε τρελλά έρωτευμένος, του άπηγόρευσε μ' ένα βλέμμα και με μια 'Ερωτική της λέξη, να παρουσιασθώ στο πλήθος. 'Ετσι, κατόπιν της διαταγής αυτής, οι φίλοι του ποιητού αναγκάστηκαν να ξεανακλείσουν τις πόρτες που του είχαν άνοιξει για να βγώ στον έξω κόσμο.

'Εξ άλλου, στο Φιούμε πάλι, οι συνεργάτες του είχαν προσέξει ένα περιστατικό πολύ περίεργο. Το σαβίλο όπου γίνονταν η πιο έμπιστευτική συνουσία, έπικουνο με το ιδιαίτερο διαμέρισμά του. 'Ολοι λοιπόν οι άνθρωποι που έμπαιναν μέσα στο σαβίλο αυτό άπαιθανόταν, ότι πίσω από την πόρτα της έπικουνας, ύπληχε πάντα κάποιος που κρυφάκουγε — και αυτός ο κάποιος ήταν μια γυναίκα.

Αυτό φαινόταν άλλως τε απ' το ότι ο ντ' Αννούτσιο, συχνά, κατά την διάρκεια της συνουσίας, σταματούσε για να ρίξει μια φευγαλέα ματιά προς αυτή την πόρτα κι' ότι συχνά επίσης χαμήλωνε τον τόνο της φωνής του — πράγμα που έδειχνε ότι, μολοντί θεωρούσε ως έπιβλαβή την παρουσία της γυναίκας που κρυφάκουγε, δεν μπορούσε ως τόσο να της το άπαγορεύσει αυτό.

Θα μπορούσα να εξακολουθήσω, γιατί τα σχετικά παραδείγματα είναι άπειρα. Μα άρκούν δυο άνεργα. 'Εξ άλλου, κι' ο ποιητής ο ίδιος καταλάβαινε πολύ καλά την άδυναμία του αυτή.

«Τό αίσθημα μας κάνει ανάνδρους. — Έγραφε κάποτε —

οι πιο δυνατοί έξευτελίζονται μέσα στις πτυχές ενός ρούχου. Τά πιο ωραία όνειρα ενός έλλεικτου πνεύματος γίνονται σκόνη μέσα στην πνοή ενός αγαπημένου στόματος»

Συγχρόνως όμως, ενώ η γυναίκα ήταν γι' αυτόν ένα καταστρεπτικό στοιχείο, ένα στοιχείο που έκμηδυνε τη θέλησή του, από την άλλη μεριά ήταν ένα στοιχείο άπαραίτητο για τις καλλιτεχνικές του δημιουργίες. Γιατί, όταν γαλήνευε μέσα του ο δαίμων της σαρκός με την παρουσία και με την κατοχή μιας γυναίκας, μπορούσε να έργασθώ και να δημιουργήσει πράγμα που του ήταν δύσκολο, όταν τον κεντούσε μια άνικανοποίητη έπιθυμία.

Γενικά, όταν η τύχη έβαζε στο δρόμο του μια ωραία γυναίκα, κι' αν ακόμα έρριόταν στην πιο άξιοση ψυχική κατάστασι, ξαναρχίζε να βλέπει τη ζωή ρόδινη. Κάποτε, που είχε μείνει κατάκλειστος κι' άπογοητευμένος επί ημέρες στη θίλλα του 'Αρκασόν έξ αιτίας της αναχωρήσεως κάποιας φίλης του, μου έστειλε στο Παρίσι μια έπιστολή γεμάτη από την πιο μαύρη άπαισιότητα. Μα ξάφανα συνάντησε μια άλλη ωραία κοπέλα που δέχθηκε να γίνει φίλη του. 'Ε, λοιπόν το γεγονός αυτό έφθασε για να τον μεταμορφώσει και να τον κάνει με μου στείλη το ακόλουθο τηλεγράφημα:

«Είμαι θαύμασια παρ' όλο τον έλλεινόν καιρό. Βρήκα έναν άριστο περαστικό γάτο!»

Θεέ μου! πόσοι τέτοιοι γάτοι δεν πέσαν στη ζωή του...

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ «ΑΤΟΥ» ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΚΑΘΗΓΗΤΑΣ ΤΟΥΣ ΓΟΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Σειρά άρθρων τα οποία έστάλησαν από το Χόλυγουντ αποκλειστικώς στο «Μπουκέτο»)

ΜΑΘΗΜΑ Ζ'

ΤΟ περασμένο φύλλο ο διάσημος 'Αμερικανός δημοσιογράφος Ρ. Μοντγκόμερυ, μās έκανε γνωστές τις γνώμες των γνωστότερων θηλυκών άστέρων του λαμπρού στερεώματος του Χόλλυγουντ, σχετικά με τον έρωτα στην εποχή μας. Συνεχίζοντας την έρευνά του ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ άπευθύνθηκε σε άλλους άστéρας, του ίσχυρού φύλου αυτή τη φορά, για να μάθω τις άποψεις τους ως προς τον τρόπο με τον όποιο πρέπει να φέρεται ένας άνδρας στην γυναίκα που αγαπάει, για να προκαλέσει και να διατηρήσει την αγάπη της.

«'Οση ευγένεια και τρυφερότητα κι' αν δείξει κανείς σε μια γυναίκα, πάλι λίγη είναι», άπάντησε ο μέγας γνώστης των γυναικείων καρδιών 'Ερρολ Φλύν. Για να μπορέσει δέ ένας άνδρας να έμβασθώ στην τέχνη με την οποία πρέπει να φέρεται στις γυναίκες πρέπει πρώτα από όλα να τις ψυχολογήσει και να καταλάβει τη φύση τους. Το κυριώτερο γνώρισμα των γυναικών είναι πως δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς τους. 'Εκτός άπό ώριμμένες, έλάχιστες, στιγμές και θεόκλειστες γυναικες που δεν μπορεί κανείς άνδρας να τις αγαπήσει, έστω κι' αν είνε ώραιες, όλες ή άλλες γυναίκες είνε «ζωα κοινωνικά»... «'Η ψυχή της γυναίκας δεν έχει όσορα. Οι άνδρες ζουν σύμφωνα με το ήμερολόγιο, και στην πραγματικότητα δεν βλέπουν μπροστά τους παρά το μέλλον, παρασυρόμενοι από τις φιλοδοξίες τους κι' από τους υπολογισμούς τους, ενώ ή γυναίκες ζουν ένστικτικά στο παρόν. 'Ενας άνδρας μπορεί να αγαπάει με όλη του την καρδιά, αλλά να το έκδηλώνει κατά τον χειρότερο τρόπο, κι' αυτό όχι μόνον προσβάλλει μια γυναίκα, αλλά την εξαγριώνει και μπορεί να την κάνει να μισήσει εκείνον που είχε κάθε διάθεσι ν' αγαπήσει. Λοιπόν για να είνε κανείς πάντοτε εν τάξει πρέπει να φέρεται στην ταπεινότερη γυναίκα όπως θα φερόταν σε μια δούκισσα. 'Ετσι είνε θεβίος πως θα πετύχη».

ΜΑΘΗΜΑ Η'

«'Πόσοι λίγοι άνδρες ξέρουν πως να συγκινήσουν και να κατακτήσουν πραγματικά μια γυναίκα, άπάντησε στην έρώτησι του 'Αμερικανού δημοσιογράφου, ο γνωστότατος ήθοποιός Φρανκ Τόν. «Πολλοί αγαπούν μια γυναίκα, αλλά ο έρωας τους γι' αυτήν συνοδεύεται από τόση λίγη περιέργεια για το άτομόν της, ώστε θα έλεγε κανείς ότι δεν την θεωρούν σαν ένα ζωντανό πλάσμα, σαν έναν άνθρωπο όμοιο τους, αλλά σαν ένα πολυτελές αντικείμενο που ποθούν ν' αποκτήσουν. Την αγκαλιάζουν χωρίς να την γνωρίζουν, μεθούν από την παρουσία της και άδιαφορούν για τα αίσθήματά της, θρίσκουν τρόπο να την πληγώσουν, ενώ εκείνη άλλο δεν γύρευε παρά να τους τα προσφέρει όλα». Στο τέλος άπογοητευμένη, ταπεινωμένη από τα αίσθήματά της, η γυναίκα άπορεί πως μπορεί να την έπιθυμή τόσο ένας άνδρας, χωρίς να θέλη προηγουμένως να την γνωρίσει και άνταμείβεται ότι ο έρωας είναι συχνά ένα αίσθημα μόνον ζωικών».

ΜΑΘΗΜΑ Θ'

«'Ο Λάιονελ Μπάρρυμωρ, ο μεγαλύτερος άδελφός του Τζόν, που θεωρείται σήμερα ως ο μεγαλύτερος ήθοποιός της 'Αμερικής, έχει μεγάλη πείρα και των γυναικών και των άνδρών, καθώς φαίνεται, και δεν του λείπει το χιούμορ.

«'Υπάρχουν ώρισμένοι άνδρες, έπτε, που σχηματίζουν μες στη φαντασία τους ένα ώρισμένο ιδεώδες, και

στο ιδεώδες αυτό θέλουν να συμμορφώσουν με κάθε τρόπο κάθε γυναίκα που θ' άποφασίσουν ν' αγαπήσουν, έστω κι' αν το ιδεώδες αυτό είνε έντελως αντίθετο προς την φύση της. Θέλουν διά της θίας να την σπρώξουν προς τον τύπο αυτόν, από τον όποιον διαφέρει ριζικά τόσο, ώστε βλέποντας κανείς αυτά τ' άταίριαστα ζευγάρια άγαριώτεται για ποιο λόγο ο άνδρας διάλεξε αυτή τη γυναίκα, ή οποία δεν προσεγγίζει ούτε κατά το έλάχιστον στο ιδανικόν του. Και το άποτέλεσμα είνε, ή δυστυχισμένη ή γυναίκα ή να βασανίζεται να μινε, ή δυστυχισμένη ή γυναίκα ή να επιβάλλει ο άνδρας άση προς το όπόμενιμα που της επιβάλλει ο άνδρας που αγαπάει και έτσι να χάσει όλα τα δικά της τα χάρisma χωρίς να κρατήσει την ατομικότητά της χωρίς να αγωνίζεται να κρατήσει την αγάπη αυτής είνε σπάχωση τον έρωτά της. Βέβαια οι άνδρες αυτοί είνε σπάχωση, αλλά αναφέρω μόνον ένα παράδειγμα για να δείξω πως πάντα εμείς οι άνθρωποι κυνηγάμε χίμαιρες και ψάχνουμε να έρωμε το ιδεώδες μας μακριά ενώ είνε πολύ κοντά μας.

ΜΑΘΗΜΑ Ι'

«'Η άλημονήνη πρωταγωνίστρια του «Σημείου του Σταυρού» 'Ελένα Λάντι άπάντησε :

«'Ο έρωτας για να προκόψει και να είνε ευτυχισμένος πρέπει να βασίζεται στην ελίκρινεια. 'Αν δεν έκτιμας την γυναίκα που αγαπάς ελίκρινως, άσφαλώς δεν την αγαπάς ελίκρινως. 'Αν δεν έκτιμας τον άνδρα για τον όποιο χτυπάει ή καρδιά σου, κυρία μου, άσφαλώς δεν θα διαρκέσει ο έρωτάς σας και πολύ γρήγορα θα χωρίσεις άλληλομισούμενοι. 'Η ελίκρινεια και ή έκτιμηση, το έπαναλαμβάνω, είνε ή μόνη γερεκή και άδιάσειστες θάσεις της αγάπης.

ΜΑΘΗΜΑ ΙΑ'

«'Η Κλωνττ Κολμπέρ έχει έντελως αντίθετη γνώμη.

«'Όταν υπάρχει έρωας, έπτε, ύπάρχουν, συνυπάρχουν κι' όλα εκείνα τα όποια του είνε άπαραίτητα για να ευτυχίσει. Και ή άμοιβαία έκτιμηση και ή ελίκρινεια κανέναν δεν αγαπάει χωρίς να έκτιμά το πρόσωπο που αγαπά. Κανείς δεν αγαπά άνελίκρινως. 'Όλες αυτές ή άρετές ύπάρχουν μέσα στη μεγάλη, την φλογερή αγάπη και κάτι περισσότερο μάλλον. 'Εκτός αν ένωσετε έρωτά την χυδαία άπόλαυσι. 'Αλλ' αυτό δεν είνε έρωας. Αυτό είνε κτηνωδία!

ΜΑΘΗΜΑ ΙΒ'

«Και τώρα έχει τον λόγο ο παλαιάμαχος της θόνης ο Ουάλλας Μπάρν.

«'Ο έρωτας, έπτε στον Μοντγκόμερυ, 'Ερωτας για μένα είνε μόνον ή θυσία. 'Η μεγάλη θυσία αν αγαπάς. 'Αγαπά σημαίνει θυσιάζομαι. 'Ερωτας ποθεί συμφοράν κι' άποτέλεσμα σε συμφέροντα και κάνει λογαριασμούς, δεν είνε έρωτας, είνε έμπορική πράξις. 'Εκείνοι που άνατούν άληθινά θυσιάζονται. Τά όμοια όλα για όλα. Και την καρδιά τους και πάν δ,τι τους ανήκει, κι' αυτή τη ζωή τους. Μεγάλος έρωτας — μεγάλες θυσίες. 'Εκείνος που αγαπά άληθινά δεν υπολογίζει. 'Αγαπά θά ή : δ ι δ ω. Μέσα στο δίω αυτό ύπάρχει και το λ α μ β α ν ω. Στραφήτε στην ιστορία. Θά έβτε ότι οι πιο μεγάλοι έρωτες δεν ήσαν παρά μεγάλες θυσίες. Θυσία των πάντων.

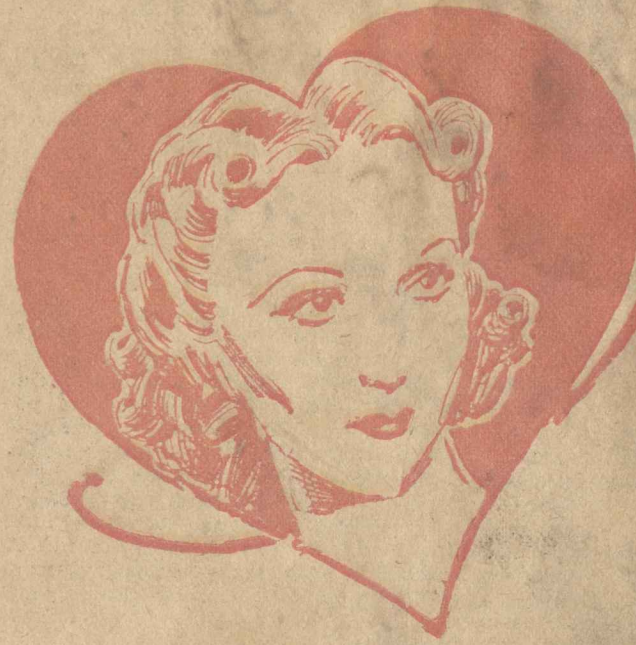
Καταλήγω συνεπώς στο συμπέρασμα ότι : «'Ξέρει ν' αγαπά κι' αγαπά εκείνος που ξέρει να θυσιάζεται. Άκού μεγάλα λόγια : Πιστώνς. 'Αλλά μιλάω για τον μεν α λ ο έρωτα. Συνεπώς είμαι εν τάξει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήσεις.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ.

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

καρδιά του που χτυπούσε με κόμα δυνατά, ψιθύρισε :
— Θεέ μου !... Κάνε να μη φανώ αγάριστος προς
τον ευεργέτη μου και να μην υποφέρω ή κόρη του εξ
αίτίας μου... Αλλά προπάντων, προστάτευσέ με από
τη σατανική αυτή γόησσα, γιατί μέσα σε λίγες στιγμές
με πρέλλανε, μου πήρε τα μυαλά !..

Η Μαργαρίτα Ντερόντ ζούσε στο Καντάλ σαν μια
μικρή αγία.
Τό πρωί, ενώ η Λευκή ή οποία περνούσε ευάρεστη
νύχτες απνίας, κι άναπαύεται ως την ώρα του πρω-
ταυ, εκείνη πήγαινε στις κατοικίες των πτωχών της
περιφέρειας, φέρνοντας βοήθημα στα άρρωστα των,
περιποιημένη τους άρρώστους και διδάσκοντας α-
γνώστοι και γραφή στα μικρά παιδιά, τα οποία την λα-
τρεύαν.

Συχνά πήγαινε έφτιπη για να φτάσει ταχύτερα ή για
να μπορέσει να πάει πιο μακριά, κ' ή έκδομας αυτής
κατά τις οποίες άνάπτει τον καθαρό πρῶτο ήρα των
θουδών, την ώφελοῦσαν πολύ.
Την υπόλοιπη ήμέρα της την αφιέρωνε στη μητέρα
της. Τη συνόδευε στους περιπάτους της και καθόταν κα-
τά τις οποίες άνάπτει τον καθαρό πρῶτο ήρα των
θουδών, την ώφελοῦσαν πολύ.

Καί ενώ ή γρηά άρχόντισσα έπλεκε με τα τρεμάμενα
χέρια της για τους πτωχούς της, ή νεαρή Μαργαρίτα έ-
πραβε φορεματάκια και ποδιτσες που θα τις μοίραζε τη
άλλη μέρα το πρωί στους μικρούς όρφανούς φίλους της.
Έπειδή αγαπούσε πολύ τη μουσική, ο πατέρας της
της είχε χαρίσει ένα θαυμάσιο άρμόνιο που έδινε γλυ-
κύτατους τόνους. Κατά διαταγήν της όμας, το όργανο
αυτό είχε μεταφερθή στην έκκλησία του χωριού.

Τό θράδυ λοιπόν, όταν ή Λευκή, στην όποια οι γα-
τροί άπαγόρευαν το δροσερό νυχτερινό αέρα, κλειστού-
σαν πύργο μαζί με την άχώριστή της μαρκησία και ή
"Αρτεμς έδινε οδηγίες στο προσωπικό για τις έργασίες
του σπιτιού, ή Μαργαρίτα πήγαινε μόνη της στην έκκλη-
σία.

Έίχε τό κλειδί του εξώστου, όπου ήταν τοποθετημένο
το άρμόνιο κ' έπαιζε δικές της συνθέσεις εμπνευσμένες
από τις όμορφες της γαληνίας και θελκτικές φωνές
μέσα στην όποια ζούσε. Της άρεσε επίσης πολύ να πα-
ίζει ένα παλαιό γασκωνικό τραγούδι, τό όποιο, όπως λέ-
γεται, είχε συνθέσει πρό αίωνων κάποιος ευπατριώτης, ή
κόμης ντε Κομίνζ και τό όποιο ήξεραν όλοι οι χωρικοί
της περιφέρειας.

Συχνά, ό Φαβιανός, ό όποιος πήγαινε την ώρα εκείνη
να πάρη τη γιαγιά του απ' τον πύργο, άκουγε καθώς
περνούσε από την έκκλησία, τις μελωδίες που έπαιζε ή
Μαργαρίτα να θγαίνουν από τ' άνοιχτά παράθυρα.

Έμπαινε τότε μέσα και όρθιος σε μία γωνιά άκου-
γε τη νέα γοητευμένος.

Η Μαργαρίτα ήξερε ότι ήταν εκεί γιατί άκουγε τα
θήματά του. Η παρουσία του κοντά της, χωρίς να πα-
ράζει την άφελή άγνότητά της, την έκανε πιο εύχρη-
στη.

Όταν κουραζόταν να παίζει, κατέβαινε απ' τον πύ-
ργο και ξαναγύριζε μαζί με τό Φαβιανό στον πύργο, ό
που ή μητέρα της και ή μαρκησία δεν εαφινιζόντουσαν
καθόλου που την έβλεπαν να στηρίζεται στο μπροστό
του νέου, αλλά άπεναντίας τους υποδεχόντουσαν με ένα
χαμόγελο γεμάτο στοργή που φανέρωνε την γαλήνη της

και την ευχάριστή τους.
Στό δρόμο, οι δύο νέοι κουβέντιαζαν για δώα είχαν
κάνει από τό προηγούμενο θράδυ, από τότε δηλαδή που
είχαν ν' ανταμώσουν. Η Μαργαρίτα διηγώταν στο φίλο
της διάφορα μικρά επεισόδια από τις επισκέψεις της
στους πτωχούς που προστάτευε κ' ό Φαβιανός πάλι της
μιλούσε για τις έργασίες του, για τις προσπάθειές του,
για τις έλπίδες του και τις επιτυχίες του.

Κι όταν ή Μαργαρίτα τον συνέχαινε για τ' ευχάρι-
στα άποτελέσματα των κόπων του, ό νέος της έλεγε :
— Χρωστάω τά πάντα στον πατέρα σου. Και δεν έ-
πάρχει άλλος τρόπος να του αποδείξω την ευγνωμοσύνη
μου από τό να τον μιμούμαι και να προσπαθώ να τοῦ
μοιάσω.

Έτσι οι δύο νέοι συνήθισαν να έχουν απόλυτη εμπιστο-
σύνη ό ένας στον άλλο, θαθεία, εκτίμησι και άπέραντη
συμπάθεια που θα τους έκανε ευτυχισμένους αν ό δαι-
μονίας με τη γυναικεία μορφή που λεγόταν "Αρτεμς ντε
Καντάλ δεν έμπαινε ανά-
μεσα στην άθωα και ά-
γνη αγάπη τους.

Εκείνο τό θράδυ,
καθισμένη μπροστά στο
όργανο της έκκλησίας,
ή Μαργαρίτα έρμήνευε
σ' αυτό για πρώτη φορά
μελαγχολικές σκέψεις.
Ένοιωθε την καρδιά της
να σπίγγεται, θλιβερά
προσθήματα τη βασάνι-
ζαν κ' από τό φουσκω-
μένο στήθος της εξέφει-
γαν κάθε τόσο λυγμοί.

Όρθιος κάτω, άκού-
ωντας σ' ένα στύλο, ό
Φαβιανός έβλεπε τά νύχια
του μέσα στις σάρκες
του κάνοντας τες να μα-
ταιωνουν.

Έίχε ψάξει σ' όλόκληρη
την έκκλησία, αλλά
δεν είχε δει πουθενά την
"Αρτεμδα. Μήπως δεν
είχε κρατήσει τό λόγο
της ;

Τά μαρτύριά του άρ-
γίζαν.

Η καρδιά του χτυπού-
σε, ποινούσε φριχτά. Μιά
άκατανίκητη αγωνία τοῦ
έσφιγγε τό λαιμό και τοῦ
ρούσκανε τό στήθος.

Για πρώτη φορά έμε-
νε άδιάφορος στις μελω-
δίες της Μαργαρίτας.
Όύτε τις άκουγε καν.

Έχοντας τ' αυτιά του
τεταμένα σε κάθε θόρυ-
δο που έφτανε απ' έξω,
ανταρούσε μόνο ν' ά-
κούση τον θόρυβο που
έδ έκανε ένα άνάλαφρο περιπάτημα στη σκάλα.

Αλλά τίποτε... δεν άκουγε τίποτε...
Τώρα τά μάτια του πετούσαν άστραπές όργης, της με-
γάλης όργης των άδύνατων πλάσμάτων που περνάει με

— Με κοροϊδεύει ! τραύλισε μανιασμένος.
Έξαφνα τότε αίσθανθηκε μία δροσερή πνοή στο πρό-
σωπό του.

Και συγχρόνως μία γλυκεία φωνή τοῦ ψιθύρισε στο
αύτι.

— Αχάριστε !
Γύρισε σαν τρελλός και είδε, γοητευμένος, την "Αρ-
τεμδα πίσω του.

Προσπάθησε να την πάρη στην αγκαλιά του. Αλλά έ-
κείνη, με μία χαριτωμένη κίνηση γάτου τοῦ ξέφυγε μέ-
απ' τά χέρια του.

Έπειτα έβαλε τό δάχτυλό της στά χείλη της και ψι-
θύρισε σιγανά :

— Έλα μαζί μου.
Και, προχωρώντας άνάλαφρα σαν σκιά, διευθύνθηκε
προς μία άπομνη γωνία της έκκλησίας. Ένα παράθυ-
ρο ήταν εκεί άνοιχτό και άφηνε να φαίνονται έξω, στον
περίβολο τοῦ ναού, οι μεγαλοπρεπείς τάφοι των δουκών
ντε Καντάλ.

Η "Αρτεμς, πολύ σοβαρή, κάθησε σ' ένα μικρό πα-
γκάκι που ήταν σ' αυτή τη γωνία.

Κάτω απ' τό φῶς των άστρων που έμπαινε από τό ά-
νοιχτό παράθυρο, φαινόταν τό πρόσωπό της, μ' έκφραση
επίσημη και σοβαρή, σαν αυτή που είχαν τό επιτύμβια
αγάλματα των γυναικών τοῦ οίκου της, ή όποιες άνα-
παύοντουσαν εκεί έξω, στους τάφους των...

Η ιερότης τοῦ τόπου, ή σοβαρή έκφραση της "Αρτε-
μς, συνέφεραν άμέσως τό νεαρό μαρκησιο από την
παραφορά τοῦ πάθους του.

— Θεέ μου !... τραύλισε. Φοβάμαι... φοβάμαι...
Τι θέλεις, "Αρτεμς, από μένα.

— Θέλω να σοῦ μιλή-
σω για πράγματα πολύ
σοβαρά, τοῦ άπάντησε ή
νεαρή γόησσα. Νομίζω
πώς μπορείς να μοῦ άφι-
ερώσης λίγες στιγμές.

Ακούγοντας τη θερμή
και θαθεία εκείνη φωνή,
που ήταν γεμάτη ύποσχέ-
σεις, ό Φαβιανός ντ' "Αρ-
ζέλ έέχασε πάλι τά πάν-
τα... Τό μόνο που έδλε-
πε, τό μόνο που σκεφτό-
ταν, τό μόνο που ήξερε
ήταν πώς ή νέα γυναίκα
που λάτρευε, θρσκόταν
κοντά του.

Η "Αρτεμς εξακολού-
θησε :

— Όταν λήη κανείς
σε μία νέα της τάξεως
μου και τοῦ χαρακτή-
ρος μου, κύριε μαρκη-
σιε, ότι την αγαπάει, πρέπει
να είναι έτοιμος να τό έ-
παναλάβη και μπροστά
στους συγγενείς της...

Υποθέτω ότι είστε τιμι-
ος άνθρωπος... Λοιπόν,
έπειδή όλοι μου οι πρό-
γονοι, όλοι οι συγγενείς και
προστάται μου αγαπού-
σαντά κάτω απ' αυτά τά
μάραρα, σοῦ έδωσα έ-
δώ τό πρώτο μας ραντε-
βού. Αν πραγματικά μ'
αγαπάς, όπως μοῦ είπες,
έπαναλάβε τό μπροστά
στους προσφίλους μου νε-
κρούς... Είναι καλοί, ά-
γαθοί, θέ π' εύλογήσουν
και θα σε δεχθούν για
παιδί τους.

Ο Φαβιανός όμως δι-
σέτασε...

Τη στιγμή εκείνη, τοῦ
έφαινε πως άκουσε ένα λυγμό που έρχόταν από τον
έξωστη, στον όποιο ήταν τοποθετημένο τό άρμόνιο, ένα
λυγμό που τον έλεγε για την άπιστία του...

Η "Αρτεμς άντελήφθη τον έισταγμό του...
Τον πλησίασε τόσο ώστε να τον άγγιξη τό κορμί της
απ' τό όποιο έρχόνταν μία εὐωδία που τον με-
θύρισε σιγανά.

Τά μάτια της που πετούσαν φλόγες και στίβες εί-
χαν προσηλωθή στα δικά του.

Λοιπόν, τοῦ είπε, δεν τολμάς να μοῦ πῆς όποιο
τίποτε... Μήπως άλλες γνώμη από τό πρώι ; Μή-
πως σκέφτηκες καλύτερα ;...

Ο νέος, συνεπαρμένος από τη γοητεία, τη δέκομε
λέγοντάς της με τόνο γεμάτο πάθος :

Ναι, σκέφτηκα... Κ' ή σκέψη μου είναι ότι δεν
μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα "Αρτεμς... Σ' αγαπώ,
σε λατρεύω και τόσο μπροστά στους νεκρούς, όσο και
μπροστά στους ζωντανούς σοῦ όρκίζομαι ότι έσύ μονάχα

Γέμισε τό πρόσωπό της, τό μέτωπό της, τά μαλλιά
της φιλήματα...

σέπαινε πως άκουσε ένα λυγμό που έρχόταν από τον
έξωστη, στον όποιο ήταν τοποθετημένο τό άρμόνιο, ένα
λυγμό που τον έλεγε για την άπιστία του...

Η "Αρτεμς άντελήφθη τον έισταγμό του...
Τον πλησίασε τόσο ώστε να τον άγγιξη τό κορμί της
απ' τό όποιο έρχόνταν μία εὐωδία που τον με-
θύρισε σιγανά.

Τά μάτια της που πετούσαν φλόγες και στίβες εί-
χαν προσηλωθή στα δικά του.

Λοιπόν, τοῦ είπε, δεν τολμάς να μοῦ πῆς όποιο
τίποτε... Μήπως άλλες γνώμη από τό πρώι ; Μή-
πως σκέφτηκες καλύτερα ;...

Ο νέος, συνεπαρμένος από τη γοητεία, τη δέκομε
λέγοντάς της με τόνο γεμάτο πάθος :

Ναι, σκέφτηκα... Κ' ή σκέψη μου είναι ότι δεν
μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα "Αρτεμς... Σ' αγαπώ,
σε λατρεύω και τόσο μπροστά στους νεκρούς, όσο και
μπροστά στους ζωντανούς σοῦ όρκίζομαι ότι έσύ μονάχα

θά γίνης σύζυγός μου!

Μία άστραπή διπλού θριάμβου πέρασε από τις μαύρες κόρες των ματιών της δεσποινίδος ντέ Καντάλ.
— Σύζυγός σου ;... ψιθύρισε στενάχοντας ελαφρά, «Ω, Φαθιανέ μου !...» «Ω, Φαθιανέ μου !... Είσαι λοιπόν ευτυχισμένος πού μ' αγαπάς ;

— Ναι, πολύ ευτυχισμένος... Παρακάλα μόνο το Θεό 'Αρτεμς να μη με κάνει ή αγάπη μας κ' ή εύτυχία μας άχάριστο... Είθε να μην υποφέρη κανείς απ' αυτή !...

— Τι έννοεις ;... Μήπως σ' αγαπούσε ή Μαργαρίτα ;...

— Σου όρκίζομαι ότι δεν ξέρω τίποτε... ότι δεν το φαντάζομαι ακόμα... 'Η συμπάθειά μας είναι τόσο γαλήνια, τόσο άτάραχη... 'Ο,τι αισθάνομαι κοντά της διαφέρει ριζικά από τη συγκίνησι και την ταραχή πού μου προκαλείς εσύ... 'Αλλά...

— Τι αλλά ; ρώτησε ή 'Αρτεμς.

— Δεν θέλω να με κατηγορήσης για δειλό μ' αυτό πού θα σου πώ...

— 'Εσένα, Φαθιανέ ;... 'Οχι, μη το φοβάσαι αυτό... Μίλα !...

— Λοιπόν, φοβάμαι πολύ μήπως ό κ. Ντερόντ, ό με γάλος ευεργέτης της γιαγιάς μου και μένα, έχη κάνει κανένα σχέδιο...

Κι' έπειτα από ένα μικρά δισταγμό, ό νέος εξακολούθησε :

— Νά, φοβάμαι μήπως ώνειρεύτηκε γά κάνει την κόρη του μαρκησία ντ' Αρζέλ, σύζυγό μου... 'Αν συμβαίη αυτό, 'Αρτεμς δεν μπορώ παρά να συμμορφωθώ με την επιθυμία του κόμητος, έστω κι' αν πρόκειται να κομματιαστή ή καρδιά μου, έστω κι' αν με περιμένη ή άπελπισία κι' ό θάνατος...

— Τά αισθήματα αυτά της ευγνωμοσύνης σου, του άπάντησε υποκριτικά ή 'Αρτεμς, μου άρέσουν... 'Αλλά ήσυχασε !... 'Ο κόμης Ντερόντ ούτε έχει σκεφθί καν να δώση την κόρη του σε σένα... Αυτός άδιαφορεί για τους τίτλους... 'Απόδειξις ότι δεν χρησιμοποιεί τον δικό του... 'Εχει ύπ' όψι του άλλο συνοικέσιο για τη Μαργαρίτα...

— 'Ω ! αν ήταν αυτό αλήθεια, πολυαγαπημένη μου 'Αρτεμς, θα άφαιρούσες ένα μεγάλο βάρος από την καρδιά μου...

— Είναι αληθέστατο... 'Ο γαμπρός πού έχει ύπ' όψι του ό κόμης είναι ό γυιός ενός πάμπλουτου φίλου του, ενός μεγαλοεπιχειρηματίου του Μπορντώ.

— Είσαι βέβαιη γι' αυτό ;

— Ναι, τον άκουσα να τό λέη στη μαμά Λευκή.

— Και ή Μαργαρίτα τό ξέρει ;

— 'Οχι, τό άγνοεί και πρέπει να τό άγνοήση ακόμα. Μη της κανείς λόγο σχετικώς όπωρ δεν της έκανα ούτε εγώ... Κι' έπειδή κάνει ό,τι της λέει ό πατέρας της, την ήμέρα πού ό κόμης θά της διατυπώση την επιθυμία να παντρευτή τό γυιό του πλουσιού φίλου του, θά υπακούσ η άδίστακτα...

— Και εκείνη την ήμέρα, 'Αρτεμς, μοναδική μου αγάπη, θά γίνης και σ' δική μου σύζυγος, δεν είν' έτσι ; 'Η νέα άφησε τό χέρι της να πέση μέσα στο χέρι του Φαθιανού.

— Και ή καρδιά μου και τό χέρι μου ανήκουν σε σένα, κύριε μαρκησίε, του άπάντησε. Πρέπει όμως να φανής φρόνιμος... 'Οσο καλή κι' αν είναι ή Μαργαρίτα, είναι κι' αυτή γυναίκα... 'Ο έρωρ μας δεν πρέπει να ξυπνήση αισθήματα ζηλοτυπίας στην καρδιά της. 'Οταν θά δ' ή με προτιμάς απ' αυτήν, μπορεί ή αγαπημένη μας μικρούλα να σ' αγαπήση ξαφνικά... Τότε τί θά γίνουμε ;

— 'Ο νέος της ώρκίστηκε πώς θά έκανε ό,τι του είχε ζητήσει...

Σιγά-σιγά οι θλιμμένοι ήχοι του άρμονίου είχαν πάψει πειά ν' ακούγονται...

Θά έλεγε κανείς ότι ή Μαργαρίτα δεν είχε πειά δυνάμεις να παίξη.

— Κατεβαίνει ! είπε ή 'Αρτεμς ακούγοντας τον ελαφρό κρότο του άρμονίου πού έκλεινε. Τρέχα στο συνηθισμένο μέρος, φίλε μου, για να μην υποψιαστή τίποτε...

— 'Ο νέος πήρε δειλά τό χέρι της μέσα στο δικό του, 'Αλλά συγχρόνως την κύτταξε μ' ένα παράφορο θλέμμα...

— Σήμερα τό πρωί, όταν χωρίσαμε, της είπε, μου έδωσες ένα δείγμα έρωτος κάτω απ' τό θλέμμα του Θεού,

όπως μου έλεγερ πρό όλίγου. 'Απόψε μπροστά στον κρούρ συγγενείς σου, δεν θά μου δώσης έν άλλο ;

— 'Η 'Αρτεμς, χωρίς να περιμένη περισσότερες ίκανες έγειρε άπάντα στο στήθος του Φαθιανού πού γέμισε τα μαλλιά της, τό μέτωπό της, τό πρόσωπό της φιλήματα τό όποία εκείνη του άνταπέδωσε άμέσως.

— 'Οταν άπομακρύνθηκε, πηγαίνοντας να συναντήση τη Μαργαρίτα, ή 'Αρτεμς τον παρακολούθησε με βλέμμα πού άστραψε από κακία και ζηλοτυπία.

— Πήγαινε ! μουρμούρισε στο πείσμα της στο πείσμα του Ζάν — Ζάκ Ντερόντ, στο πείσμα όλου του κόσμου θά γίνω μαρκησία ντ' Αρζέλ. Είμαι βέβαιη γι' αυτό περ... 'Ο Φαθιανός ποτέ δεν θά μπορέση ν' άνταστή σε μένα. Καί τώρα και στο μέλλον θά τον κάνω ό,τι θέλω...

Κύτταξε τους τάφους των προγόνων της έξω και έπε ύπεροπτικά :

— Δεν θά έξευτελιστώ ! 'Η κόρη των δουκών ντέ Καντάλ άξίζει με τό παραπάνω να γίνη μαρκησία ντ' Αρζέλ...

Τά μάτια της έλαμπαν.

— 'Η άγέρωχη φυσιογνωμία της άχτινοβόλουσε από καταιοδοξία.

— 'Αμέσως όμως πρόσθεσε πιδ σιγανά με μί' άδελφική έκφρασι μίσους :

— Ψέματα δ' αυτά !... Γιατί να ψεύδομαι και στον έαυτό μου ; Τον Φαθιανό τον θέλω, γιατί τον θέλει κ' ή Μαργαρίτα... και θά τον θελήση ακόμα περισσότερο γιατί τον αγαπάει... Είμαι βέβαιη ν' αυτό.

X

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

— Από την ήμέρα εκείνη, ό Φαθιανός δεν αήκε πειά στον έαυτό του

Είχε γίνει δούλος της 'Αρτέμς.

— 'Ηταν διατεθειμένος να κάνει κάθε τι πού θα του ή'κουσε εκείνη.

Μά παρ, όλο τό άγριο αυτό πάθος, ή στερνή κι' ό δελφική του φιλία για την Μαργαρίτα εξακολουθούσε να μεγαλώνη κι' αυτή...

— 'Εξακολουθούσε να της φέρεται στοργικά κι' άδελφικά, χωρίς να υποψιάζεται ότι τό αισθήμα της δυστυχισμένης νέας άπέναντί του ήταν άλλης φύσεως από τό δικό του, και την περιέβαλλε με περιποιήσεις και φροντίδες μέσ' στη γλυκειά ατμόσφαιρα των όποιων ή καρδιά της ταλαίπωρης νέας έννοιωθε άπερίγραπτη εύτυχία.

Τό αισθήμα της για τό Φαθιανό πού είχε γεννηθί κατω από τις ροδοδάφνες και τά γιασεμιά της μοσχοβολούσας Κερκύρας είχε μεγαλώσει τώρα κι' είχε πλημμυρίσει όλόκληρη την καρδιά της.

Μά αν τότε δεν ήξερε ποιό όνομα να δώση στη γλυκειά τρυφερότητα πού αισθανόταν για τό Φαθιανό, τότε τό πράγμα διέφερε.

Τώρα ή Μαργαρίτα ήξερε καλά τη φύση του τρυφερού αισθήματος πού την κατείχε... Τώρα καταλάβαινε την ευχαρίστησι πού αισθανόταν όταν άποκαλούσε τη γηραιά μαρκησία ντ' Αρζέλ «γιαγιά».

Ναι ! 'Αγαπούσε τό Φαθιανό, όχι σαν άδελφό, όχι γιατί ήταν ό παιδικός της φίλος και σύντροφος.

Τον αγαπούσε άκριβώς όπως είχε αγαπήσει ό πατέρας της τη Λευκή Ιερά, άποκλειστικά κι' αιώνια, έτοιμη να κάνει τά πάντα γι' αυτόν, να θυσιάση τά πάντα χάριν του και να πεθάνη αν τον έχαυε.

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ μάντευε τό αισθήμα της κόρης της.

Τό μάντευε μέσα στ' άγια και άδολα μάτια της πού δεν μπορούσαν να κρύψουν τίποτε και όπου καθόφτιζόταν όλόκληρη ή ψυχή της.

— 'Ο Φαθιανός θά την αγαπήση κι' αυτός με τρυφερότητα κι' άφοσίωσι, έλεγε από μέσα της ή στερνή μητέρα, και θά την κάνει εύτυχισμένη...

Μιά μέρα, ό κόμης Ντερόντ τον όποιον ή ύποψιστις του κρατούσαν ακόμα στο Μπορντώ, άνήγγειλε με έπιστολή την προσεχή άφιξί του.

— Είσαι έντελώς βέβαιη ό,τι ό κόμης Ντερόντ θέλει να παντρεύη την κόρη του με τό γυιό του πλουσιού φίλου του ; ρώτησε την ήμέρα εκείνη ό Φαθιανός την 'Αρτέμς.

— 'Αν σου άρέσει ή ήμέρα εκείνη, ή άποφασιστική και την άδουλία του πού διέκριναν τό Φαθιανό.

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Εντελώς βέβαιη, άπάντησε. Τελευταία πάλι ό κόμης έγραφε σχετικώς στη σύζυγό του... 'Οσοόσο πιθανόν αυτό τό συνοικέσιο να μην πραγματοποιηθή, αν σε άγαπήση ή Μαργαρίτα...

— Πράγμα πού μου φαίνεται πολύ ένδεχόμενο αν εξακολουθήσης να την περιβάλλης με τις τρυφερές περιποιήσεις πού της κάνεις τελευταία.

— 'Ο Φαθιανός χαμογέλασε, νομίζοντας ότι ή 'Αρτεμς ζηλοτυπούσε.

— Κάνω απλούστατα, της άπάντησε, ό,τι μου συνέπαιρσε να κάνω εσύ... 'Ελεις να πάψω τις περιποιήσεις μου πρὸς τη Μαργαρίτα ; Μίλα...

— Είμαι έτοιμος να υπακούσω.

— 'Οχι, του άπάντησε εκείνη... Δεν πρέπει να διακόψης τις περιποιήσεις σου, γιατί δεν θά ήταν φρόνιμο αυτό... Περιορίσε τις μόνο...

Μετά μία έβδομάδα, ό κόμης Ζάν — Ζάκ έφτασε στον πόρο.

Τό ίδιο θράδυ, μετά την άναχώρησι της γηραιάς μαρκησίας ντ' Αρζέλ (ή όποια, από διακριτικότητα έφυγε εκείνο τό θράδυ νωρίς για νάφήση τους δυο συζύγους μότους), ό κόμης έπαιε στη σύζυγό του :

— Θά ήθελα, Λευκή, να σου μιλήσω για ένα σχέδιο, τό όποιο από καιρό έχω μέσ' στην καρδιά μου... 'Ελεις διάθεσι να μ' άκούσης ;

Τελευταία, ή κατάσταση της χρονίως πειά άρρώστης κομήςσας πηγαινε καλύτερα.

— Ξέρεις πολύ καλά, αγαπητέ μου, πώς εκείνο πού ήλεις έσύ, τό θέλω κι' εγώ, άπάντησε στο σύζυγό της με την άπεραντή γλυκύτητα της. Μά πού είναι τά κορίτσια :

— 'Επήγαν μαζί με την 'Αννέτα Κασταρέν για να συνοικέσουν τό Φαθιανό, ό όποιος, θά γυρίση με τά πόδια στο πόργο τους, ενώ τη γιαγιά του θά την πάη ό Μαθιέ με τό άμάξι...

— Φαίνεται πώς τις έστελεις εσύ μαζί του...

— Ναι γιατί ήθελα να μπορέσω να κουβεντιάσω με χωρίς να μάς ένοχλήση κανείς.

— Κάθισε τότε, αγαπητέ μου Ζάν — Ζάκ... Πρέπει όμως να σου όμολογήσω ότι ή σοβαρότης του ύφους σου μου κάνει έντύπωση...

Και τον άγκάλιασε με την ίδια αγάπη και περιπάθεια, όπως και κατά τις πρώτες ήμέρες του γάμου τους.

— Ναι, είμαι σοβαρός, της άπάντησε ό κόμης φιλόνητας την τρυφερά γιατί με άπασχολεί ή εύτυχία της Μαργαρίτας μας. Και πρέπει να ξέρης ότι ή εύτυχία ή δική σου και του παιδιού μας είναι ή μοναδική μου φροντίδα...

— Δεν άμφισβώλλω καθόλου γι' αυτό... Κ' είμαι βέβαιη ότι όπωρ, παρ' όλες τις έναντιότητες της τύχης, έκανες εύτυχισμένη έμένα, έτσι θά κάνης εύτυχισμένη και την κόρη μας. Μίλα λοιπόν !... Πές μου τί έχεις ύπ' όψι σου... Σε άκούω...

— 'Η Λευκή καθόταν σε μία μεγάλη και άναπαυτική πολυέθρα.

— 'Ηταν χλωμή και αδύνατη. 'Αλλά τό ρόζ άμπαζούρ της γλαμύριζε έκανε τό πρόσωπό της τριανταφυλλέιο και τό χρώμα αυτό της ξανάδινε τη γοητευτική όμορφιά των χρόνων της νεότητός της γιατί, κατά τά άλλα, ή νέα ακόμη γυναίκα δεν είχε αλλάξει καθόλου.

Μολοντί ήταν ή καρδιά του καλοκαιριού, μερικά έξω έκαίγαν στο τζάκι.

— 'Η Μαργαρίτα έφτασε πειά σε ήλικία γάμου, άρχισε να λήη ό κόμης Ντερόντ και ήρθα να σου προτείνω να σκεφτούμε κ' οι δυο για την άποκατάστασι της...

— Δεν νομίζεις ότι θά χαρή κ' ή ίδια άμα μάθη ότι μ' αγαπάς ;

— 'Η Λευκή νόμισε ότι ό Ζάν — Ζάκ, διορατικός καθως ήταν, θά είχε μαντέψει τον έρωτα της κόρης του πρὸς τό Φαθιανό.

Τό άπάντησε λοιπόν χαμογελώντας.

— Αυτό έξαρτάται απ' τον νέο πού θά της προτείνης για σύζυγο...

— Μου φαίνεται πώς δεν υπάρχει καλύτερος απ' αυτόν πού έχω ύπ' όψι μου, άπάντησε ό Ζάν — Ζάκ. Είναι πολύ πλούσιος, από καλή οικόγένεια, έμπνος και με χαρακτήρα. Δεν κρύβω ότι τον γάμο αυτόν τον επιθυμώ πολύ γιατί ό νέος αυτός έκτός των χαρισμάτων πού σου ανέφερα, είναι εργατικός, σταθερός και άποφασιστικός... Είναι άκριβώς όπως χρειάζεται για να κάνει εύτυχισμένη την κόρη μας...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Η κόμηςσα Ντερόντ χλώμισε...

— 'Ωστε δεν έπρόκειτο για τον Φαθιανό ; Μία μεγάλη άγωνία έσφιξε την καρδιά της... 'Οσοόσο, έπειδή άμφέβαλε ακόμα, ρώτησε με φωνή πνιγμένη :

— Και ποιός είναι ό νέος αυτός ;

— 'Ο Ζωρζ Κατέλ Ντουριέλ, ό γυιός του πλουσιού επιχειρηματίου και έφοπιστού, του φίλου μου... 'Ο Ζωρζ είδε τη Μαργαρίτα την περασμένη άνοιξη σε διάφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ...

— 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπησε πολύ... 'Αν πραγματόφορα σαλόνια και την αγάπη

Εύθυμία Νόστι

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΝΤΡΟΠΑΛΗ

Μαζύ σου ή γειτονιά γελά,
που πάντα βλέπεις χαμηλά,
σάν νάχασες τάχα λεφτά και τὰ γυ-
(ρεύεις χάμου!...
Και μούρχειται νά τρελλαθώ
και στο στρατί νά εξαπλωθώ
μπας και περνώντας δίπλα μου σταυ-
(ρώσης τη ματιά μου.

Τό ξέρω πούσαι ντροπαλή
κ' ή γειτονιά όλη τὸ μιλεί,
μά σήκωσ' τα και μιά θελά, κανείς
(νά τὰ γνωρίση.
τὰ μάτια σου, πού καστανέ
τά λένε κι' άλλοι γαλανά
κι' ούτε κ' ή μάνα σου μπορεί νά μās
(πληροφορήση!...

"Αν σκιάζεσαι, μπας και θρεθής,
σε πέτρα μπρός και ξαπλωθής
έγώ είμαι πάντα πίσω σου, νά μπώ
(νά σε σηκώσω.

Και μήπως έλειψα στιγμή,
δίπλα απ' τ' ώραίο σου κορμί,
σάν παραστάτης άγγελος, νάρθω και
(νά σε σώσω!...

"Αν ήξερες, ρέ Μαργαρώ,
πόσο άκριθό χάνεις καιρό,
τό ξέρω, πώς θα γύριζες, νά δής τη
(λεβεντιά μου,
ξανθό μουστάκι και στριφτό
πηγούνι δίμελο και τό
στολίδι της μαρσέλας μου, την κρε-
(ατοελιά μου!...

Ο ΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΠΕΚΡΗΔΩΝ

Ο Γάλλος βουλευτής Νταρζί ήταν
περίφημος τόσο για την υπερβολική
του άγάπη πρὸς τὸ Βάκχο όσο και
για τὴ μεγάλη εργατικότητα του και
τὴν τάξη του στήν υπηρεσία.

Μιά μέρα ένας συνάδελφός του
και φίλος του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκτιμοῦ-
σε πολύ, τοῦ συνέστησε νά μετριά-
ση κάπως τὴν οἰνοποσία του, γιατί,
ἐν συνδυασμῷ με τὴν υπερβολική
διανοητική του εργασία, μπορούσε
νά τὸν στείλῃ στὸν τάφο.

— Πρέπει, τοῦ ἔλεγε, νά φυλά-
γεστε ἀπὸ τίς καταχρήσεις, ἀγαπη-
τέ μου. Πολλές φορές πηγαίνει ή
στάμνα για νερό, ἀλλά κάποτε σπά-
ζει.

— Δέν υπάρχει κανένας κίνδυνος,
φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Νταρζί.
"Η στάμνα μου δέν πηγαίνει για νε-
ρό, ἀλλά για... κρασί!

Μεταξύ κρασοπατέρων:

— "Εγώ ποτέ δέν γυρίζω στέ-

σπίτι μου μεθυσμένος.

— Πῶς τὸ καταφέρνεις αὐτό;
— Νά, όταν είμαι μεθυσμένος
ξέν κατωρθώνω τὰ ανέθω στο σπίτι
μου και κοιμοῦμαι στή σκάλα!

Κάποια χήρα θέλοντας νά κάμῃ
τὴν ἐνάρετη ἔλεγε κάποτε στὸν κύ-
ριο "Αριστοτέλη, γνωστὴν οἰνοποτι-
κήν ἐξοχότητα:

— Πιστεύετε, κύριέ μου, ὅτι ἀ-
φότου ἐχίρησα ποτέ δέν μοῦ ἤλθε
ή ιδέα νά ξαναπαντρευθῶ;

— Πιστεύετε, και σεις κυρία, τὴς ἀ-
πάντησε τὸ μπεκρόμουτρο, ὅτι ἀφ-
του γεννήθηκα ποτέ δέν ἐδίψασα;
Κόκαλο ή χήρα ή κακομοῖρα.

— οο —

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

"Ο Τίμων, ὁ περίφημος μισάνθρω-
πος και πρὸ πάντων μισογύνης τῶν
ἀρχαίων "Αθηνῶν, εἶδε κάποτε δύο
γυναῖκες κρεμασμένες ἐπάνω σέ μιά
συκιά.

— Τί εὐτυχία! φώναξε μόλις τις
εἶδε, ἄς δώσουν οἱ θεοὶ νά κάνουν
δύο τὰ δέντρα τέτοιους καρπούς!...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΟΡΤΗ

— Είναι ή πρώτη φορά πού εἰμαστε
συγκεντρωμένοι ὅλοι...
— Πολύ άσχημο αὐτό... Δέν μπορούμε
νά κακογλωσσέσουμε κανένα.

ΣΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η ΣΥΖΥΓΙΟΣ. — Ξέρεις, ἀνέ-
δνειρεύτηκα ένα περιδέραιο μαργα-
ριταρένιο... Και αἰδίο είναι ή γαρ-
τή μου.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — "Α, ὥραία τότε
θά σοῦ προσφέρω για τὴ γαρτή σου
έναν δνειροκρίτη.

Κάποιος δικηγόρος πᾶσι τὴν φυ-
λακή νά ἐπισκεφθῇ ένα δολοφόνου,
τοῦ ὁποῖου ἀνέλαθε τὴν ὑπεράσπιση.
"Εκεῖνος ὁμολογεῖ κυνικά τὸ
ἐγκλήμα του και δηλώνει ἀκράδιστα
δέν εἶχε καμμιὰ σοβαρή ἀφορμή ὅ-
ταν τὸ διέπραξε.

— Μά ἐπὶ τέλους, τοῦ λέει πὸ τέ-
λος ὁ δικηγόρος, δέν ἔχεις τί-
ποτὲ για νά ὑπερασπίζῃς τὸν ἑ-
αυτό σου;

— Πῶς νάχω, κύριε δικηγόρε, ἀ-
φοῦ οἱ χωροφύλακες τὴ στιγμή και
με πιάσανε μοῦ πήρανε και τὸ πιστό-
λι μου και τὸ μαχαίρι μου;

— οο —

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

"Ενας μεσόκοπος ζητάει ἀπὸ τὸν
λαχειοπώλη ένα λαχείο με τὸν ἀν-
τιμὸ 55. "Ο λαχειοπώλης ὅμως δέν
ἔχει τὸν ἀριθμὸ αὐτόν.

— Μά γιατί θέλετε ἀκριβῶς αὐ-
τὸν τὸν ἀριθμὸ; ρωτάει.

— Γιατί εἶδα στὸν ὕπνὸ τὴν παρ-
ρίτση τὴ γυναῖκα μου και εἶπα
κάθε μάγουλο τὸν ἀριθμὸ 5. Ἀπὸ
τὸ 5 κοντὰ στο 5 ἄλλο 5 ἄνουν 55. Ἄ-
ς τὸν ζητῶ.

— "Ο λαχειοπώλης τότε τὸν ρωτά:

— Και τὸ στόμα της ἀνοίγει ή
ή κλειστό;

— "Ανοίχτό.

— Τότε ένα 5 στο κάθε μάγουλο
αὐτὴν ἔνα μηδενικό στή μέση... πᾶσι
ὁ 505, αὐτὸς εἶναι τὴς τύχης σου.
Και ὁ ἀγοραστής ἐπείσθη.

— οο —

ΕΞΥΠΝΟΣ ΜΠΟΥΦΟΣ

Ο καρβουνιάρης, χαρικός ρο-
νταί τὸν θυρωρὸ ἑνὸς σπιτιοῦ ἀνέ-
λη κάρβουνα. "Ο θυρωρὸς ρωτάει
τὸ τηλέφωνο τὸν κύριό του και αὐ-
τὸς τοῖς ἀπαντᾷ ὅχι.

— Τί νά σοῦ κάνω, γέρο μου, εἰ-
στὸν καρβουνιάρη, ὁ ἀρεῖνός δέν
θέλει κάρβουνα.

— Χι... Μπορεῖ νά μὴν εἶναι σοῦ
τοῦ λόγου σου ἔξυπνος, μά δέν εἶναι
και τόσο κοδάνι νά πιστέμω πὸς τ' ὀ-
φεντικό σου εἶναι κλεισμένο μέσα σὲ
δαῦτό τὸ κουτί!... Λέει ὁ καρβουνι-
άρης και δείχνει τὸ τηλέφωνο.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΑΡΙ-ΡΟΖ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

"Η Ζίτα, ὑπάκουη, πλησίασε, ἔπῃρε τὸ ψωμί, και κα-
τέφυγε πάλι στή γωνιά της, ὅπου ἄρχισε νά τρώῃ, ἀν-
και δέν εἶχε καθόλου ὀρεξί.

Κάθε μέρα, αὐτὲς ή φριχτές σκηνές ἐπαναλαμβάνον-
ταν και ή Ζίτα εἶχε συνηθίσει πεινά σ' αὐτές.
"Η Τορκουάτα κύτταζε τώρα με τ' ἀποθλασμένα
μάτια της τὴ μπουτίλια με τὸ ροῦμι, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε
πῆ τὸ μισό.

"Ηπνε ένα ἀκόμα ποτήρι και μουρμούρισε:
— Αὐτὸ θά σέ μάθῃ νά μὴν εἶσαι τόσο γρουσουζά!...
— Αὐτὸ θά σέ μάθῃ νά μὴν εἶσαι τόσο γρουσουζά!...
Μήπως ἔχω τὴν ἀνάγκη σου;... Ἀπὸ πού ἔρχεσαι!...
Ποῖά εἶσαι;... Σέ μεγάλωσα, σέ τάισα, σέ φρόντισα!...
Και σύ, για τὸ εὐχαριστῶ, με μισεῖς!... Μά κι' ἐγώ
σέ μισῶ ἄλλο τόσο και σοῦ τὸ δείχνω αὐτό, κοπέλλα
μου... Μοῦ ἔφερες τὴ δυστυχία ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σέ
συμμάζεψε ὁ ἀντρας μου... Μά θά μοῦ τὸ πληρώσης!...
Θέλησε νά σηκωθῇ για νά πᾶν νά τοιμπῇ μέχρις
αἵματος τὸ μπράτσο της μικρούλας, πράγμα πού ἀπο-
τέλούσε τὴν ἀγαπημένη της εὐχαριστίαν.

Μά ξανάπεσε θαραδιά στή θέσι της.
— Δέν μπορῶ!... μουγγρίσε. Μά μὴ γελάς... Θά
σέ δειρῶ διπλὰ ἄμα θά μπόρῶ!... Ναι, οὔτε ένα κα-
λὸ δέν εἶδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού σέ μαζέψαμε κοντὰ μας,
γρουσουζά!... Πρῶτα - πρῶτα ἔχασα τὸν ἀντρα μου...
"Επνε μέσα στήν καταραμένη ἐκείνη τρύπα στο θουνό
και σκοτώθηκε... "Επειτα ὁ μεγάλος μου γυιὸς ἔσπασε τὰ
πόδια του καθὼς χόρευε ἀπάνω στο σκονὶ και σκοτώ-
θηκε κι' αὐτός. "Επειτα ἡ δύο μου κόρες με παράτη-
σαν κι' ἔφυγαν... "Επειτα πέθανε ὁ μικρός μου γυιός...
Τὸν μάτιασες ἐσύ, γιατί οἱ γιατροὶ δέν μπόρεσαν νά
θροῦν ἀπὸ τί πέθανε!... "Επειτα πλάκωσε ή φτώχεια,
ή πείνα... "Α! τώρα εἶναι ή σειρά μου νά πεθάνω κι'
ἐγώ... Μά ὅχι!... "Οχι! Θά πεθάνῃς ἐσύ πρὶν ἀπὸ
μένα...

"Ηπνε και τὸ ὑπόλοιπο ροῦμι, και ἀκουμπώντας τὸ
κεφάλι της στὰ δύο της χέρια, ἔξακολούθησε νά μουρ-
μουρίζει ένα σωρὸ ἀπειλές, ἐνῶ ή Ζίτα, τρουαμένη,
κατακίτρινη, προσπαθοῦσε νά μὴν κάνῃ οὔτε τὸν ἐλάχιστο
θόρυβο, ἀκόμα και νά μὴν ἀναπνέῃ, με τὴν ἐλπίδα ὅ-
τι Τορκουάτα θ' ἀποκοιμώταν.
Μά μιά ιδέα τρομερὴ εἶχε τρυπώσει πρὶν ἀπὸ λίγα.
Μὴν εἶχε πεινά τίποτε για πούλημα!... Εἶχε φθάσει τὸ τέλος!...
— Ἀνῶρθωσέ τὸ κεφάλι της και μουγγρίσε:
— Κύτταξε μέσα στο ντουλάπι... Εἶχε ἐκεῖ μέσα
μιά πολύχρωμη φούστα...

"Η Ζίτα ἤξερε πολύ καλά ὅτι ή φούστα δέν ἦταν πεινά
ἐκεῖ. Μά ἔσπευσε νά ὑπακούσῃ και ἀνοίξε τὸ ντουλάπι
τοῦ τοῖχου.

— "Η φούστα δέν εἶναι στο ντουλάπι, τραύλισε τρέ-
μοντας.

— "Α! &! Τί τὴν ἔκανες; ξεφώνισε ή Τορκουάτα.
"Εἶ... Κλέφτρα!...
— Μά... τὸ ξέρετε καλά... Τὴν ἐπῃρατε σεις...
πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες...

— Δέν τὸ θυμάμαι αὐτὸ πού μοῦ λές... "Εσὺ τὴν ἐπῃ-
ρες και τὴν ἐπούλησες...
— Μά με κλειδώνετε ἐδῶ μέσα... Πῶς θά μπόρῶς
νά βγῶ ἔξω;

— "Α! νά... εἰ... ἀλήθεια... τὸ θυμάμαι... Τότε ζῶ-
γως νά σέ φιλήσω...

"Η Ζίτα πλησίασε δισταζοντας...

Μά, μόλις ἔφθασε κοντὰ της, ή Τορκουάτα τὴν ἄρπα-
ξε, ἄρχισε νά τὴν τοιμπᾷ, νά χώνῃ τὰ νύχια της μέσα
στις σάρκες της, και στο τέλος, τρελλή μανιακή, τὴ
δάγκωσε μέχρις αἵματος στο μπράτσο...

"Ο πόνος ἦταν τόσο τρομερὸς, ὥστε ή μικρούλα, αὐ-
τὴ τὴ φορά, θῆρκε τὴν δύναμι νά τὴς ξεφύγῃ με μιά
ἀπότομη κίνησι, και κατέφυγε ξεφωνίζοντας στή γω-
νιά της.

"Η Τορκουάτα ἄρχισε τότε νά τὴς φωνάζῃ χλευαστι-
κά:

— "Ο, τι κι' ἀν κάνῃς, σοῦ τὸ εἶπα: Θά πεθάνῃς πρὶν
ἀπὸ μένα!... Μοῦ ἔφευγες τώρα γιατί δέν ἔχω τὴν δύ-
ναμι νά σταθῶ στὰ πόδια μου!... Μά ὑπομονή!...
Θά δῇς σέ λίγο...

"Εξαφνα κυριεύθηκε ἀπὸ μιά ἄγρια ἀπελπισία και
μουρμούρισε ἄγρια:

— Δέν υπάρχει πεινά τίποτε για πούλημα!... Οὔτε
ένα φόρεμα!... Και τὸ πιστό σώθηκε...

"Ερριξε γύρω της ὅλοσους ματιές και φώαξε
πάλι:

— Διψῶ!... Και δέν ἔχω νά πιῶ!... Τίποτε!...
Τὸ ροῦμι τελείωσε...

"Εκείνη τὴ στιγμή, ή πόρτα ἀνοίξε και μιά γυναῖκα
παρουσιάστηκε στο κατώφλι. "Ερριξε μιά ματιά στο ἄ-
θλιο ἐκεῖνο δωμάτιο κι' ἔπειτα προχώρησε λέγοντας:

— Καλημέρα, Τορκουάτα!...

"Η μεθυσμένη μέγαιρα σήκωσε τὸ τρεμάμενο κεφάλι
της, ἔρριξε μιά ἀποθλασμένη ματιά στή νεοφερμένη
και τραύλισε.

— Καλημέρα, Τζοθάννα!...

"Η Τζοθάννα ἦταν μιά γυναῖκα καμμιὰ σαρκταριά
χρόνιων, μετρίου ἀσστήματος, γερή, με ὀψι πολὺ ψυ-
χρή.

Εἶδε τὴν Ζίτα, πού τὴν τινάζαν οἱ λυγμοὶ στή γωνιά
της και ὤψωσε τοὺς ὤμους της χυθῆς ὁ παραμικρὸς οἰ-
κτος νά φανῇ στο παγωμένο βλέμμα της. Μονάχα ψιθυ-
ρισε μέσα στα δόντια της:

— Εἶναι κρίμα νά χάνεται ἐτσι ένα τόσο ὥραίο ἐμπό-
ρευμα...

Κάθισε σέ μιά κουτὴ καρέκλα και εἶπε με δυνατὴ
φωνή:

— "Ε, λοιπόν, Τορκουάτα, δέν μοῦ προσφέρει τίπο-
τε... "Ετσι ὀθρεσαι τίς φιλενάδες σου...

— Δέν υπάρχει πεινά τίποτε!... μουρμούρισε ή Τορ-
κουάτα, φταίει αὐτή... ή μικρὴ κουρελλοῦ... πού με
καταστρέφει!... Μά ὑπομονή!

— Ὡστε, εἶπα ξανάπε ή Τζοθάννα, ἐπαθεωρώντας με
τὸ βλέμμα της τὴν τρώγλη. Δέν ἔχεις πεινά τίποτε;

— Τίποτε... Τελείωσαν ὅλα...
— Κι' ἐγὼ πού ἔρχομαι για ν' ἀγοράσω κάτι... Νά,
εἶχα και τὰ λεφτά μαζί μου...

Κι' ἔβαλε μιά χούφτα ἀσημένια νομίσματα κι' ἄρ-
χισε νά τὰ κοδωνῇ μέσα στὰ χέρια της.

"Ο! "Ο! ἔκανε ή Τορκουάτα, ξεμεθώντας λίγο.

"Εχεις πολλὰ λεφτά καθὼς ἔλεπω...

— Ἐκατὸ φράγκα!...
— Ἐκατὸ φράγκα!... Εἶναι δυνατόν!...

— Νά, μέτρα νά και μόνῃ σου!...

"Η Τορκουάτα πήρε τὰ νομίσματα και τὰ μέτρησε,
ἐνῶ ή Τζοθάννα τὴν ἐπέλεγε με τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ
της, μήπως τὴς κλέψῃ κανένα...

— Ναι, εἶναι ἑκατὸ φράγκα! εἶπε, δογάζοντας ἕναν
θαθὺ στεναγμό. Θά μοῦ ἔφθαναν νά τρώω και νά πι-

νω δυό μήνες... Θά μ' έκαναν νά συνέλθω!... Θά μούδιναν κουράγιο γιά νά ζήσω... Μά δέν έχω πειά τίποτε γιά νά σού πουλήσω, Τζοθάννα!... "Ω! Πάρε αυτά τά λεπτά... Μού κάνουν κακό πού τά βλέπω.

Η Τζοθάννα, αντί νά τά φυλάξη, άπλωσε τά άσημένια νομίσματα άπάνω στό τραπέζι.

— Άκουσε, Τζοθάννα, είπε έξαφνά ή Τορκουάτα, είσαι φιλένδοσα μου... Έσύ ή ίδια τό είπες αύτό πρίν από λίγο...

— Βέβαια, είπε ψυχρά ή Τζοθάννα. Κ' ύστερα ;

— "Ε, λοιπόν, δανεισέ μου δυό τάλληρα... θά σού τά ξαναδώσω... Σού τό θρικόζομαι. Μονάχα δυό... θά μέ σώσης...

— Ξέρεις πολύ καλά πώς ή δουλειά μου δέν είναι νά δανείζω...

Καί μαζεύνοντας γρήγορα τά νομίσματα, τά έχωσε μέσα στην τσέπη της.

Η Τορκουάτα χαμήλωσε τό κεφάλι της. "Ηξερε πώς ήταν περιττό νά επιμεινί.

Η Τζοθάννα σηκώθηκε καί, τραβώντας άργά πρὸς τήν πόρτα, είπε:

— "Ωστε έτσι, δέν έχεις νά μου πουλήσης τίποτε ;... Τόσο τό χειρότερο ! Ξαναπαίρνω τά λεφτά μου...

— Δέν έχω τίποτε ! μούγγυρισε ή Τορκουάτα μ' έναν άπερίγραπτο τόνο άπελπισίας.

— "Ε, λοιπόν, φώναξε ή Τζοθάννα, γελιέσαι... "Εχεις άκόμη κάτι γιά πούλημα... Καί, άν θέλεις, τό άγοράζω...

— Τί λοιπόν ; ρώτησε ή Τορκουάτα ρίχνοντας γύρω της άπληστα βλέμματα.

— Αυτό ! άπάντησε ή Τζοθάννα.

Καί έδειξε τή Ζίτα, ή όποία είχε πάψει νά κλαίη καί παρακολουθούσε από τή γωνία της τή σκηνή αύτή μέ τά μεγάλα καί θαθεία μάτια της πού ήταν γεμάτα από άγωνία.

— Τή δεσποινίδα Κουρελλού ; έκανε σαρκαστικά ή μέγαιρα.

— Κουρελλού ή Ζίτα, δέν έχει σημασία... Αυτό πού έχει σημασία είναι ότι τήν άγοράζω.

— Ποτέ ! φώναξε ή Τορκουάτα χτυπώντας μέ τή γροθιά της τό τραπέζι.

— Είπες ποτέ ; Πρόσεχε !... Δέν θά ξαναθρής εύκολα μιά τέτοια εύκαιρία !...

— Ποτέ ! ξαναφώναξε ή Τορκουάτα. Μού είναι ... πολύ χρήσιμη...

— Τί σού χρειάζεται ;...

— Αυτό είναι δουλειά δική μου ! άπάντησε μέ φωνή, θαθεία ή άτσιγγάνα, ρίχνοντας ένα βλέμμα άγριου μίσους, στη Ζίτα.

Η δυστυχισμένη μικρούλα παρακολουθούσε τρέμοντας σύγκορμη αύτό τό παζάρεμα, τοῦ όποιου ήταν τό αντίκειμενο. Μά δέν τό εύρισκε καί πολύ παράδοξο...

Τό νά τήν πουλήσουν σάν ένα όποιοδήποτε εμπόρευμα, ήταν ένα πράγμα φυσικό, κατά τήν γνώμη της. Τό μόνον πού της έκανε εντύπωση ήταν τό ότι θρέθηκε ένας άνθρωπος πού είχε σκεφθή νά τήν άγοράση... Τί θά τήν έκανε ;... Είχε λοιπόν κάποια αξία ;... "Αξιζε όσο καί τά παλιά εκείνα ρορέματα πού ή Τορκουάτα πουλούσε ως τότε καί πού είχαν σωθή πειά ;

— Λοιπόν, ξαναείπε ή Τζοθάννα, αρνιέσαι νά μου πουλήσης τή μικρή ;... Καί όμως έχω λεφτά... "Εχω κι άλλα... Δέν είδες παρά ένα μέρος τους μόνον...

— "Ενα μέρος τους μόνον ; μουμούρισε ή Τορκουάτα, ανατριχιάζοντας.

Η Τζοθάννα έρριξε πάλι στό τραπέζι τ' άσημένια νομίσματα πού είχε κρύψει στην τσέπη της, κάθισε καί δέν είπε πειά τίποτε...

Η άτσιγγάνα είχε προσηλώσει τό σκοτεινό της βλέμμα στη Ζίτα καί μουμούριζε υπερδεμένα λόγια.

— "Επειτα, χωρίς νά θέλη, άκατανίκητα, τό βλέμμα της πήγαινε από τή δυστυχισμένη μικρούλα στό λεφτά πού ήταν άπλωμένα στό τραπέζι.

Μιά τρομερή πάλη γινότανε μέσα της μεταξύ τοῦ μίσους της καί της επιθυμίας της νά κάνει δικά της αύτά τά χρήματα, πού αντιπροσώπευαν όλα όσα είχε πη πρό όλίγου... τή θεβαιότητα, ότι θά ζούσε, ότι θά έτρωγε καί πρό πάντων, ότι θά έπινε.

Σηκώθηκε έξαφνα καί, χωρίς νά τρεκλίζει πειά, πήγε ως τήν Ζίτα καί τήν τσίμπησε άπότομα στό μπράτσο.

Η Τζοθάννα παρέμεινε άπαθής.

— Αυτό είναι ό άποχαιρετισμός μου, μουμούρισε ή

Τορκουάτα, άν καί θά προτιμούσα νά σε σκοτώσω γά-οιγά... Μά διψάω πολύ... Πήγαινε, έλευθή κρή... αυτό είναι τό τελευταίο παιγνίδι πού μου σκαρώνεις...

Τότε ξαναγύρισε πρὸς τήν Τζοθάννα καί μέ φωνή έρρη, σπριγγή, της είπε:

— Θέλω γιά τή μικρή τρακόσια πενήντα φράγκα ! Δέν θά κατέσω ούτε μιά πεντάρα !

Η Τζοθάννα έθγαλε άπ' τήν τσέπη της πέντε χρυσά είκοσάφραγκα, τά έβαλε άπάνω στό τραπέζι καί στό έκατό άσημένια φράγκα, καί άπάντησε ψυχρά:

— Νά διακόσια φράγκα, Τορκουάτα... Δέν θέλω συζητήσεις... Δέν δεχέσαι ; Φεύγω... Δέχου ; θά πάρης τότε τά χρήματα κι' έγώ θά πάρω τή μικρή άπάντησε.

Η Τορκουάτα ήξερε, φαίνεται, πολύ καλά ή Τζοθάννα. Γιατί μέ τά μάτια προσηλωμένα στό χρυσά καί σ' άσημένια νομίσματα, άπάντησε:

— Δέχομαι...

Καί συγχρόνως άπλωσε τά χέρια της στό χρυσά καί τ' άσημένια νομίσματα καί μαζεύνοντας τά ό' ένα σαρατά σκέπασε μέ τίς παλάμες της, "Επειτα άπόησε σ' αύτή τή στάσι άκίνητη, ανατριχιάζοντας, ως τή στιγμή πού άκούσε τήν πόρτα ν' άνοίγη καί νά ξανακλείσει...

Η Τζοθάννα, μόλις έκλεισε ή συμφωνία, πήρε άποστατα τή Ζίτα από τό χέρι καί τήν παρέσυρε έξω.

Η Ζίτα, καθώς περνούσε τό κατώφλι αύτης της μαρμής, όπου τόσα είχε ύποφέρει έρριξε ένα βλέμμα πού μου καί σκεδόν οίκτου πρὸς τήν Τορκουάτα. Καί άπολούθησε τή νέα της κυρία, χωρίς νά πη λέξι, χωρίς καμιά έκπληξι ρωτώντας μόνον από μέσα της τον έαυτό της, άν ή γυναίκα αύτή θά τήν έδερνε, όπως ή Τορκουάτα.

Διέσχισαν τή Νεάπολι, βγήκαν από τήν πόλ, κι' έφθασαν σ' ένα μεγάλο τροχόσπιτο πού ήταν σκαμμένο σ' ένα οικόπεδο.

Κοντά στό τροχόσπιτο, μιά νέα γυναίκα έτοιμαζε τό θραδυό φαγητό σέ μιά φουβού.

Μιά άλλη γυναίκα, κρατώντας ένα κομμάτι από σπασμένο καθρέφτη, έπλεκε καί χτένιζε τά μαλλιά της σ' υγοτραγουδώντας.

Μερικοί άντρες πηγαينوερχόντουσαν "Ενας άπ' αύτούς έκανε διάφορες έπισκευές στό τροχόσπιτο κι' ένας άλλος έδινε τροφή σέ δυό εύρωστα άλογα.

Όλοι αύτοί άποτελούσαν έναν πλανόδιο θίασο, πού όποιού ή Τζοθάννα ήταν ή διευθύντρια.

"Ήσαν μέ δυό λόγια νομάδες σαλιμπάγκοι πού ημερευαν έπάνω στό τεντωμένο σχοινί, πάλευαν, σήκωναν θάρη, έκαναν ταχυδακτυλουργίες κι' ένα σαρφ άλάι ίπποδρομικές έπιδείξεις.

Πήγαιναν από πολιτεία σέ πολιτεία καί από χωριό σέ χωριό.

Όπου κι' άν πήγαιναν έκαναν θριαμβευτική τήν έσοδό τους, υπό τοῦς ήχους μιάς γκράν-κάσσας, ένα τυμπάνου κι' ενός φλάουτου, έστηναν ένα σχοινί στην κεντρική πλατεία κι' έπειτα, ενώ ή Τζοθάννα, γύρω τή μανιέβλα μιάς ρομβίας, ή παράστασις άρχιζε.

"Επειτα έθγαζαν δίσκο στούς θεατάς κι' ή εισπραξι τους ήσαν πάντα ικανοποιητικές γιατί κι' οι άθληται πού θιάσου ήσαν καλοί κι' ή χορεύτριες έπιδείξεις.

Η Τζοθάννα ήταν γυναίκα μέ μυαλό καί διέθετε όλον αύτόν τόν κόσμο μέ ικανότητα. Δέν ήταν ούτε πικρή: Τό μόνον πού τήν ένδιέφερε ήταν τά συμφέροντά της.

"Ήταν ένας μήνας πού είχε φθάσει στη Νεάπολι. Ήχόταν από τό Παλέρμο καί πήγαινε στη Ρώμη, σ' καλή έπιχειρηματίας πού ήταν, είχε άφαιρεί τούς θρώπους της ν' αναπαυθούν λίγο διάστημα κι' ήταν άποφασισμένη νά συμπληρώση τόν θιάσό της μέ κάποιο κινούργιο ένδιαφέρον νούμερο, όταν έξαφνα συνάντησε μιά μέρα στό λιμάνι τήν Τορκουάτα πού τήν ήξερε πρὸ από καιρό.

Η Τορκουάτα κρατούσε από τό χέρι ένα κοριτσάκι ως δέκα χρόνων.

Η Τζοθάννα τήν πλησίασε κι' έπιασε κουβέντα μαζί της. Μά, καθώς μιλούσε μέ τήν μέγαιρα, εξέταζε τήν μικρούλα.

Μέ τό βλέμμα τοῦ "ειδικού" άντελήφθη άμέσως όλα τή χάρι καί τήν όμορφιά αύτοῦ τοῦ κοριτσιού καί σκέφτηκε:

«Σε δυό-τρία χρόνια αύτή ή μικρούλα θ' αξίζει μιά περιουσία, φτάνει έν τῷ μεταξύ νά μάθω νά κάνη κά-τι...»

Καί από εκείνη τή στιγμή, άποφάσισε ν' άποκτήση δ-πως δήποτε τή Ζίτα.

Οί άναγνώσταί μας είδαν μέ ποιόν τρόπο τήν άγόρασε από τή μέγαιρα.

Ετσι, ή Τζοθάννα, ή διευθύντρια τοῦ «Περιοδεύον-τος κοσμοπολιτικού θεάτρου» ήταν πειά ή ιδιοκτήτρια τής μικρούλας Μαρι-Ρόζ, γιατί νομίζουμε πώς οι ά-ναγνώσταί μας θά μά μάντεψαν ήδη ότι ή Ζίτα δέν ήταν άλλη από τή δυστυχισμένη κόρη της Έλένης ντε Σαμ-πλιέ.

— Κυτάχτε !... Η κυρά μ'ας φέρνει μιά εφεδρεία ! φώναζε ένας από τοῦς άντρες βλέποντας τή Ζίτα πού ή Τζοθάννα τήν κρατούσε από τό χέρι.

Η δυό γυναίκες γύρισαν μέ νωχέλεια τό κεφάλι τους πρὸς τή νεοφερμένη.

— Είμαι χαριτωμένη ! είπε ή μιά.

— Πολύ άδύνατη καί θασανισμένη ! πρόσθεσε ή άλλη.

Η Τζοθάννα, χωρίς νά πη λέξι, χωρίς νά δώση καμ-μιά έξηγησι στό μέλη τοῦ θιάσου της, άνέβασε τή Ζίτα στό τροχόσπιτο.

Έκεί τήν έπλυνε, τή χτένισε καί έτριψε μέ άρωματικό λάδι τίς έκχυμώσεις πού σημάδευαν τό σώμα της δυσ-τυχισμένης μικρής καί πού προερχόντουσαν από τίς βλιές, τίς νυχιές καί τίς δαγκωμάτιες της Τορκουά-τας.

Επειτα φώναξε:

— Μαλθίνια !...

Η νέα κοπέλλα πού χτένιζε τά μαλλιά της μπρὸς σ'όν σπασμένο καθρέφτη, έτρεξε.

— Κυρία, ρώτησε, τί θέλετε ;

— Μαλθίνια, παιδί μου, κύτταζε, σέ παρακαλώ, νά βρής στό πράγματά σου τίποτε κομμάτια ύφασματος γιά νά κάνουμε ένα κοστούμι γι' αύτή τή μικρούλα καί πάρε άμέσως καί τή Ζουάννα γιά νά σέ βοηθήση νά τό ράψετε... Θέλω ως τό θράδυ νά είναι παρουσιασίμη...

Η Ζίτα κύτταζε καί άκούγε, ξαφνιασμένη...

Νόμιζε πώς δνειρεύεται...

Η Μαλθίνια κι' ή Ζουάννα, άφοῦ θρήκαν τό ύφασμα πού τοῦς χρειαζόταν, άρχισαν άμέσως τή δουλειά.

Πήραν μέτρα τής Ζίτας, έκοψαν τό ύφασμα κι' άρχι-σαν νά κάνουνε ένα κοστούμι γι' αύτή τή μικρούλα.

Η Τζοθάννα έν τῷ μεταξύ έβαλε σ' ένα τραπέζι ένα πιάτο, μιά πετσέτα καί ψωμί. Βγήκε μιά στιγμή έξω κι' έπειτα ξαναγύρισε, φέρνοντας ένα δοχείο μέ σούπα, κι' ένα κομμάτι κρύο κρέας.

"Εδωσε κατόπιν τήν πετσέτα γύρω σ'όν λαιμό τής Ζί-τας καί της είπε:

— Φάγε, μικρή μου !...

Η Ζίτα έξέπασε σέ λυγμούς κι' ένώνοντας τά χερά-κια της, τραύλισε:

— "Ω! Κυρία... δέν θά μέ δείρετε λοιπόν ;...

— Μά όχι... Γιατί νά σέ δείρω ;

— Καί θέλετε νά φάγω ;

— Άφοῦ σοῦ τό λέγω...

Η μικρούλα έκλαιγε...

"Ήταν τόσο άφάνταστο αύτό πού της συνέβαινε...

Δέν θά τήν έδερναν !...

Θά της έδιναν νά τρώη...

Άφοῦ ρούφηξε τή σούπα της κι' έφαγε καί τό κρέας της ή Τζοθάννα της έδωσε νά πih καί μισό ποτηράκι καλό κρασί.

Όταν ή Ζίτα τελείωσε τό πλούσιο γεῦμα της — είχε νά φάη έτσι καί νά χορτάση τήν βρεξι της από τόν και-ρό πού τήν έκλεισαν από τό σπίτι της !... — ή Τζοθάν-να της είπε:

— Αναπαύσου τώρα !... Κοιμήσου, μικρούλα μου !...

Καί της έδειξε μιά κουκέττα στό θάθος τοῦ άμαξό-σπιτου, μιά κουκέττα καθαρή μέ στρώμα, μέ σεντόνια άσπρα !

Η Τζοθάννα ή ίδια της έθγαλε τά θρωμερά κουρέ-λια, τά όποια φορούσε.

Επειτα τήν έβαλε νά πλαγιάση, τή σκέπασε καί σχε-δόν άμέσως ή Ζίτα θυβήθηκε σ' ένα βαθύ ύπνο από τόν όποιο έγύπησε τό θράδυ.

Μόλις άνοίξε τά μάτια της, περιέφερε γύρω της τά τρομαγμένα της βλέμματα άναζητώντας τήν Τορκου-άτα...

— "Επειτα, καθώς θυμήθηκε τήν άπρόοπτη κι' άνέλπι-

στη μεταβολή πού είχε γίνει εκείνη τήν ήμέρα στή ζωή της, άρχισε νά κλαίη.

Βλέποντας τήν Τζοθάννα νά παρουσιάζεται σκούπιση τά δάκρυά της.

Μά ή Τζοθάννα τά είδε καί της είπε μέ τήν ψυχρή της φωνή:

— Μά μπορείς νά κλάψης, άν θέλεις... Καταλαβαίνω άλλως τε πολύ καλά γιατί κλαίς... "Υπέφερες τόσα. Αυτή ή Τορκουάτα ήταν ένα κτήνος. Μά έλα τώρα νά σέ ντύσω, κόρη μου !...

"Όταν ή Ζίτα φόρεσε τό κομψό σχετικώς κοστούμι, πού της είχαν ράφει μέ τά επιδέξια χέρια τους ή δυό μπαλλαρίνες, όλοι στό θιάσο συμφώνησαν πώς ήταν τό πιο όμορφο, τό πιο χαριτωμένο κοριτσάκι τοῦ κό-σμου.

Η Τζοθάννα, βλέποντάς τήν μεταμορφωμένη έτρι, σκίρτοῦσε από μιά άσυγκράτητη χαρά.

«Θά μέ κάνη πλούσια ! σκεφτόταν ! Ναι, αύτή ή μι-κρή θά μέ γεμίση χρυσάφι !...»

Έκείνο τό θράδυ, ή Ζίτα έφαγε στό κοινό τραπέζι, από όποιο προέδρευε ή διευθύντρια, σερβίροντας τό φα-γητό σέ όλους.

Τά φαγητά ήσαν σχετικώς καλά, μά άφθονα. Κατά τήν διάρκεια τοῦ δείπνου, τά μέλη τοῦ θιάσου έλάχιστες κουβέντες έλλάξαν μεταξύ τους.

"Ήσαν — αύτό φαίνόταν από τήν πρώτη στιγμή — άνθρωποι πολύ συγκρατημένοι στό λόγια τους καί στις έκδηλώσεις τοῦ.

Ζοῦσαν μέσα σ' ένα είδος παθητικής άδιαφορίας. "Ε-καναν τή δουλειά τους σχεδόν μηχανικά. Τούς έτρεφαν, τοῦς έντυναν καί, στό τέλος κάθε μηνός, ή Τζοθάννα τοῦς μοίραζε τά κέρδη, άφοῦ προηγουμένως άφαιρούσε τά έξοδα καί κρατούσε τό μερίδιό της, — τό μερίδιο τοῦ λέοντος.

Ετσι, όταν έξάφνης ή Ζιτα είδε ότι τραβούσαν κατά μήκος της άκτής, Ντύθηκε καί κυττάζοντας γύρω της, ρώτησε γλυκά τή Τζοθάννα:

— Τί πρέπει νά κάνω, κυρία ;

— Τίποτε, κόρη μου... "Αργότερα θά σοῦ μάθουμε τή δουλειά... Γιά τήν ώρα, φρόντισε μόνον νά τρέφεσαι καλά, νά κοιμάσαι καλά καί νά παίζης... Ξέρεις νά παίζης ;

— Όχι, κυρία.

— Καλά. Θά σοῦ αγοράσω μιά κούκλα.

Μιά κούκλα !...

Η Ζίτα δέν είχε καμιά ιδέα τοῦ τί μπορούσε νά είναι μιά κούκλα...

Δνειρεύονταν...

Αναρωτιόταν κατάπληκτη, χωρίς σέ ποιό θαύμα, μπορούσε νά έβρεκεται σ'όν κόσμο μιά γυναίκα πού δέν τήν έδερνε, πού της έλεγε νά τρώη, νά κοιμάται καί νά παίζη.

Πώς σέ λένε, τή ρώτησε ή Τζοθάννα, έπειτα από μιά στιγμή άσιωπής, κατά τή διάρκεια της όποιας καταγινό-ταν μέ κάποιο ράφιμο.

— Ζίτα, κυρία.

— Ζίτα ;... Καί τό άλλο σου όνομα ;

— Αυτό είναι άλλο... Ζίτα, αυτό είναι τ' όνομά μου...

Η Τζοθάννα έκανε μιά χειρονομία πού σήμαινε ότι στό κάτω-κάτω τό πράγμα δέν είχε καί τόση σημα-σία...

— Η Τορκουάτα... άρχισε νά λέη ή Τζοθάννα.

Μά, μόλις άκουσε τὸ ὄνομα αὐτό, ἡ Ζίτα ἀνατρίχιασε.

— Ένας ξαφνικὸς τρόμος ἀπλώθηκε στὰ μεγάλα ἄδολα μάτια της.

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε ἡ Τζοθάννα. Βρίσκεται πειὰ πολὺ μακριὰ ἡ Τορκουάτα. Καὶ καθὼς φαίνεται, δὲν θὰ τὴν ξανα συναντήσης ποτὲ στὴ ζωὴ σου... Μά, πές μου, ἡ Τορκουάτα ἦταν συγγενὴς σου;...

— Δὲν ξέρω... Μοῦ φαίνεται πὼς ὄχι...

— Τέλος πάντων... Ἀλλὰ πές μου... ξέρεις τὴ μητέρα σου;... Ποιὰ εἶναι...

— Ἡ μητέρα μου... ψιθύρισε ἡ Ζίτα μ' ἕναν ἀπεριγραπτό τόνο γλυκύτητος στὴ φωνή της.

— Ἐπειτα, κουνώντας τὸ κεφάλι της, ἐπρόσθεσε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἔχω μητέρα... οὔτε πατέρα... Τὰ μόν' ἀνθρώπων πού θυμάμαι ἦσαν ἡ Τορκουάτα... καὶ τὰ Τορκουατέλλια... πού ἦσαν κι' αὐτὰ καὶ σὰν τὴ μητέρα τους.

Ἡ Τζοθάννα θεώρησε φρόνιμο νὰ μὴν ἐπεκτείνει τὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς πού ἔφερναν τόσο ὀδυνηρὲς ἀναμνήσεις στὴ μικρὴ.

— Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, τὰ μελανωπὰ σημάδια ἀπὸ τὶς κακοποιήσεις τῆς Τορκουάτας πού γέμιζαν τὸ κορμὶ τῆς μικρούλας μάρτυρος, εἶχαν ξεφανιστῇ.

Ἡ Ζίτα ὠμόρρφανε ὀλοένα καὶ πὺ πολὺ.

Ἡ χλωμάδα τῆς κ' ἡ ἀδυναμία τῆς, ὀποχωροῦσαν καὶ τὰ μαγουλά της ἐπαιρναν τριανταφυλλένια χρώματα. Αὐτὴ ἡ κατάσταση διατήρησε ἕξι μῆνες.

Στοὺς ἕξι μῆνες ἐπάνω, ἡ Τζοθάννα κάλεσε μιὰ μέρα τὴ Μαλθίνα καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶναι καιρὸς ν' ἀρχίσῃς τὴ διδασκαλία αὐτῆς τῆς μικρῆς...

— Τί πρέπει νὰ τῆς μάθω;

— Ὅ,τι ξέρεις νὰ κάνῃς καὶ σὺ.

Ἡ διδασκαλία τῆς Ζίτας ἀρχισε ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα κιόλας.

— Ἐμαθε νὰ παίξῃ στὰ χέρια της πιάτα, σφαῖρες καὶ μαχαίρια ἄκόμα.

— Ἐμαθε νὰ περνᾷ καὶ νὰ θγαίνει ἀπὸ στενὰ στεφάνια ἀπὸ τὰ ὁποῖα φαίνονταν ἀδύνατο ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ περάσῃ τὸ κεφάλι.

— Ἐμαθε ἀκόμα ἕνα πολὺ χαριτωμένο παιχνίδι: στριφογύριζε γύρω τῆς μακρὺς καὶ πλατειῆς κορδέλλες πού τὴν τύλιγαν ὀλόκληρη κι' ἐπεφταν κατόπιν μὲ μίαν ὁπότε φαίνονταν σὰν νὰ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα σύννεφο.

— Ἐμαθε ἐπίσης νὰ σχηματίζει μὲ τὶς κορδέλλες αὐτὲς στὸν ἀέρα διάφορες ἀναπαραστάσεις, ἀκόμα καὶ γράμματα.

— Ἐμαθε τέλος νὰ περπατᾷ σ' ἕνα τεντωμένο σχοινί, νὰ χορεύῃ σ' αὐτό, νὰ προχωρῇ μὲ τὰ μάτια σκεπασμένα ἢ σπρώχνοντας μπροστὰ της ἕνα ἀμαξάκι.

Αὐτὴ ἡ ἐκπαίδευσις ἀπαίτησε καιρὸ πολὺ.

Μά, ὅταν ἡ Ζίτα γίνηκε τέλεια «καλλιτέχνης», ἡ Τζοθάννα ξαναεἶπε μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο:

— Ἀσφαλῶς, αὐτὴ ἡ μικρὴ θὰ μὲ κάνῃ πλούσια...

XXII

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Παρακαλοῦμε τώρα τὸν ἀναγνώστη νὰ σταθῇ μαζί μας κοντὰ στὸ Λιθόρνο, στὸν δρόμο τῆς Γένουας, τοῦ Βιντιρίγι καὶ τῆς Γαλλίας.

Βρισκόμαστε σὲ δυὸ χιλιόμετρων περίπου ἀπόστασι ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπιτὰ τῆς ἐμπορικῆς αὐτῆς πόλεως.

Ὁ δρόμος σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀγγίζει σχεδὸν τὴ Μεσόγειο ἀπὸ τὴν ὁποία τὸν χωρίζει μόνο μιὰ ἀκτὴ γέματη ἀποτόμους ῥαχίους.

Κοντὰ σ' ἕνα δασύλλιο ἀπὸ θαλασιδιῆς, εἶχε σταματήσει τὸ ἀμαξόπιστο τῆς Τζοθάννας.

Βράδυσε πειὰ...

— Ἐνα δειλινὸ πένθιμο ἀπλώνονταν πάνω ἀπ' τὰ ταράγμένα κύματα...

Μαύρα σύννεφα ἔτρεχαν γρήγορα σὰν κυνηγημένα στὸ οὐρανό...

Ὁ ἀνεμὸς φούσκωνε ἄγριος...

Ἡ θάλασσα φούσκωνε ἀπειλητικῶς...

Ἡ θύελλα ἦταν ἑτοιμὴ νὰ ξεσπάσῃ...

Μακριὰ, διακρινόταν τὸ λιμάνι τοῦ Λιθόρνου, ὅπου τὰ νυχτερινὰ φῶτα ἀναθάν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου...

Ὅρθια στὴν ἀκτὴ, ἀκουμπώντας σ' ἕνα θράχο, ἀδιάφορη πρὸς τὸν ἀνεμὸ πού τὴ μαστίγωνε καὶ στὰ κύματα πού ξεοποῦσαν ἀφρίζοντας μπροστὰ στὰ πόδια της,

μιὰ νέα κόρη δεκάξη-δεκαεφτά χρόνων, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι της στὸ χέρι της, κύτταζε ὀνειροπολῶντας τὴν ἔξαγριωμένη θάλασσα.

Αὐτὴ ἡ νέα ἦταν ὀραία... Εἶχε μιὰ παράδοξη ἀμορφιά...

Τὰ ζοηρὰ γαλάζια μάτια της ἦσαν πολὺ μεγάλα πολὺ θαθεῖα...

Μά εἶχαν καὶ μιὰ ἀλλόκοτη ἀγριότητα... Πότε εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ἀκατανίκητης θλίψεως καὶ πότε ἔγχαν ἄστραπες, πού ξάφνιαζαν, πού φόβιζαν...

Τὸ πρόσωπό της μὲ τὶς ὑπέροχες γραμμές εἶχε ἀνημπορὸ καὶ εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἀγρίας ἀδιαφορίας.

Τὰ μαλλιά της, πλούσια, πικνά, ἔπεφταν σὲ καταρραχτες στοὺς ὤμους καὶ θὰ μπορούσαν, ἂν ἤθελαν, νὰ τυλίξουν ὀλόκληρη θυεδόν...

Λυγρὴ, λεπτὴ, τολμηρὴ, φαίνονταν ν' ἀνίσταται μὲ γοητεία τὶς δυνατός πνοές τοῦ θαλασσινοῦ ἀνέμου...

Μοιάζε μὲ κάποιο ἑξωτικὸ πνεῦμα πού ἐπικαλεῖται τὴ θύελλα.

Ὅλες ἡ κινήσεις της εἶχαν τὴν χάρι τῶν κινήσεων τοῦ οπαρδάλεως.

Δάγκωνε ἕνα φῶκι πού τὸ εἶχε ἀποσπάσει ὅλο ἀπὸ τὸ θράχο, ὅπου ἀκουμποῦσε καὶ μουρμουρίζοντας κάποιο ἱταλικὸ τραγοῦδι.

— Ζίτα! ἀκούστηκε ἑξαφνα κάποια φωνὴ ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἡ νέα κοπέλλα ὤψωσε τοὺς ὤμους της μὲ ἀνυπομονησία καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Ζίτα, ξαναεἶπε ἡ φωνὴ, φυλάξου ἀπὸ τὴ μπόρα! Ξαναγύρισε!...

Ἀφῆσέ τὴν, Μαλθίνα! εἶπε τότε μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ καὶ ψυχρὴ — ἡ φωνὴ τῆς Τζοθάννας.

(Ἀκούει)

Ἡ Τορκουάτα ἀρχισε νὰ τὴ δερνῇ.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

(Ἐνα μεγάλο δραματικὸ θέατρο. Καθὼς βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τῶν ἐπαναλήψεων, ὁ διευθυντὴς ἀπέστειλε νὰ ξανακεθάσῃ τοὺς «Παῖδες Σαμπούλακες».)

Ἀνάω στὴ σκηνή, ντυμένος θελοῦδο καὶ μετάξι, φορώντας στὸ κεφάλι ἕνα ὀραῖο καπέλλο μὲ φτερά, μ' ἕνα μεγάλο μπαμποῦνι στὰ χέρια, ὁ καμψὸς καὶ ἐπιληπτικὸς Ὀράτιος μὲ τὴ θαθεῖα φωνὴ τῆς φλογερὰς μάτιας μόνις ἔμαθε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καρδινάλιου πρὸς τὸν θεοῦ καὶ ἀλλήλογραφί μὲ τὴ βασίλισσα. Ὁ Ὀράτιος, πού ὑποβάλλει τὸ πρόσωπο τοῦ βασίλη, παραγγέλλει στὴν ὑψηλὴ σύντροφό του νὰ ἐμφανισθῇ μπροστὰ του.

(Μαίνει ἡ βασίλισσα. Τὴν ὑποδέχεται ἡ δις Μονταριόλ, ἡ διάσημη ἐπαρὴ πρωταγωνίστρια μὲ τὶς μακρὺς ἐλεφάντιδες πού μοιάζουν μετὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Μπωντελαίρ, μὲ ὅσο μαύρους ἥλιους. Ὁχι κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Μπωντελαίρ, μὲ ὅσο μαύρους ἥλιους. Ὁχι κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Μπωντελαίρ, μὲ ὅσο μαύρους ἥλιους. Ὁχι κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ Μπωντελαίρ, μὲ ὅσο μαύρους ἥλιους.)

ὈΡΑΤΙΟΣ (πρὸς ἕναν αὐλικό). — Εἰδοποιήστε τὴν βασίλισσα πὼς τὴν παρακαλῶ νὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ.

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (δυνατὰ). — Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μου ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μὲ ζητήσῃ. (Σιγὰ). Ἀπόψε παίζουμε, θαρρῶ, μπροστὰ σὲ ἄδεια καθίσματα.

ὈΡΑΤΙΟΣ (ἀπαγγέλλοντας). — Μάλιστα, Μεγαλειότης. (Σιγὰ). Ἐμαθάν, βλέπεις, νὰ ζητοῦν ὅλοι ἰδίαιτες προσκλήσεις. Κι' ἄμα δὲν τοὺς πολυδίνουμε...

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (ἀπαγγέλλοντας). — Περιμένω τὶς διαταγὲς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. (Σιγὰ). Τί θέλω; Ὁ μουλοῦκος μου εἶν' ἐδῶ!

ὈΡΑΤΙΟΣ (σιγὰ). — Ὁ νέος λάτρης; Ποῦ εἶναι λοιπόν; (Ἀπαγγέλλοντας). — Λιγότερο σέβας, Μεγαλειότης, καὶ περισσότερὴ εὐαικρινεία. Γιατὶ ἡ κυρία ντὲ Σεβρὲς, ἡ ἀκόλουθός σας, λείπει ἀπὸ τὴ Παρίσι.

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (ἀπαγγέλλοντας). — Θεέ μου, ἡ κυρία ντὲ Σεβρὲς! Δὲν ἔχω ἰδέα, Μεγαλειότης...

(Σιγὰ). Τὸν βλέπεις τὸν μουλοῦκο μου; Νά τος! Εἶν' ἐκεῖ... στὸ τρίτο θεωρεῖο... δεξιά...

(Ὁρᾷ ἕνα ἄνθρωπο στὸ θεωρεῖο, ὅπου εἶναι ἐθρονισμένος, μὲ ἐπίσημο ἐνδυμα. Ἐνὰ παχύσαρκος ἀγένειος νέος μὲ πυρρόξανθο μαλλί, μὲ μεγάλη κεφαλή, μὲ γαλάζια ἀπονήρευτα μάτια, πού δὲν γυρίζει καθόλου τὸ κεφάλι του δεξιά ἢ ἀριστερά ἐκείνου τοῦ κολλάρου πού τοῦ σφίγγει τὸ καλὸ σὰν τανάλια. Κοντὰ του κάβεται ἕνας φίλος, ὁ ἀπαράτερος ἀπαρρατικὸς φίλος κάθε πρῶτοπαίδου.)

ὈΡΑΤΙΟΣ (ἀπαγγέλλοντας). — Γιατὶ ἀγρυπνήσατε ἀπόψε; (Σιγὰ). — Ἐχεῖ κεφάλι πρῶτης γραμμῆς αὐτὸς ὁ νέος εὐπατρίδης σου... Μὰ πού τὸν ἐστρῶψαες;...

Στὸν Κήπο τοῦ Λουξεμβούργου; ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (ἀπαγγέλλοντας). — Ὁ, θὰ πεθάνω! (Σιγὰ). Εἶναι ἄνθος... Ἀκόλουθος πρεσβείας... Γαλλαντὸμος... Πολύ...

ὈΡΑΤΙΟΣ (ἀπαγγέλλοντας). — Γιατὶ ὁμῶς ἐκλάψατε; Γιατὶ ἐγράφατε; (Σιγὰ). Πρόσεξε πὼς τὸν κυττῶσες. Ἐγὼν κόκκινος σὰν ἀστακός. Εἶναι ἀπόλαυσις...

(Ἐνῶ στὴ σκηνὴ ἡ δις Μονταριόλ καὶ ὁ Ὀράτιος παριστάνουν τὸν Κήπο τοῦ Λουξεμβούργου.)

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (ἀπαγγέλλοντας). — Ὁ, θὰ πεθάνω! (Σιγὰ). Εἶναι ἄνθος... Ἀκόλουθος πρεσβείας... Γαλλαντὸμος... Πολύ...

ὈΡΑΤΙΟΣ (ἀπαγγέλλοντας). — Γιατὶ ὁμῶς ἐκλάψατε; Γιατὶ ἐγράφατε; (Σιγὰ). Πρόσεξε πὼς τὸν κυττῶσες. Ἐγὼν κόκκινος σὰν ἀστακός. Εἶναι ἀπόλαυσις...

(Ἐνῶ στὴ σκηνὴ ἡ δις Μονταριόλ καὶ ὁ Ὀράτιος παριστάνουν τὸν Κήπο τοῦ Λουξεμβούργου.)

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (ἀπαγγέλλοντας). — Ὁ, θὰ πεθάνω! (Σιγὰ). Εἶναι ἄνθος... Ἀκόλουθος πρεσβείας... Γαλλαντὸμος... Πολύ...

ὈΡΑΤΙΟΣ (ἀπαγγέλλοντας). — Γιατὶ ὁμῶς ἐκλάψατε; Γιατὶ ἐγράφατε; (Σιγὰ). Πρόσεξε πὼς τὸν κυττῶσες. Ἐγὼν κόκκινος σὰν ἀστακός. Εἶναι ἀπόλαυσις...

και φλυαρούν, ο νεαρός Δανός κάνει νόημα στον φίλο του και ο τελευταίος σκύβει προς το μέρος του.)

Ο ΔΑΝΟΣ. — Είδατε πώς με κυτούσε ;

Ο ΦΙΛΟΣ. — Ναι. "Εχει κάτι μάτια... "

Ο ΔΑΝΟΣ. — Είναι γοητευτική, δεν το βρίσκετε ;

ΦΙΛΟΣ. — Χάρμα όφθαλμών ! "Εχει ένα στήθος και ένα ύφος μεγαλειώδες... αληθινά μεγαλειώδες...

Ο ΔΑΝΟΣ. — Δεν άγαπώ πειρά παρά μόνο τις καλλιτέχνιδες... Βαρέθηκα τις συνηθισμένες γυναίκες... Αυτές ή τελευταίες έχουν συζύγους... Και οι σύζυγοι είναι πάντα ένοχλητικοί... Φέρνουν χιλιάδες προσκόμματα στα ραντεβού...

Ο ΦΙΛΟΣ. — Ναι, μά ή παντρεμένες δεν στοιχίζουν και τόσο πολλά...

Ο ΔΑΝΟΣ. — Νομίζετε πώς αυτή ή μικρούλα μου ζητάει μεγάλα πράγματα ; "Α, μπά ! Μόλις πέντε χιλιάδες το μήνα...

Ο ΦΙΛΟΣ. — "Αξιζει τουλάχιστο διπλάσια :

(Ο Δανός εξακολουθεί νά έχη καρφωμένο το βλέμμα του στη δίδα Μονταριόλ.)

ΟΡΑΤΙΟΣ (άπαγγέλλοντας). — "Εγράψατε, ναι !...

Σε ποιόν όμως Μεγαλειότητα ; (Σιγά, στη δεσποινίδα Μονταριόλ.) "Ανοίγει ένα στόμα τόσο ό κανακάρης σου. Νομίζει κανείς πώς θα σέ χάμη κιόλας...

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (άπαγγέλλοντας). — Μεγαλειότητα... (Σιγά). Είναι έρωτευμένος μαζί μου, δεν φαντάζεσαι πόσο... Δεν έχω παρά νά κουνήσω το δάχτυλό μου... "Ο,τι ζητήσω πραγματοποιείται στη στιγμή...

ΟΡΑΤΙΟΣ (σιγά). — Ζήτησε λοιπόν ;

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (σιγά). — Σαν τί ;

Ο ΥΠΟΒΟΥΛΕΥΣ (φουσκώνοντας στην προσπάθειά του νά μεταβιβάση τη συνέχεια). — Αυτό το γράμμα δεν το στείλατε ακόμα... αυτό το γράμμα δεν τό...

ΟΡΑΤΙΟΣ (στον υποβούλευ). — Φτάνει, φτάνει, "Ακούω. (Άπαγγέλλοντας). Αυτό το γράμμα δεν το στείλατε ακόμα στην διεύθυνσή του. Πού είναι λοιπόν ; Τό θέλω. (Σιγά). Για πές μου κι' εσύ, δεν ξέρω αν είναι επειδή σέ βλέπω άπασχολημένη με τον Δανό, ή ποτέ μου δεν σέ θρήκα τόσο ώραία όσο άπόψε... Τί θα κάμης έπειτα από την παράστασι ;

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (σιγά). — Θα πάω νά δειπνήσω μαζί του. (Άπαγγέλλοντας). "Η Μεγαλειότηης σας δεν επαντρεύτηκε μιά πριγκίπισσα σαν έμένα για ν' αποκτήση μιά σκλάβια ! (Σιγά). Γιατί ρωτάς ;

ΟΡΑΤΙΟΣ (σιγά). — "Αν θέλεις, σου κάνω εγώ τό τραπέζι. (Άπαγγέλλοντας). "Α, εξεγείρεσθε κιόλας ; (Σιγά). Θάρρής ; Πές μου ! (Άπαγγέλλοντας). Προτιμώ όμως αυτό από τον υποκριτικό σεβασμό σας.

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (σιγά). — Θα σου κάμη ευχαρίστησι αυτό ;

ΟΡΑΤΙΟΣ (σιγά). — Θα είναι πάντα διασκεδαστικό ν' απατήσω έναν Δανό. Δεν βρίσκει κανείς κάθε θράδυ τέτοιες ευκαιρίες... (Άπαγγέλλοντας). Θέλω αυτό το γράμμα...

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (άπαγγέλλοντας). — "Ο,τι γράφω... (Σιγά). Θα κάμη κάτι μούτρα ! (Άπαγγέλλοντας) ... άνήκει σέ μένα. (Σιγά). Σύμφωνη, πιστσονάκι μου !

(Στό θεωρείο ό Δανός και ό φίλος του συνεχίζουν την κουβέντα τους.)

Ο ΦΙΛΟΣ. — Κι' έχετε ραντεβού με τη δεσποινίδα Μονταριόλ έπειτ' από την παράστασι ;

Ο ΔΑΝΟΣ. — Βέβαια... Θάρρήςτε κι' έσείς μαζί μας... Θα σάς παρουσιάσω εγώ... Καί ξέρετε ; "Εκείνο που μου άρέσει πρό πάντων σ' αυτήν, είναι πώς δεν παραβαίνει ποτέ τον λόγο της...

Ο ΦΙΛΟΣ. — Είναι τόσο σπάνιο αυτό σέ γυναίκα !

Ο ΔΑΝΟΣ. — "Ο κόσμος νά χαλάση, αυτή θα τηρήση την υπόσχεσί της... Είμαι άπολύτως βέβαιος γι' αυτή... "Αλλως τε έχω και μιάν άλλη εξασφάλισι: συχαίνεται τούς θεατρίνους... Στο θέατρο κανένας από τούς συναδέλφους της δεν τολμά νά την κορτάρη...

Ο ΦΙΛΟΣ. — Αυτό είναι μοναδική τύχη... Μά για κυττάχτε... Τί πύρινες ματιές που σάς ρίχνει ! Σίγουρα, είναι ξετρελλαμένη μαζί σας...

Ο ΔΑΝΟΣ (με ατάρσεκη αυτοπεποίθησι). — Μονάχα ή καλλιτέχνιδες ξέρουν ν' άγαπούν !...

(Ο "Οράτιος και ή Δις Μονταριόλ έχουν φθάσει στο κρίσιμότερο σημείο του δράματος. Στέκουν ασάλευτοι ό ένας άπέναντι στον άλλο

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

(ΤΟΥ ΛΟΓΚΦΕΛΛΟΥ)

Είναι κάποιος θεριστής — Χάρος τ' όνομά του. Με δρεπάνι κοφτερό δώ κι' εκεί γυρίζει.

Και θερίζει τα σπαρτά, και τα στρώνει κάτω. Και μ' αυτά και λούλουδα που και που θερίζει.

«Γιατί όχι κι' άμικρα λουλουδάκια» κράζει. Γιατί στάχια μοισγά, στάχια με τα γένεια.

Κι' αν μ' άρέσ' ή χάρι τους, τάχα τί πειράζει ; "Όλα πίσω θα δοθούν, κι' άς μήν έχουν ένοιαν

Και τά γλυκοκύτταζε με θρεγμένα μάτια. Φίλησε τά φύλλα τους τά μισογυρμένα. Και μ' ευλάβεια τάδεσε μέσα στα δαμάτια

"Όλα για τον ουρανό ήταν γραμμένα.

«Τρυφερά μου λούλουδα, ό Θεός σάς θέλει. Βλέποντάς τα έλεγε, και χαμογελούσε»

«Ό Θεός σάς άγαπά, τρυφεροί μου άγγέλοι. Γιατί έδώ κι' αυτούς παιδι έσαν έσας έξοισε.

»Στά λαμπρά και δροσερά περιβόλια έπάνω Σας ξαναφτεύω εγώ, και νά μη λυπάστε' Με νερού άθάνατο στάλες θα σάς ράνω

Και στολίδια θλα σας τών άγίων θάστε.

Και ή μάνα, με πολλή πίκρα και μεγάλη Δίνει τ' ακριβώτερα μισχολούλουδά της.

"Ηξερ' ή κακόμοιρη πώς θα τάβρη πάλι Στά σούρανια, κι' έσφιξε ή φτωχή καρδιά της.

Δέν ήταν όργη Θεού και κατάρα—όχι. Πούφερε τον θεριστή την ήμέρα εκείνη.

Νά μαζώνη λούλουδα, ώρισμένο τάχει. "Απ' ή γή, και τού Θεού πάλι νά τά δίνη.

Μετάφρ. ΑΡΓΥ. ΕΦΤΑΛΩΤΗ

και ανταλλάσσουν τις τσουχτερές φράσεις των με μιά ήπινη ριφρόνησι).

ΟΡΑΤΙΟΣ (άπλώνοντας τό χέρι του και άπαγγέλλοντας). — "Ο,τι γράφετε άνήκει στον βασιλιά σας, στον κύριό σας ! (Σιγά). — Είσαι αληθινά πολύ ώραία άπόψε... Πού θέλεις νά δειπνήσουμε ;...

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (σιγά). — "Ελα καλλίτερα στί σπiti μου. Έχω πέρικες και σαμπάνια...

ΟΡΑΤΙΟΣ (άπαγγέλλοντας). — Δεν θα μω δώσω λοιπόν αυτό τό γράμμα ; (Σιγά). Και πώς θά τον φορτωθής αυτόν τόν γελοίο ;

(Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στη σκηνή ό Σφραγιόπουλος, πρηνός που επιτρέπει στα δύο προηγούμενα πρόσωπα νά μιλήσιν άνευ θρα).

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (σιγά). — Θα τού πω πώς ή έπιασε πονόδοντος... (Άπαγγέλλοντας). — Σιερίστε το καλά, Μεγαλειότητα ;

ΟΡΑΤΙΟΣ (σιγά). — Και δέν θα τού κακοφορή ;

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (σιγά). — "Α, μπά ! Θα μω δώσω ; αυτό πενήντα λουδοβίκεια παραπάνω... "Όποτε δέν πάω νά δειπνήσω μαζί του, την άλλη μέρα μω δώσω κιόλας τις περιποιήσεις του.

ΟΡΑΤΙΟΣ (σιγά, στη Μονταριόλ). — Κύτταζε λοιπόν τον φίλ σου... Κύτταζε λίγο τον άνόητο φίλο σου. Ρίξτου μίς ματιά, άφού θά είναι τό μόνο που πρόκειται νά έχη άπόψε από σένα...

ΔΙΣ ΜΟΝΤΑΡΙΟΛ (ρίχνει μιά ματιά που ετάνει τού ηλεκτρικό ρεύμα στό θεωρείο τού Δανού. Σιγά, είρηνικά). — Πάρ' την, χρυσό μου ! Πάρ' την, άγάπη μου ! Δικά σου είναι τά ώραία μου μάτια...

Ο ΦΙΛΟΣ (σκουντώντας τον άγκώνα τού Δανού). — "Αληθινά σάς λατρεύει τρελλά, άγαπητέ μου...

Ο ΔΑΝΟΣ (παίζοντας μ' ένα από τά θαρράδια του). — Κι' εκείνο που με σκλαβώνει περισσότερο μαζί της είναι πώς δέν άποθλείπει καθόλου στί χρήματά μου...

Ο ΦΙΛΟΣ. — "Ωρισμένος τίποτε δέν συγκρίνεται με τις καλλιτέχνιδες... Μά για πέστε μου, δέν έχει καμιά ιδιαίτερη φιλή ό «θησαυρός σας» και για μένα ;...

AUGUSTE GERMAIN

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΤΟ 1900 έσημειώθηκε για τό θέατρο ένα σπουδαίο γεγονός. Είχε πειά τελειώσει έντελώς τό κτίριο τού Βασιλικού Θεάτρου, είχαν φέρει τά σκηνικά του, διάφορα μηχανήματα της σκηνής, είχε έλθει δέ από τό Βερολίνο ό μηχανικός της σκηνής Μπίντερ με κάνα-δυό βοηθούς.

Σ' αυτό τό άναμεταξύ και ό πρώτος-πρώτος έπιστάτης του, ό μακαρίτης ό Μερτίκας, συνταξιοδότης πόλι-σμαν — της πρώτης άστυφυλακής, πούχε καθιερώσει κατά τό 1892 ό Τρικούτης με στρατιωτικούς άστυνόμους, αλλά και παλιό άστυνομικό λαγωνικό από την έ-πική τού πρώτου Διευθυντού της Διοικητικής "Αστυνομίας "Αθηνών — Πειραιώς Δ. Βρατσάνου — που κατοικούσε στό Ισόγειο τού κτιρίου είχε λάθει οδηγίες και μ' αλη του την οικογένεια ξεσκόνιζαν και καθάριζαν τό έ-σπερικό.

"Όπου "εφνικά πέφτει μιά μπόμπα και συντράζει τό θεατρικό μας όρίζοντα: "Η Α. Μ. ό Βασιλέυς Γεώργιος Α' προήλθε εις την άπόφασιν νά ιδρύση, σάν φυτώριο τού Β. Θεάτρου, τη Βασ. Δραματική Σχολή.

"Ε, μαρ έ μάτια μου, τί έγινε τότε ! Διάφορες φιλοδοξίες, που κοιμώντουσαν ίσαμε τότε, ζύπνησαν και ά-καπτερώθηκαν. "Ο ένας ώνειρευόταν τον έαυτό του Διευθυντή, ό άλλος γραμματέα, ό άλλος καθηγητή της μωικής, άλλος της άπαγγελίας κτλ.

Τότε ήταν στην άκμή του και ό μακαρίτης ό Μάρκος ό Σιγάλας. Είχε νοικιασμένη μιά σάλλα κι' εκεί μέσα έκανε «άπαγγελίας» δίνοντας όμως και ιδιαίτερα μαθήματα σέ σπitiα.

Εκείνη την εποχή στην αθηναϊκή κοινωνία ή τέχνη τού θεάτρου είχε πέρασι, καλή ώρα όπως συμβαίνει σήμερα με τον κινηματογράφο. Πολλά κορίτσια οικογενειών και νέοι φιλοδοξούσαν νά θούν πρωταγωνιστάι τού «σανιδιού».

"Ετσι λίγα χρόνια πιδ πριν είχαν θυγή από τη Δραματική Σχολή τού "Ωδείου "Αθηνών δύο πρώτης τάξεως παιδιά, μορφωμένα. "Ο μακαρίτης ό Γιώργος ό "Αναστασιάδης, που ήταν μάλιστα υπάλληλος της Τραπεζίης "Αθηνών και ό Εύ-άγγελος ό Δαμάσκος.

Μόλις έγραψαν λοιπόν ή έφημερίδες για την άπόφασιν τού Βασιλέως περί Δραματικής Σχολής, ό Σιγάλας άρχισε νά κάνη χρυσές δου-λειές.

Ζύπνησαν πλήθος ταλέντα. Στά σπitiα τών εφώνων νά καταρτίση για την σχολή την Κική, άλλη οικογένεια για τη "Φωφώ και ή σάλλα του γέμισε από μα-θητρίες και μαθητάς.

Κοντά σ' αυτό, έννοείται, θρήκε ό καθηγητής της "Απαγγελίας και... τόν μήνα που τρέφει τούς ένδεκα. Με την ευκαιρία τού μαθήματος και τών προόδων τού «τα-λέντου» τόν έκρατούσε ή οικογένεια και στό γεύμα ή στό δείπνο κι' έτσι για λίγον καιρό είχε λύσει ό Σιγά-λας και τό διωτικό πρόβλημα. Τί δέν έτρωγε δέ ! Θεέ και Κύριε !

Φυσικά ή περισσότερες φιλοδοξίες και θλέψεις επί τού προσωπικού της σχολής ήσαν στους κύκλους τών ηθο-ποιών και τών συγγραφέων.

Με τό δική του λοιπόν είχε θλέψεις κι' ό καυμένος ό Σιγάλας. Καθηγητής της "Απαγγελίας αυτός, μοναδικός μάλιστα σ' όλη την "Ελλάδα, μπορούσε νά μη διο-ρισθή τούλάχιστον καθηγητής της Β. Δραματικής Σχολής. "Αμ τότε τινός θα διαρίζονταν ;

"Αν θέλετε μάλιστα θαθεία μέσα στην ψυχή του έτρε-φε μιά κρυφή έλπίδα, ότι σ' αυτόν θα έμπιστευόταν ό σέπας "Ιδρυτής της Σχολής την διεύθυνσί της.

"Εγινε λοιπόν διαπρύσιος κήρυξ και όπέρμαχος της Σχολής, όπου στεκόταν κι' όπου θρισκόταν έδημηγό-ρουσε κι' έπαινούσε την άπόφασιν της Α. Μ. τού Βασι-λέως.

"Εκείνη την εποχή ένα από τά θέατρα, που άκμάζανε, ήταν και τό Παλιό Βαριετέ, τό κατόπιν θέατρο Κυδέ-λης, εκεί στην δδόν Σοφοκλέους και "Αριστείδου, αντι-κρύ στό Παλιό Χρηματιστήριο.

Δέν είχε κτισθή ακόμα στην "Ομόνοια τό θέατρο της Νέας Σκηνής. "Ο Χρηστομάνος δέν είχε ανατείλει ακό-μη στον θεατρικό όρίζοντα. Στη θέσι της «Νέας Σκη-νής» ήταν τό θέατρο «Ομόνοια» επί τού γηπέδου άργό-τερα Καραμήτσα, που τό ένέμετο ή "Αγγλική "Ασφαλι-στική "Εταιρεία «"Ηλιος» μαζί με τό «Πλαινό γυμναστή-ριο, όπου σέ λίγο έκανε τά λουτρά «Φοίνιξ» ό μακαρί-της ό Γιώργος ό Χαραμής.

Στό θέατρο «Ομόνοια» είχαν κόψει δάφνες, όλόκλη-ρα δάση, ό Παντόπουλος, ή Παρασκευοπούλου, ή Βε-ρώνη, οι Γαβουλάρηδες και τελευταίος ό αλημονήτος φίλος μου και μεγάλος καλλιτέχνης Δημητράκης Κοτο-πούλης, με τά Κοτοπουλάκια του, και τόν Τάσο τόν "Α-πέργη, που διαρκώς γρίνιαζε για τά «μπέκς» τού γκάς.

"Εκείνο τό θέατρο δέν είχε όμως συγγραφέν και κοπής κι' έτσι ή συγκεντρώσεις τών συγγραφέων και τών φίλων τού θεάτρου κάθε άπόγευμα γινόντουσαν στό Παλιό Βαριετέ, όπου τότε ό μακαρίτης ό Γιώργος ό Γεννάδης με τό ψευδώνυμο Βαρής, έπαιζε «Βρυκόλακες» τού "Ιψεν.

Φυσικά δέν έλειπε από τις συγκεντρώσεις εκείνες τού Λάσκαρη, τού Μπάμπη τού "Αννίνου, τού Τσοκοπούλου, τού Πολύδιου, τού Τιμ. Σταθ. τού Στρατηγό-πούλου, τού Λιδωρίκη, τού Βουτινιά κτλ., ό Σι-γάλας.

"Εσχολιάζαν, λοιπόν, καθέννας με τις φιλοδοξίες του και τούς πόθους του, τά της Βασ. Δραμα-τικής Σχολής. Μά μιά σουθαμάρα έβασίλευε στον όρίζοντα. Κι' έτσι καθέννας, καλώς πληροφο-ρημένος κύκλος έξεφούρνιζε από τό μυαλό του κι' από μιά πληροφορία «έξ άναμφισήτη-τού κύρους πηγής» για τό δικακτικό προσωπι-κό.

"Ο Σιγάλας ήταν κι' αυτός «καλώς πληροφο-ρημένος κύκλος». Κάθε φορά, λοιπόν, που έφθα-νε στην συγκέντρωσι τρωάμενος και λαγονια-σμένος, σκεκόωνε κι' από έναν διορισμό καθη-γητού. Είχε διορίσει τόν "Αννίνο, τόν Λάσκαρη, τόν Τσοκοπούλο, τόν Πολύδιο. "Όλους σχεδόν

τούς είχε διορίσει. Μονάχα για τόν Διευθυντή της Σχο-λής δέν έλεγε τίποτα.

Διευθυντής ποιος θα διορισθή ; τόν ρωτούσαν.

Τόν Διευθυντή θα τόν διορίσει τελευταίον ή Αυτού Μεγαλειότης ό Βασιλέυς ;

"Επαιρνε όμως ένα ύφος κι' έδινε στη φωνή του ένα χρώμα, που εύκολα καταλάβαινε καθέννας την πετριά του και τη φιλοδοξία του.

"Ετσι σιγά-σιγά είχε κορυφωθή τό ενδιαφέρον τών κύ-κλων εκείνων. Είχαν πάρει όμως όλοι πυρώδα, ότι ό Σιγάλας μόνο Διευθυντής καταδεχόταν νά γίνει. Και φυ-σικά ήρθε ή σειρά της καθούρας. Τότε ένας-ένας τους έβγα «καλώς πληροφορημένος κύκλος». Αρχισαν ν' ά-νακοινώνουν, ότι ή Α. Μ. προορίζει τόν Σιγάλα για Διευθυντή. Κι' αυτός άπ' τ' άλλο μέρος άράδιαζε τις περσποιημένες του.

Μέσα σ' εκείνο τό κορύφωμα, τού ενδιαφέροντος και τών συζητήσεων — που ή φήμη πειά είχε έσπολυθή σ' όλο τό «καλοκαιρινό θέατρο» και ό κακομοίρης ό Σιγά-λας δεχόταν δειλά κι' άριστερά συγχαρητήρια — σκάει άλλη υπόμπα: "Η "Εστία με δύο-τρεις στίχους στεγνά-στεγνά, σάν ανακοινωθέν, έγράφει ότι ή Α. Μ. ό Βα-σιλέυς ηδόκησε νά έμπιστευή την διεύθυνσι της Βασ. Δραματικής Σχολής εις τόν κ. Στέφ. Στεφάνου.

"Ο Στεφάνου — έτσι τόν λέγαμε λόγω... της ά-

(Συνέχεια στή σελίδα 20)

σε και του είπε με σιγανή φωνή:

— 'Απόχτησες ένα κοριτσάκι, κύριε Γκάζ. Κόττασε πόσο όμορφο είναι !... Κράτησέ το λίγο γιατί, εγώ θα περιποιηθώ τη γυναίκα σου...

Και κάνοντας ότι δεν βλέπει την άφωνη και ζωηρή ίκεσία που ζωγραφίζονταν στο βλέμμα του Εγγένιου, τον άφησε για να πλησιάσει την έτοιμοθάνατη, αφού προηγουμένως του παρέδωσε ένα μικρό κατάλευκο δέμα, από το οποίο ξεχώριζε μόνο το τριανταφυλλένιο προσώπακι του νηπίου.

Μόλις ο Εγγένιος ένοιωσε τη γλυκεριά θερμότητα που έβγαίνει από το ανάλαφρο εκείνο σώμα, το οποίο έπαυλε μέσα στην αγκαλιά του, κυριεύθηκε από μια παράδοξη και άγνωστή του ως τότε συγκίνηση, που έκανε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά μέσα στο στήθος του.

Ο πατρικός έρωας, ή ασύγκριτη εκείνη στοργή που μερικοί άνθρωποι την αισθάνονται τόσο βαθειά και που τους κάνει ικανούς για όλες τις τρυφερότητες και για όλες τις θυσίες, γεννιότανε εκείνη τη στιγμή, μέσα του.

Ε'

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Μετά μια ώρα, ο δόκτωρ Λαρναί άφησε τη λεχώ και διευθυνομένος προς την πόρτα, έγενε στον Εγγένιο να τον συνοδεύει...

Ο έργατης υπάκουσε.

Όταν βγήκαν από το δωμάτιο, ο γιατρός του είπε χωρίς περιστροφές:

— 'Η κατάσταση της συζύγου σου είναι άπελπιστική...

Ο νέος κλονίστηκε και τραύισε:

— Και την εγκαταλείπετε ;

— Έκανα ό,τι μπορούσα και φεύγω γιατί δεν υπάρχει καμιά ελπίδα σωτηρίας... Άλλοι ασθενείς με περιμένουν...

— Έδωσα τις κατάλληλες οδηγίες στην κ. Λαμινοιά, ή οποία είναι πολύ έξυπνη κι επιτήδεια και το θράδυ θα ξαναγυρίσω...

Κι' επειδή είδε το πρόσωπο του Εγγένιου να χάνει το χρώμα του από την αγωνία, πρόσθεσε:

— Έμπρός, παλληκάρι μου ! Πρέπει να φανής γενναίος γιατί, αν χάνεις τη γυναίκα σου, απόκτησες παιδί, και έχεις καθήκον να το μεγαλώσεις, να το κάνεις μια τίμια κι αγαθή γυναίκα, όπως ήταν ή σύζυγός σου !...

Και έφυγε αφήνοντάς τον έκμηδενισμένο από τη συμφορά του, χωρίς δυνάμεις, σχεδόν ανίσθητο.

Από την κατάστασι αυτή, ή οποία κράτησε πολλή ώρα, τον απέσπασε ή μαμή, ή οποία βγήκε έξω και του είπε:

— Πήγαινε άπάνω... Σε ζητάει ή Παυλίνα.

Μηχανικά, ο Εγγένιος συμμορφώθηκε με τα λόγια της κ. Λαμινοιά, ή οποία δεν τον ακολούθησε, αλλά έμεινε στο μαγειρείο.

Η Παυλίνα, της οποίας το πρόσωπο ήταν τόσο αλλοιωμένο, ώστε θα την έπαιρνε κανείς για νεκρή, κοίτονταν στο κρεβάτι, έχοντας κοντά της το νήπιο για το οποίο πέθαινε και το οποίο κοιμόταν τον πρώτο ύπνο του, τον ύπνο των αγγέλων.

Η δυστυχισμένη μητέρα, έχοντας το ένα χέρι της επάνω στο παιδί της, το κύτταξε με απερίγραπτη τρυφερότητα...

Ακούγοντας τον θόρυβο που έκανε ο Εγγένιος μπαίνοντας μέσα θέλησε να γυρίσει το κεφάλι της προς αυτόν, αλλά δεν μπόρεσε.

— Εγγένιε, ψιθύρισε με φωνή σβυσμένη πλησίασε... Θέλω να σου μιλήσω...

Εκείνος κατασυγκινημένος, αναστατωμένος ως τα βάθη της ψυχής του γονάτισε κοντά στο κρεβάτι και ψιθύρισε αυτά τα λόγια μόνο:

— Δυστυχισμένη μου Παυλίνα !... Δυστυχισμένη μου Παυλίνα !...

— Εγγένιε, είπε τότε μ' άπεράνη γλυκύτητα ή έτοιμοθάνατη, σ' αγάπησα... σ' αγάπησα πολύ... Άν σου ζητήσω μια τελευταία χάρη, αν σου άπευθύνω μια στερνή παράκλησι, θα την άκούσεις ;

— Ω ! μίλησε, ή Παυλίνα μου, μίλησε... Τι μπορώ ν' άρνηθώ σε σένα, φίλη μου, αγάπη μου, σ' έσένα που ήσουν για μένα ή Θεία Πρόνοια σ' αυτόν τον κόσμο ;...

Η Παυλίνα θέλησε να χαμογελάσει, αλλά οι πόνοι της έκαναν το χαμόγελό της να μοιάζει μ' όδυνηρό μορφασμό...

— Ήμουν πολύ άνισχυρη πρόνοια, ψιθύρισε, αφού δεν μπόρεσα να έπαυρνάω σε σένα...

— Εγώ φταίω γιατί ήμουν ένας άθλιος... Εσύ έκανες περισσότερα από την δύναμή σου, αγάπη μου, άγία, περισσότερα από όσα έπρεπε και, αν δεν ήμουν εγώ είμαι ο αίτιος... Ωστόσο σε αγάπηω με όλη μου την ψυχή, γιατί κατά θάθος δεν είμαι κακός... Άλλά το κρασί... τα γλέντια...

— Άς μη μιλάμε πια για το παρελθόν... Είναι περριτόν... Μόνο το μέλλον με άπασχολεί τώρα... Ότι δεν μπόρεσα να κάνω όσο ήμουν ζωντανή, θέλω να πετύχω πεθαίνοντας...

— Έξαφνα ανωρθώθηκε, κατάχλωμος, κυττάζοντας την πόρτα σαν να ήθελε να δώσει τον θάνατο, το μερό εκείνο κλέφτη που ήθελε να τον άρπάξει την Παυλίνα του.

— Πεθαίνεις ! Ξαναείπε. Πεθαίνεις, έσύ !... Όχι μιλάς έτσι !... Σ' έφορκίζω !... Όχι, δεν θα πεθάνεις !

Η έτοιμοθάνατη κούνησε θλιβερά το κεφάλι της και είπε:

— Δεν πρόκειται γι' αυτό πια !... Έχεις μια μικρή κόρη τώρα, Εγγένιε, από την οποία δεν μπορείς να περιμένεις καμιά σωθεία... Θα είσαι μόνος και πρέπει να την αγαπάς να την μεγαλώσεις, να την κάνεις τίμια γυναίκα... Μά για να πετύχης αυτό το τελευταίο, πρέπει να έχεις και σύ διαγωγή άνεπιλήπτη... Όρκισού μου ότι αγαπάς περισσότερο από κάθε τι την κόρη μας...

— Παυλίνα μου !... Παυλίνα !... Τι λέει !... Μπορώ ν' άκάνω κι' αλλιώς !...

— Όρκισού !... Όρκισού !...

— Ναί, σού τ' όρκίζομαι...

— Μας τ' όρκίζεσαι στη μνήμη της μητέρας σου, στην αγάπη σου σε μένα ;

— Σού τ' όρκίζομαι !

— Όρκισού άκόμα ότι θα την αναθρέψεις σαν τίμη κόρη, ότι ποτέ δεν θα της δώσεις το κακό παράδειγμα, ότι ή σκέψις της δεν θα σ' άφήνει ποτέ ούτε τη νύχτα ούτε την ήμέρα...

— Σού τ' όρκίζομαι !

— Θα μείνης μόνος και έρημος έδω... Άλλά πρέπει να υπομείνης την μοιραία αυτή για την αγάπη μου κι για την αγάπη του παιδιού μας. Προσπάθησε ν' αγαπήσεις να θάξης κατά μέρες μερικά χρήματα για το παιδί μας και άμα συνηθίσεις να το κάνης αυτό, θα ής πιο εύκολο είναι...

— Ω ! δεν ξέρεις πόσο άρρωστος είναι να έχη κανείς ένα πλάμα στον κόσμο, στο οποίο ν' άφ'ερώνη όλη του τη ζωή...

Ο Εγγένιος έκλαιγε πικρά, επαναλαμβάνοντας μένα από τα δάκρυά του:

— Όχι, Παυλίνα μου... Όχι, άγία μου... Όχι, αγαθή μου άγγελε... Δεν θα πεθάνεις !... Τι θα κάνω ; Τι θα γίνω χωρίς έσένα ;

— Έξαφνα τα δάκρυά του σταμάτησαν και μια ζωηρή λάμψις πέρασε από τα μάτια του:

— Νά θάλω κατά μέρος χρήματα, είπες ;

— Η Παυλίνα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

— Με περιπαίζεις ; της είπε. Ποιά χλεύη !... Εγώ μόλις μπορώ να πληρώνω το νοίκι και σ' έρω, θέλεις να κάνω οικονομίες ;

— Ω ! Παυλίνα μου, οι φτωχοί έμεις είμαστε κοινοδικασμένοι να ζούμε διαρκώς μέσα στην ένδεια... Δουλεύω, κοπιάζω άκατάπαυστα... κι όμως δεν μου περισεύει πεντάρα, ενώ οι άλλοι πλουτίζουν, άπ' τη δουλειά μου... Κι' όταν έρθουν τα γιορταστά, θα πεθάνω στην ψάθα... Ωραία ζωή... Κι' άπ' πίνω, πίνω για να ξεχάσω...

— Δεν έχεις δικη... Δεν λές την αλήθεια... Κερδίζεις όχτώ φράγκα την ήμέρα... Με μια μικρή οικονομία μπορείς να θάξης κατά μέρος διακόσια φράγκα το χρόνο...

Μά ο Εγγένιος δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε...

— Όχτώ φράγκα την ήμέρα ! Ξαναείπε. Και είναι άμολθ αυτή ;

— Ω !... αν κέρδιζα δεκαπέντε, δώδεκα φράγκα τουλάχιστον, θα μπορούσα να τα θάλω πέρα...

— Όχι, ποτέ δεν θα μου δώσουν τέτοιο μεροκάματο !... Είμαι φτωχός και θα μένω φτωχός σ' όλη μου τη ζωή... Είναι δίκαιο αυτό, στη στιγμή που άλλος, λιγότερο άξιος από μένα, πετυχαίνουν στη ζωή και γίνονται ασύγκριτα εύτυχισμένοι από μένα ; !...

— Ά ! καταραμένη τύχη !... Καταραμένη !

Η Παυλίνα είχε άνησυχήσει από την έξαμψή του και τον κύτταξε, ενώ εκείνος μιλούσε.

— Και χρειάζομαι τόσα λίγα για ν' άρχίσω ! έξακολούθησε ο Εγγένιος. Γιατί έχω κι' εγώ μια λαμπρή έμπνευσι κι' άμα την έκμεταλλευθώ, θα γίνω πλούσιος !... Ναί, θα γίνω μεγάλος έπιχειρηματίας... θα γίνω κύριος καθώς πρέπει... Θα με χαιρετούν όλοι θαζώντάς μου με σεβασμό το καπέλλο τους... και θα έχω χρήματα...

Η έτοιμοθάνατη κυριεύθηκε από φόβο...

Τι της έλεγε ;

Τι ιδέες ήσαν αυτές, για τις όποιες ποτέ ως τότε δεν της είχε μιλήσει ;

— Τι έιν' αυτά που σκέφτεσαι ;... τον ρώτησε. Τι είναι αυτά τα πράγματα για τα όποια για πρώτη φορά μου μιλάς ;... Τι θέλεις να πής ;... Δεν σε καταλαβαίνω...

Ο Εγγένιος τ' άχασε κυριολεκτικώς, άκούγοντας τις έρωτήσεις αυτές... και δεν μπόρεσε... δεν θέλησε ν' άπαντήσει...

Γύρισε το κεφάλι του άλλου, άποφεύγοντας το διαπεραστικό βλέμμα της έτοιμοθάνατης, το όποιο τον τρυπούσε σαν θέλος ψάχνοντας ως τα βάθη της ψυχής του, να νά ματέψει τις άπόκρυφες σκέψεις του...

Παρ' όλον τον θάνατο που την είχε άρπάξει κιόλας στα χέρια του, ή δυστυχισμένη γυναίκα κυριεύθηκε από τον τρόμο...

— Ω ! δυστυχισμένη ! φώναξε. Δεν τολμάς πια να μιλάς στα μάτια !... Με κάνεις να φοβάμαι !...

Η δύναμει της την έγκατέλειπαν πια... Δεν μπορούσε τώρα να μιλήσει και με φωνή σβυσμένη τραύλισε πάλι:

— Φοβάμαι... φοβάμαι !...

Ο Εγγένιος γύρισε προς αυτή και δεν έβλεπε πια τίποτε άλλο από το χλωμό εκείνο πρόσωπο, το όποιο ή μεγάλη στιγμή που ζύγωνε το θαθούλωνε, το έκανε μελαγχολικό...

— Έξηνουσε τα πάντα τώρα... Είχε λησμονήσει τις σκέψεις και τα λόγια που έλεγε πρό όλιγου...

Ένα μόνο πράγμα τον άπασχολούσε, τον θασάκιζε, τον έκανε να υποφέρει σπαραχτικά: ο θάνατος της γυναικας του...

Τα όραία εκείνα μάτια έσβυναν σιγά-σιγά...

Η γλυκεία εκείνη φωνή που πάντα μιλούσε για το καλό του, που ποτέ δεν γκρίνιαζε, ποτέ πια δεν 'άνηχε, σ' αυτά του...

Βίητηκε ασυγκράτητος στο κρεβάτι και με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, άρχισε να φυλάη το μέτωπο της Παυλίνας που το έλουζε πια ο κύρος ιδρώτας του θανάτου...

— Παυλίνα, αγάπη μου, ψιθύρισε σαν τρελλός. Μη μ' αφήνεις... μη μ' αφήνεις μόνο στον κόσμο... Θα κάνω ό,τι θέλεις, σού τ' όρκίζομαι.

Για τελευταία φορά, ή Παυλίνα ανασήκωσε τα θανατιά θλιβερά της, του έβριξε ένα ύστατο βλέμμα έπιείκειας, καλωσύνης και ψιθύρισε:

— Άγάπα... το παιδί μας... και... μείνε... τίμια... Άν... μ' ά... γά... πη... ρες...

Μά το τελευταία της λόγια έσβυσαν άπάνω στα ώχρα χείλη της...

Απόμεινε έξαφνα άκίνητη, με τα μάτια μισάνοιχτα, λευκή, χωρίς πνοή...

Ο Εγγένιος έβγαλε μια σπαραχτική κραυγή...

Η κυρία Λαμινοιά, άκούγοντάς την, ανέθηκε όρμητικά τη σκάλα...

Δεν υπήρχε κανείς λόγος να μιλήσει... να ζητήσει εξήγησις...

Άλλοίμονο !...

Η μαμή, μόλις έβριξε ένα βλέμμα στην Παυλίνα, κατάλαβε πως ήτανε πεθαμένη...

Άμέσως έπήρε τη μικρή όρφανή από το κρεβάτι και άγίγισε στον ώμο τον Εγγένιο, ο όποιος, γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι, ώλόδυζε σαν τρελλός.

— Είσαι πατέρας ! του είπε γαλήνια. Είμαι θεία, ότι ή πεθαμένη σου συνέστησε να σκεφθής έν πρώτος το παιδί...

Τα λόγια αυτά απέσπασαν τον Εγγένιο από την θύθισι του σπαραγμού του.

— Τι πρέπει να κάνω ; ρώτησε τη μαμή.

Και σηκώθηκε σαν σαστισμένος από την όδύν του.

— Νά μην παραφερθής, να μην άφήσης τον πόνο σου να σε συντρίψει ! του άπάντησε ή κ. Λαμινοιά. Γιατί, αν γίνη αυτό, δεν θα μπορέσης να δουλέψης και πρέπει

να σκεφθής από τώρα να πάρης παραμάνα για το παιδί σου...

...

Ο Εγγένιος έμεινε μιά, δυό, τρεις ώρες εκεί, καθισμένος σε μια γωνία, με τη μικρούλα στα γόνατά του, βλέποντας υπερβεμένα δυό-τρεις γυναίκες, τη μαμή και μερικές γειτονισσες να πηγαίνεόρχωνται διαρκώς μέσα στο δωμάτιο που ήταν άλλοτε τόσο γαλήνιο και καθαρό και μέσα στο όποιο ο θάνατος είχε άπλώσει τώρα τη θαιρεία σκιά του.

Είδε τη νεαρή γαλατού κυρά Λουρώ και τη μαμή, να έτοιμάζουν και να ντύουν τη νεκρή και παρακολούθησε όλες τις μακάθριες αυτές έτοιμασιες σαστισμένος, χωρίς να καταλαβαίνει τίποτε...

Η κυρά Λουρώ, ή οποία είχε φέρει γάλα και μπιμπερό, πήρε κατόπιν το παιδί για να το θηλάσει...

Το νήπιο θήλαζε θαυμάσια, σαν ένα μικρό πλάσμα, που θέλει να ζήσει... Έξαφνα έβγαλε μια μικρή κραυγή, ένα κλαυθύρισμα... ίσως γιατί το μπιμπερό είχε άδειάσει και ήθελε να πιή άκόμα.

Μά άκούγοντας την κραυγή αυτή, ο Εγγένιος σκίρτησε και ρώτησε με αγωνία:

— Τι έχει ;

— Τίποτε, άπάντησε ή κ. Λαμινοιά. Είναι πολύ καλά... Μά ή κραυγή του παιδιού του είχε κάνει τον έργατη να συνέλθη από τον λήθαργο, στον όποιο τον είχε θύσει ή άπόγνωσις του...

Άρχισε να περιφέρει τα βλέμματά του στο δωμάτιο, θυμήθηκε όσα είχαν συμβή, είδε την Παυλίνα να κοιτείται νεκρή, κατάλευκη κάτω από το φως των λαμπάδων, που είχαν τοποθετηθεί γύρω της, με τα διάφανα χέρια της σταυρωμένα στο στήθος κι' άπάνω σ' αυτά τον ξόλινο σταυρό...

Πετάχτηκε άμέσως άπάνω σκυθρωπός, άγριος...

Τα δάκρυά του τον έπνιγαν...

Δεν ήθελε όμως να κλάψη μπροστά σ' αυτές τις γυναίκες που του ήσαν ξένες...

— Άφήστε με ! τους είπε. Θέλω ν' άγρυπνήσω μόνος κοντά της...

— Μόνος ; είπε ή αγαθή κυρά Λουρώ. Αυτό θα σε κάνει να υποφέρης πολύ καλέ μου, κ. Γκάζ. Η κ. Λαμινοιά θα ξαναγυρίσει στην Μονμάρτη, όπου έχει δουλειές...

— Εγώ όμως είδοποίησα στο σπίτι, ότι δεν θα γυρίσω και θα μένω μαζί σου...

— Όχι, εύχαριστώ... Έχεις παιδιά... Δεν θέλω !... ψιθύρισε ο Εγγένιος.

— Ο άντρας μου θα φροντίσει για τα παιδιά... Πρέπει τη νύχτα να πιή γάλα το παιδί σου και το θήλασμα δεν είναι άντρίκετα δουλειά...

— Θα το θηλάσω εγώ !... Σε ίκετεύω, κυρά Λουρώ, άφήσε με...

Και με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, έπρόσθεσε:

— Θέλω να της μιλήσω... Ποιός ξέρει !... Ίσως όταν θα είμαι μόνος μαζί της να μου άποκριθώ...

Η κ. Λαμινοιά που είχε πολύ λεπτά αισθήματα, κατάλαβε την έπιθυμία του νεαρού τεχνίτη.

— Άς τον άφήσουμε, είπε στην κυρά Λουρώ. Θα αναρθούμε νωρίς αύριό το πρωί. Εγώ θα πάω στο Δημαρχείο να κάνω τις δυό δηλώσεις, της γεννήσεως και του θανάτου. Εσύ θα φροντίσης για το νήπιο και για τον άνθρωπο αυτό, ο όποιος είναι πολύ δυστυχισμένος.

Η δυό γυναίκες έφυγαν, αφήνοντας τον Εγγένιο μόνο.

Εκείνος τότε παραδόθηκε όλοκληρως στην θλίψη του και την άπελπισία του. Ένοιωσε τώρα ένα αίσθημα σπαραχτικής χαράς, γιατί θοισκόταν μόνος μαζί μ' εκείνη, την οποία θ' άποχωριζόταν σε λίγο για πάντα.

Καθόταν σε μια καρέκλα πλάι στο κρεβάτι κι' είχε προσηλωμένα τα βλέμματά στη νεκρή.

Άλλά δεν μπόρεσε να μείνη επί πολλή ώρα εκεί... Πνιγόταν...

Άρχισε να κόβη βόλτες στο δωμάτιο με το κεφάλι σκυφτό, με τα βλέμματα θλοσσορά.

Άλλά, σε λίγο ξαναγύρισε πάλι κοντά στο κρεβάτι, όπου κοίταναν ο «φύλακας άγγελός» του, καθώς άποκαλούσε την Παυλίνα.

Ήταν λοιπόν αλήθεια, ότι δεν θα του ξαναμιλούσε ποτέ πια ; Ότι σε λίγες ώρες θα την έπαιρναν από κεί για να τη θάλουν μέσα σ' ένα σκοτεινό τάφο, ότι θα τον άφηνε ολομόναχο στον κόσμο ;

Καὶ ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὰ περασμένα, τὴ γνωριμία του μὲ τὴν πεθαμένη καὶ τὸν ἐρωτὰ τοῦ μαζύ της... Ἡ Παυλίνα ἦταν ἓνα φτωχὸ κορίτσι, τίμιο, ἑνάρετο, ἐργατικό. Εἶχε μείνει ὄρφανὴ ἀπὸ πολὺ μικρῇ καὶ τὴν ἔπλεε κοντὰ της μιά ὀλιάνθρωπη οἰκογένεια τιμίων, ἀλλὰ φτωχῶν ἐπίσης ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι τὴ μεγάλωσαν καὶ τὴν ἀγάπησαν σὰν παιδί τους.

Όταν μεγάλωσε λίγο για να βοηθήσει τους ευεργε-
τας της, άρχισε να εργάζεται σ' ένα τυπογραφείο, δι-
πλώνοντας έφημερίδες. Έκεί συνάντησε, έπειτα από λί-
γα χρόνια τον Ευγένιο, ο οποίος εργαζόταν στο τυπο-
γραφείο αυτό ως μηχανικός. Ήταν μικροκαμωμένη και
αδύνατη, μα τὰ ώραια, μεγάλη κι' έκφραστικά της μά-
τια, έκαναν από την πρώτη στιγμή, μεγάλη εντύπωση
στον νεαρό μηχανικό. Άρχισε να έρωτοτροπεί τότε μαζί
της, αλλά εκείνη, μολόντι τον είχε συμπαθήσει κι' αυτή
πολύ, δεν τού έκανε ούτε τί παραμικρή παραχώρηση.
Τού κάκου ο Ευγένιος της έδινε ραντεβού, τού κάκου
της έπρότεινε να της συνοδεύει τις Κυριακές στον περι-
πατο.

“Ετσι η έντοπωσις που του είχε κάνει από την αρχή, μεγάλανε διαρκώς περισσότερο. Κάποια Δευτέρα, η Παυλίνα έμαθε ότι ο Εύγε- νιος είχε περάσει το Σάββατοκύριακο μεθώντας μέχρι κτηνωδίας.

Όταν λοιπόν τον συνάντησε στο τυπογραφείο, τον έπληξε στοργικά. Εκείνος στην αρχή χαμήλωσε το κεφάλι του ντροπιασμένος. Μά κατόπιν τὸ σηκωσε πάλι καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Πίνω για να ξεχνάω... Τι θέλεις να κάνω αφού δεν έχω κανένα στον κόσμο ; Είμαι σαν τα σκυλιά που δεν έχουν αφέντη και κάνουν άνοησίες, γιατί δεν τ' αγαπάει κανείς... Για ποιόν να έργασθῶ, να κοπιάσω, να κάνω οικονομίες :

— Για την οικογένεια που θα αποκτή-
σης μια μέρα...

— Δέν θ' ἀποχτήσω ποτέ οἰκογένεια,
ἀφοῦ ἐσύ δέν μέ θέλεις...

Ἡ Παυλίνα κοκκίνισε καὶ βλέποντάς
τον πολὺ συγκινημένο, τοῦ ἀποκρίθηκε:
— Διορθώσου κ' ὕστερα βλέπουμε...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη,
ὁ Εὐγένιος παράτησε τὰ
γλέντια καὶ τὴν χαρτοπαι-
ξία — γιατί εἶχε κ' αὐτὸ
τὸ πάθος κ' ἔγινε ὑπό-
δειγμα ἐργάτου.

Πόσο εὐτυχισμένος ἦ-
ταν τότε...

Τὸ συνοικέσιό τους ἀποφασίστηκε, γιατί ἡ Παυλίνα τοῦ εἶχε τώρα ἐμπιστοσύνη... Καὶ σὲ λίγον καιρὸ ἐγίνε ὁ γάμος τους.

Ὁ ἔρως τοῦ Εὐγενίου, Του φάνηκε
τώρα ποῦ τὴν ἐβλεπε ἀπὸ
κοντά, μεγάλωσε ἀκόμα
περισσότερο, γιατί μπορούσε νὰ ἐκτιμα
ρίσματος... Πόσο λογική, συνετή καὶ ο
Μολονοῦτὶ τὰ ἑσθὰς τοὺς ἦσαν μικρά,
στὶς οἰκονομίες τοὺς, μπόρεσαν ν' ἀγορ
πίπλα καὶ νὰ στολίσουν μ' αὐτὰ τὸ φτ
τάκι. Πόσο ἦταν περήφανος τώρα, ὁ Εὐ
δηγοῦσε κανέναν φίλο στὸ σπίτι του, π
καθαριότητα καὶ τάξι. Ὅσα κέρδιζε, τ
γυναικὰ τοῦ χωρὶς νὰ ἑορδαίῃ πεντάρα.
λι, μολονοῦτὶ ἐπέμεινε νὰ ἐξακολουθήσ
καὶ μετὰ τὸν γάμο της, εὗρισκε δωτόσ
διορθῶν καὶ νὰ σιδερῶν τὰ ροῦχα τὰ
νὰ συγυρίζη στὸ σπίτι καὶ νὰ ἐτοιμάζη μ
γιγὰτ. Ἔκανε μεθ' ὅσῳ λόγια τὴ ζωὴ τοῦ
τυχισμένη, γλυκεια, ἀνετη, ὅσο οὔτε ὁ
χε φαντασθῇ ποτέ του.

Πόση αγάπη και πόση χαρά βασίλευ-
κρό τους σπιτάκι...

Μὰ ἡ τύχη δὲν θέλησε νὰ ἐξακολου
αὐτὴ. Μιὰ μέρα, ἡ Παυλίνα ἔλαβε ἕνα
τὸ ὁποῖο τὴν προσκαλοῦσαν κοντὰ σὲ

μητέρας της που ήταν άρρωστη φάρειά έτοιμόβουνα
σχεδόν, σ' ένα χωριό των περιχώρων της Θράκης.
Μολονότι της στοιχίσε πολύ, τὸν ὕψ' ἀφῆκε τὸν Εὐαγγέ-
μονο, τὸ καθῆκον της ἐπέβαλλε νὰ στείλῃ κοινὰ τὴν
"Εμεῖνε ἐκεῖ σχεδὸν ἑνα μῆνα." Ὅταν ἦ θέα της πᾶσαι
κ' ἡ Παυλίνα ἐναγύρισε στὸ Πάρισι, ὁ Εὐαγγέλιος
χάσει τὴ δουλειά του, καὶ παρ' ὅλες τις προσπάθει-
ας τὸν δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ βρῇ ἄλλη. Ἡ ἀσθένεια
γνωστὸν, εἶναι κακὸς σύμβουλος κ' ὁ νεώτερος
ἄρχισε πάλι νὰ συχνάζῃ στὰ καφενεῖα καὶ τὰ
νέες, ὅπου χαρτοπαίξει, ἔπινε καὶ γλεντούσε κατὰ τὴν
φίλους του.

Ούτε τὰ δάκρυα, οὔτε ἡ ἱκεσίης τῆς Παυλίνης πο-
ρεσαν νὰ τὸν ξαναφέρουν στὸν ἴσιον δρόμον.

Ἡ οἰκονομία τους σιγά-σιγά σωθόντουσαν. Ὁ
νέα γυναῖκα τὸν ἐπέπληττε τρυφερά καὶ τοῦ ἑλεγκ-
εῖχε τεμπελιάσει, ἐκεῖνος τῆς ἀπαντοῦσε ἀπότομα.

— "Ὁχι, δὲν εἶμαι τεμπέλης... Ἀλλὰ δὲν εἶσθε γαστρία...

Ἡ φτώχεια ἄρχισε νὰ τοὺς ἀπειλῇ. Διάφορα πράγματα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ λίγα κοσμήματα τῆς Παύλης

πῆραν τὸν δρόμον τοῦ ἐπι-
χυροδανειστηρίου.

Τὰ πράγματα ἔβαι-
νουν στο σημείο αὐτό
τὸν ἔξασαν ἡ νέα
ναῖκα αὐθιγάνθησε ἐπὶ τὴν
λίγον καιρὸ θὰ γινώσκον
μητέρα. Τὸ εἶπε αὐτὴ
στον σύζυγόν της. Ἦταν ἡ
πατρικὴ στοργὴ ἔμπρο-
σθέν. Ἐξάφιν μέσα στον ἔθνη-
νιο καὶ ὅ,τι εἶπε πε-
ρὶ τοῦ νὰ πεύχη ἡ Νικι-
ταρα μὲ τὴν προφανοῦσα
καὶ μὲ τὴν γλυκύτητα, τὸ
πέτυχε ἡ Ἰδέα τῆς πατρὸ-
ς.

Ὁ νεαρός μηχανικός
 ἄρχισε τότε να κηρύ-
 σσει δραστηριότητα για δου-
 λειά και πράγματι κατό-
 ιθωσε σε λίγες μέρες να
 προσληφθῇ ως μηχανικός
 σε κάποιο ἐργοστάσιο
 ὑδραυλικῶν ἐγκαταστάσε-
 ων.

Τὴν τοιαύτην, ὁ Δαδ-
σανιὲς εἶχε νοήσαντες
ὅτι μὴ τὸν γυναικάριον
τοῦ τοῦ ἐργαστοῦ καὶ τοῦ
μικροῦ μέγαρο τῆς πό-
λεως Μπελὲλ καὶ εἶχαν ἐπι-
σει τίς ἐργασίες τοῦ Μπε-
λέρι, ὁ προσηγορεύον-
τος τοῦ Εὐγενίου τοῦ ἐπισ-
κόπου ἐκεῖ γὰρ νὰ φροντίζῃ
τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νε-
οῦ.

αὐτό του καί...

ἔκανε μεγάλη ἐντύπωση ἡ ἀντιληψὶς τοῦ ἱκανοῦ καὶ ἡ ἐπιτηδεύσις του. Μῆλως μαζὺ του, εἶπε πάλι, ἦταν πολὺτοιμος ἐργάτης στὴν ἐπιχειρήσει του καὶ σφερόντάς του μεγαλειτέρη ἀμοιβὴ ἀπὸ ἕλληνα τοῦ ἔδινε ὁ ἐργολάθος, τὸν προσέλαβε στὸ ἐργοστάσιον.

Ἄλλα ἀπὸ τότε πόσος φορὲς τὰ γλέντια ἐν ἑκατο-
ρασοῦρει καὶ καὶ πάλιν τὸν Εὐγένειον, πόσος φορὲς ἐν
παρεκτραπή, παρ' ὅλο το ἠνδιαφέρον του πρὸς τὰ
του, παρ' ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς Παυλίναν, παρ' ὅλα
ἡ νέα γυναῖκα ὑπέφερε ἐξ αἰτίας του, καὶ παρ' ὅτι
στοργὴν του γιὰ το παιδί που θ' ἀποχτοῦσε σὲ λίγο.

Τώρα που έβλεπε την Παυλίνα νεκρή και παύσει μπροστά του, κατηγορούσε πικρά τον έαυτό του για την είχε κάνει δυστυχισμένη, γιατί ο ίδιος είχε γίνει άφορη του θανάτου της...

*Α! ήταν άσπλαχνος, έλεεινός, αδιόρθωτος...
*Αναστατωμένους από τις σκέψεις αυτές, σηκώθηκε
σκυψε πάνω από τη νεκρή και φίλησε το παγωμένο
τωπό της, καταβρέγοντάς το με τα δάκρυά του...

(Ακολουθεί)

Τοῦ φάνηκε πῶς ὅλα στριφογύριζαν, ἔκανε μιὰ στροφὴ
γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καί...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΔΡΑΧΩΒΙΤΟΠΟΥΛΑ

ΕΥΜΑΤΙΖΑΜΕ με σπαρμένο, Κασπρωτικό ψωμί, με χιονάτο τυρί το Πανάρσσο, και με δροσερούς Σαλωνιτικούς ροδέτες μπροστά στο σκιδένιο μαγαζάκι, άποκαίτω άπωνα φρετζάτο με αραμένες φτέρες. Άπάνω στο μεσημέρι. Ο ήλιος φλογερός, χτυπούσε στ' απόγκρεμα και κοκκινωδαμένα άρχαια τών άπό πάνω άπ' τα κεράλια μας φοβερών σαυριδιών, φιλούσε με πλημμύρα ξανθών φιλιών τόν λαμινέμον, ύπερτα από ύπνο χιλιάδων χρόνων, στο ρος της ήμέρας άρχαιο κόσμο τών Δελφών, σκορπούσε αλογες κάτω στο χάος της θαθείας λαγκυαδίας, άσπριμονε τα λιστόσια του Πλειστού, που μόλις φαίνονταν κάτω, ρειδωτός κι' άσημένιος, κατάκατα τα ψηλά πλατάνια, τό λαγαρόν νερό και τό βαθύ σχίσμα της Καστορίας. Από τόν κατάφυτο Έλικώνα, από της Άράχωσας τις ράγες, δροσερές πνοές κατέβαιναν, από τα θρόντα

ὄρη τοῦ Παρνασσοῦ
ἀπάνω, καὶ τῆς ἀ-
στροντυμένης πέτρα
Γκιώνας ἀπὸ τὸ
πρῶτο χιονοπωριά-
τικο χιόνι, κρυερο
θορηθιάδκι ξεχυνό-
ται. Στὸ πλάι μας
σ' ὁλες τίς σσανιδέ-
νιες παράγκες τοῦ
δρόμου οἱ διακόσσιοι
νευρωμένοι κ' ἥλιο-
καμένοι ἐργάτες τῶν
ἀνάσκαφῶν, ἔχασταν
μεγάλα κομμάτια
μαύρου ψωμοῦ μ' ἄ-
χόρταχη βρεῖλι.

Ἐκεῖ ποὺ τρώγα-
με, ποδοβολητὴ
ἀλ-
λογαν καὶ τροχῶν
ἀντήχησε, καὶ φά-
ηκε μιά σοῦστα μὲ
μουσαμένιο σκέπα-
σμα κατεβαίνοντας
ἀπὸ τὴν Ἀράχωβα
καὶ κάτασπρη ἀπὸ
τὸν κουρνιαχτὸ, στά-
θηκε μπροστὰ στὸ
μαγαζάκι. Πήδησε ἡ
ἀμαξῆς κάτω ἕνας
λεβέντης μὲ μαύρη
γιουνδιωτὴ πατατοῦ-
κα, μὲ κοντὸ παντα-
λόνι μ' ἄσπρες βλα-
χόκαλτσες καὶ κόκ-
κινα τσαρούχια, μὲ
μιά φαρδεῖά ψάθα
στὸ κεφάλι, πούρρι-
χνε πυκνὸ ἱσκιο ὥς
τὸ παχὺ μαῦρο μου-
στάκι του. Ἄνοιξε
τὴν πορτίτσα τῆς
σοῦστας, κι' οἱ ἐπι-
βάτες κατέβηκαν.

Πρώτος ένας ψηλός και λιγνός σὰ ρέγγα "Αγγλος, μέ φαρδεῖα λιὰ ρούχα, μέ ἰσιαν ἄσπρη κάσκα καὶ τὰ λαρνιόν του κρεμασμένα σταυρωτά ἀπὸ τὸν ὄμο του. Κοντὰ του πῆρες ἓνα κοριτσακί δώδεκα, δεκατριῶν χρόνων, μετωμένο, σαρκομένο, μέ κόκκινα μάγουλα, μ' ὁμορφὴ ἴσια μὴτη, μέ μεγάλα καστανὰ μάτια, μέ δυὸ πλεξιδὲς καστανὲς μισοτυλιγμένες σ' ἄσπρο μαντήλι, μ' ἓνα κοντὸ φορεματάκι σκούρου, μ' ἄσπρες κάλτσες καὶ μαύρα χοντροκαρφωμένα σκαρπίνια. Πέρασε μπροστὰ μας χωρὶς νὰ μᾶς κυττάξῃ ψηλὴ κι' ἀκατάδεχτη, περήφανη σὰ βασιλοπούλα, μέ πρόστυχη πόδα. Κι' ἀπὸ πῶς ἔνα μισοτίβο ζευγάρι χωρικῶν, ὁ ἄντρας μέ κοντοκάπι καὶ πανταλόνια, ἡ γυναίκα μέ καθαρή, καινούργια Ἀραχωδίτικη φορεσιά, μ' ἓναν ἄερα μεγάλῃς εὐτυχας σὲ πρόσωπό τους καὶ οἱ δυο.

Μπήκαν όλοι μέσα στο μαγαζάκι, τους άκολούθησε κι' ό άμαξάς, άφου έξυρε πρώτα τά λαχανιασμένα άλογά του από τó δρόμο, στón φαρυδύ Ισκίο έ- νός πλατανοΐού. Ά- κούστηκε σέ λίγο ά- πό μέσα από τó μα- γαζάκι ή ξενική φω- νή τού "Αγγλου νά διατάζει στο μάγειρα καί τά παιδιά τού μαγαζιού δσα ήταν δξω, έτρεξαν πρόθυ- μα κι' αυτά στους νέους ξένους.

Πέρασε κάμποσ
ώρα. Οι ἐργάτες τῶν
ἀντακτῶν προτοί
να καλοφάνε ἀκούα
πῆσαν τὰ ἐνῆν
τους καὶ τὰ ταπειν
τους καὶ πνιγμέν
στον ἰδρωτά, με τ
φλογερο ἦλλο κατα
κέφαλα, τίμηκαν
λι στὴ δουλειά. Ὁ
λέωντης ἀπαρτή
τὴν φάνηκε σὲ λίγ
στην πόρτα με μι
μεγάλη κόλυβα γε
μάτη ἀπὸ κόκκιν
Καστριώτικο κρασί
Ἀκούμπησε στὸν ῥ
θὸ τῆς πόρτας, ρα
φῆξε τὴν μισὴ κοῦ
ἐβγαλε ἀπὸ τὸ στῆ
μα του ἐνὰ ἥδονο
ἴαα! » καὶ μὰ
χαίρετρες. Ἐνῶς
πὸ μᾶς τότε τὸν ῥ
τῆς ποιοί ἦταν α

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΚΑΥΗ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΚΕ'

ΑΙΔΙΝΙ

Ο υπερήφανος και γενναίος αὐτὸς ἦρως ζή σήμερον σὲ καποὶον προσωγυκὸ συνοικισμό ἀποτραπὴν γένος καὶ λησμονημένος.

Ἄλλη μιά σ' ἀπαθὴς φυσιογνωμία τῶν Σωκίων μοῦ ἔρχεται τῇ στιγμῇ αὐτῇ στὸν νοῦ μου. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μητροπολίτου Σωκίων, Ἀλεξάνδρου Φωτιάδου. Ἦταν ἕνας δεσπότης μορφωμένος τίμιος ὡς κληρικός, ἀλλ' ἄτρωτος καὶ ἀκαμπτος ὡς ἄνδρας. Ὑπέστη διὰ τοῦτο διαγμους πολλοὺς καὶ ταλαιπωρίας ἀφαντάστους. Ἐπερνούσα στὴ μικρὴ μὰ φιλόξενη μητρόπολιν τοῦ μέρες εὐχάριστες δοκιμάζοντας συγκινήσεις πού μόνον ἐκεῖνοι πού ἔζησαν δοῦλοι, μποροῦν νὰ φαντασθῶν. Ὁ εὐγενὴς αὐτὸς μυσταγωγὸς τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας εἶναι σήμερον μητροπολίτης Ζίχνης.

Ἐπίσης στὰ Σώκια ἐπρωτογνώρισα πρὸ πολλῶν ἑτῶν ἕναν ὑπέρτονον ἄνθρωπον καὶ ἐπιστήμονα τὸν ἀειμνήστον Ἰωάννη Φωτιάδην, ἀδελφὸ τοῦ ποιητοῦ Ἀλέκου Φωτιάδου. Ἦταν γεωπόνος μὲ εὐρωπαϊκὴ μόρφωσιν καὶ διηθῆκε ἐκεῖ στὰ Σώκια τὸ ἀπέραντο χτῆμα τῆς οἰκογενείας Φωτιάδων τὸ ὁποῖον ἦταν ἐκτάσεως 120 χιλιάδων στρεμμάτων! Ἀπὸ τὸν ἀλησμόνητο ἐκεῖνον ἄνθρωπον ἔμαθα τὰ τῆς εὐφορίας τοῦ Μαιάνδρου πεδίου καὶ ἔμεινε κατὰπληκτος. Θυμάμαι πού μοῦλεγε, ὅτι 2 στρέμματα τοῦ κάμπου τῆς Μαινένης ἰσοδυναμοῦν μὲ 1 στρέμμα τοῦ κάμπου τοῦ Καύστρου καὶ ὅτι πάλιν 2 στρέμματα τοῦ κάμπου τοῦ Καύστρου ἰσοδυναμοῦν εἰς γονιμότητα μὲ 1 στρέμμα τοῦ Μαιάνδρου πεδίου.

Ἐπίσης τότε γιὰ πρώτη φορά ἔμαθα ὅτι ὁ κάμπος τοῦ Μαιάνδρου καλλιεργεῖται σχεδὸν ἀνεξέδως καὶ ἰδοὺ πῶς:

Εἰς τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς πεδιάδος αὐτῆς παράγεται α ὁ τ ο φ υ ὤ ς ἡ Γλυκὸρριζα.

Κάθε χρόνο ἀπὸ τὰ ἀπέναντι νησιά ἐρχόντουσαν στὴν Ἀνατολὴ πτωχοὶ ἐργάτες, οἱ ὁποῖοι ἐμάζευαν τὴ γλυκὸρριζα αὐτὴ καὶ τὴν πωλοῦσαν στὸ ἐκεῖ εὐρισκόμενον ἀμερικανικὸ ἐργοστάσιον Φόρμπερ, τὸ ὁποῖον τὴν κατεργάζετο, τὴν ἔστελλε στὴν Ἀμερικὴ ὡς πρώτη ὕλη γιὰ τὴ χρωματουργία. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ γλυκὸρριζα αὐτὴ φθαίνει πολλὰς φορὲς εἰς θάλασσαν 40 ἐκατομμύρια τοῦ μέτρου θέλοντας καὶ μὴ οἱ συλλέκται ἔσκαβαν θαθεῖα τὰ χωράφια τῶν εὐτυχῶν Σωκίων. Ἄλλο σκάψιμο δὲν ἐχρειάζετο. Νὰ γιὰ τὸν κάμπος τοῦ Μαιάνδρου ἐκαλλιέργειτο ἀνεξέδως. Ὅταν δὲ ἐρώτησα τὸν μακαρίτην Ἰωάννην Φωτιάδην τί λιπάσματα χρησιμοποιοῦνται ἐκεῖ χαμογελῶντας ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε:

— Λιπάσματα Μαιάνδρου.

Καὶ χαμογελῶντας συνέχισε:

— Τί νὰ τὰ κάμουμε τὰ λιπάσματα, ἀγαπητέ μου, ἐδῶ, ἀφοῦ ὁ Μαιάνδρος ἐπιστρέφει κατ' ἑτος ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κάμπου μὲ ὕλιν πάχους ἑνὸς χιλιοστομέτρου; Καὶ μὴ λησμονῆς, ὅτι στίς ὄχθες τοῦ Μαιάνδρου ποτίζονται καθημερινῶς 6 ἐκατομμύρια ζῶα μικρά καὶ μεγάλα!

Ὁ πολῦτιμος φίλος μου Ἰωάννης Φωτιάδης δὲν ζῇ σήμερον. Ὁ ἀγαπημένος τοῦ ὅμως κάμπος ζῇ, θασιλεύει καὶ παράγει ἀφθόνως.

Μιά καὶ φθάσαμε στὸ Μαιάνδριον πεδίο δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἐπισκεφθῶμε καὶ τὴν πρωτεύουσά του τὸ Αἰδινί, τὴν πόλιν πού ἔδωσε τὸ ὄνομά της στὸν μεγάλο νομό, τοῦ ὁποίου πρωτεύουσα ἦταν ἡ Σμύρνη.

Καὶ τί νὰ πρωτοθυμηθῶμε γιὰ τὴν ὥρα καὶ τὴν σμύρνη αὐτὴ βασιλίσσα τοῦ κάμπου τοῦ Μαιάνδρου; Ἦταν μεγάλη πόλις μὲ 80 χιλιάδες, πάντα-κάτω, καὶ τοίκους ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 15 χιλ. ἦσαν Ἕλληνες. Εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰπῶ ὅτι ἐπὶ τὰ χέρια τῶν 15 χιλιάδων αὐτῶν Ἑλλήνων τοῦ Αἰδινίου θρῖσκόντανε ὅλη ἡ κοινότης, ὅλο τὸ ἐμπόριο, ἡ βιομηχανία καὶ τέλος ἡ ζωὴ τῆς πλουσιωτάτης καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένης ἐκείνης περιφέρειας.

Γιὰ νὰ δώσω στοὺς ἀναγνώστες μου μιά μικρὴ ἰδέα γιὰ τὴ σημασία, γιὰ τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος τοῦ Αἰδινίου, περιορίζομαι μόνον νὰ ἀναφέρω ὅτι ἡ σχετικῶς μικρὰ εἰς ἀριθμὸν κατοίκων, κοινότης ἐκείνη, διατηροῦσε νοσοκομεῖο τέλει, ἡμιγυμνάσιον, θαυμασίαν βιβλιοθήκην καὶ λέσχην.

Τὸ Αἰδινί τὸ ἐγγνώρισα γιὰ πρώτη φορά λίγες μέρες πρὸ τῶν θαλκανικῶν πολέμων. Ἦταν τότε Μητροπολίτης Αἰδινίου ὁ συμπολίτης μου κληρικός Σμύρνης, ἔχων ὡς ἀρχιεπίσκοπον τοῦ τὸν ἐπίσης συμπολίτην μου Πλάτωνα Σταματάκη.

Βέβαια εἶχα μιά ἰδέα γιὰ τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν πρόδο τῆς ἐκεί ἐλληνικῆς κοινότητος μὰ πάλιν δταν τὴ γνῶρισα ἀπὸ κοντὰ δὲν ὑπόρεσα νὰ μὴ μείνω κατὰπληκτος.

Σὰν πρωτευουσιάνος τοῦ ἡμίονα εἶχα τὴν ἰδέαν, ὅτι στὸ Αἰδινί θάβρισκε τὴν Ἀνατολή. Τὴν Ἀνατολή μὲ τὴ χλιδὴ τῆς, μὲ τὸν ἐξωτισμὸ τῆς, μὰ καὶ μὲ τὴν ὁμοδορομικότητα τῆς. Τίποτα ἀπὸ αὐτὰ. Βρέθηκα σὲ μὴ ἑλληνικὴ συνοικία τῆς Σμύρνης καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰς πρὸ ἀριστοκρατικῆς.

Οἱ Αἰδινιῆδες μιλοῦσανε τὰ ἑλληνικὰ τῶσαν ἄνω, ὅσον καὶ οἱ Σμυρνηοί. Μπῆκα σὲ σπῖτα πού θαύμασα τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐπιπλοσί των, τοὺς τρόπους καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν κοριταῶν καὶ γνῶρισα κυρίως πού μοῦ ἐπεβλήθησαν μὲ τὰς γνώσεις τους, τὴν θετικότητά τους καὶ μὲ τὸν ἐλληνικὸ πατριωτισμὸν τους.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους πού γνῶρισα στὸ Αἰδινί ἦσαν ὁ Στέλιος Μαγνησαλῆς πού ἐξετέλει χρέη ὑποπρῶτου τῆς Γαλλίας, νομίζω. Ἦταν ἕνας κύριος πού συνεβάζε τὸν πλοῦτον μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ ὅπως εἶπα οἱ Μικρασιαῖτες ἐξαιρετικὰ φιλόξενοι. Ὁ ἀλησμόνητος ἐκεῖνος φίλος μου, μοῦ ἔδωσε ὅλες τῆς πληροφορίας πού χρειαζόμουν καὶ μοῦ ἀνέπτυξε μὲ μιά θερμὴ εὐλαστὴ τὴ δύναμιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸς ἦταν ἕνας παράγων. Θυμάμαι πού μοῦλεγε:

— Ἄν δὲν συμβῇ ποτε ἀπρόοπτον σὲ λίγα χρόνια ἐμεῖς θάμαθα χωρὶς πόλεμον καὶ χωρίς αἰματοκυλίσματα οἱ πραγματικοὶ ἀφένται.

Ὁ τόπος τούτου.

Ἀτυχῶς ἡ ἐλπίς τοῦ καλοῦ καὶ ὑπερηφάνου ἐκεῖνου Ἑλλήνος ἐκφύσθησαν διότι τὸ ἀπρόοπτον ἐκφύσθησαν, ἐπῆλθε.

Ποῦ νὰ θρῖσκετε ἀρὰ γε σήμερον; Σὲ πού γωνίᾳ τῆς ἑλληνικῆς γῆς νὰ τὸν εἶναι ἔρπει ὁ (Συνέχεια στὴ σελίδα 70)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

Η ΜΙΚΡΟΝΛΑ

ΠΟΗΜΑ ΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μὰ γὰ νὰ τὸν διαδεχθῶ, εἶπε ὁ Κάρρινγκτον, γελῶντας. Μὲ θέλεις ὡς ὑποψήφιον, διάδοχον τοῦ Κλάρενς;

Ἡ Μαγκάλι ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Γιατί δχι... Βόηθαμε ὅμως πρώτα νὰ πάρω τὸ ἐκατομμύριό μου...

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐργάζομαι μὲ κάθε ἀφιλοκέρεια...

Ἡ Μαγκάλι τοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα πού στενοχώρησε κάπως τὸν ντετέκτιβ.

— Ἐργάζομαι γιὰ νὰ πάρω ἐγὼ τὸ ἐκατομμύριο ἢ νὰ ξαναθρῖς τοῦ παιδὶ ; τὸν ρώτησε χωρὶς νὰ τὸν ἀφήνῃ ἀπ' τὸ βλέμμα της.

Τὸ ἕνα εἶπε ἀλληλἐνδετο μὲ τὸ ἄλλο...

Ἀφῆστε αὐτὸ τὸ παιγνίδι Κάρρινγκτον...Ξέρω ὅτι εἶσαι ἐξυμνος καὶ γι' αὐτὸ ἐξαφνιάζομαι μὲ τὸ ὅτι θεωρεῖς ἐμένα γιὰ ἀνόητη... Ἐχομε κ' οἱ δύο πολλὰ εἰς ὅρος μας καὶ μιά λέξι τοῦ ἑνὸς μπορεῖ νὰ ἔχη πολὺ μικρότερη θὰ εἶνε ἰσως δέκα χρόνια φυλακῆς...Τὸ καλὸν λοιπὸν πού ἔχομε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ συνειννοῦμε, νὰ δώσουμε 8 ἑνας τὸ χέρι στὸν ἄλλο καὶ νὰ συνεργαστοῦμε...Πόσα σὰς ὑποσχέθηκε ὁ μαρκήσιος γιὰ νὰ τοῦ παραδώσει τὴν ὑποφανομένην;...

— Δὲν μοῦ ὥρισε τιμὴ...

— Καὶ γὰ νὰ τοῦ παραδώσεις τὸ παιδί ;...

— Ὅτε καὶ γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ὥρισε τιμὴ... Ἐγὼ ἐμπιστοσύνην στὴ γενναϊοδωρία του...

— Ἐ λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Κάρρινγκτον... Βλέπω ὅτι παρ' ὅλα δὲς σοῦ εἶπα, ἐξακολουθεῖς νὰ μὲ νομίζεις γιὰ ἡλιθία...Ὡ ! μὴ μὲ διακόπεις καὶ μὴν ἀγρίεις...Ὁ μαρκήσιος ὑποσχέθηκε σὲ σένα τὸ ἐκατομμύριο...

— Σὲ μένα ;

— Μὰ ἀγαπητέ μου...Καὶ ὁ σκοπὸς σου εἶναι νὰ μοῦ τομπήσης τὸ ἐκατομμύριο... Εἶνε περὶ τὸν νὰ ἐξακολουθῇς νὰ μ' ἐξαπατᾷς... Καὶ σὲ προειδοποιῶ πῶς θὰ κ' ἂν κάνης, ὅλα σου τὰ διαθήματα, ὅλως σου ἡ παρακολουθήσεις καὶ ἡ κατασκοπεῖες, δὲν θὰ ἔχουν ἄλλο ἀποτέλεσμα,παρὰ νὰ χάνης τὸ νικαῖό σου καὶ τὰ χρήματά σου, γιὰτὶ δὲν θὰ θρῖς τὴ μικρούλα...

— Ὅτε μοῦ κηρύσεις τὸν πόλεμον ;

— Καθόλου ! Ποῖο συμφέρον ἔχω νὰ σοῦ κηρύξω τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ προκαλέσῃ κ' ἄλλες στενοχώριες ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς πού ἔχω ἤδη;...Θὰ μοῦ ἐπιτέθῃτε ὅπουλα κ' εἶνε φυσικὸ ν' ἀμυνθῶ...Εἶμαι εἰλικρινὴς βλέπεις, ἐγὼ...Καὶ γι' αὐτὸ προτίμησα ἀμέσως νὰ σοῦ πῶ τὰ πραγματικὰ σου σχέδια, ὅπως τὰ μάτημα...

— Δὲν μάντεψες σωστά, τῆς ἀπάντησε ὁ Κάρρινγκτον πεισιμαῶντος.

— Πρέπει νὰ καταλάβης, ἀγαπητέ μου, ἐξακολούθησε ἡ Μαγκάλι, ὅτι δὲν ἀψήφησα ἕνα σωρὸ κινδύνους, ἐξέθρονισα τὴν μικρούλα, γιὰ νὰ γίνῃ πλούσιος ἕνας τρίτος...Ζήτησα ἕνα ἐκατομμύριο ὡς λύτρωσι...Ἐ λοιπὸν, αὐτὸ τὸ ἐκατομμύριο δὲν τὸ ζήτησα γιὰ σένα... Σὲ πληροφοροῦ ὅτι ὁ μαρκήσιος δὲν θὰ ξαναῖδῃ τὴν κόρη του,

ἂν δὲν πληρώσῃ σὲ μένα τὸ ἐκατομμύριο...Κατόπιν μποροῦμε νὰ τὰ κανονίσουμε οἱ δύο μας...

Ἡ Μαγκάλι στάθηκε μιά στιγμὴ κ' ἔπειτα ρώτησε :

— Λοιπὸν, τί ἀποφασίζεις...Θάρρῃς μὲ τὸ μέρος μου, ἢ θὰ πᾶς μὲ τὸ μέρος τοῦ μαρκήσιου καὶ τοῦ κόμητος ντὲ Ζεμπριάν;...

— Δὲν διατάζω καθόλου... Γι' αὐτὸ ἀλλωστε ἦρθα ἐδῶ...Θὰ ταχθῶ μὲ τὸ μέρος σου...

Ἡ Μαγκάλι τὸν κύτταξε πάλιν μέσα στὰ μάτια...

— Περίφημα !...φώναξε. Τότε τὰ πράγματα ἀπλοποιούνται...Εγὼ δὲν θὰ ξαναπαρουσιασθῶ πειὰ !... Ὅτε ὁ Μοιφόρ, οὔτε ὁ Ζεμπριάν δὲν θὰ μὲ ξαναῖδουν...

Θὰ κάνης ἐξού τις διαπραγματεύσεις καὶ θὰ μετρήσουνε σὲ σ' ἕνα τὸ ἐκατομμύριο...Τὸ ἐκατομμύριό μας;

— Θὰ τὸ μοιραστοῦμε στὰ δύο ; ρώτησε ὁ Κάρρινγκτον.

— Ὡ ! φτωχέ μου φίλε, εἶσαι ἀπληστος...Δὲν λογαριάζεις καὶ τὸ ἄρρο Κλάρενς ; Καὶ τὸν Τόμπιν πού μὲ βοήθησε τόσο στὴν ἀπαγωγή;...

— Ὅστε εἰμαστε τέσσερες νὰ μοιράσουμε τὸ ἐκατομμύριο ;... Μὰ, ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιως, ἂς γίνῃ ἔτσι ;

— Ἐχεῖ γούστο νὰ εἶσαι δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴ μοιρασιά !...εἶπε ειρωνικά ἡ Μαγκάλι. Πόσα πληρώνεις στὴ Σκωτλανδ-Γουάρντ ;

— Χμ !... Μόλις μερικὰ σελλίνια τὴν ἡμέρα καὶ πού καὶ πού κανένα μικρὸ ἐπίδομα...

Ἐξαφνα, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ παμπόνηρος, ὁ πολυπρόσωπος ντετέκτιβ τὴν κύτταξε μὲ ὕφος τυρφερό.

— Ἄν εἶμαι δυσαρεστημένος ; ἐξακολούθησε. Ἐ, λοιπὸν, καί, ἀγαπητή μου φίλη, εἶμαι δυσαρεστημένος καὶ πολὺ μάλιστα... Δυσαρεστημένος ὅμως μὲ τὸν ἑαυτὸν μου, γιὰτὶ ἀγάπησα τὰ ὄρατά σου μάτια καὶ δὲν μπορεῖς ν' ἀντισταθῇς σ' αὐτὸ τὸ μοιραῖον πάθος... Ἀκούστε με...Θέλω νὰ σὰς μιλήσω εἰλικρινά, νὰ σὰς ἀνοιξῶ τὴν καρδιά μου...

— Ἐμπρός, σὲ ἀκούω !... Ἀνοιξέ μου αὐτὴ τὴν καρδιά...

— Λοιπὸν θὰ σοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν τώρα πού συμφωνήσαμε...Ὁ μαρκήσιος ντὲ Μονφόρ καὶ τὸ κόμητος ντὲ Ζεμπριάν μοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ μοῦ δώσουν τὸ ἐκατομμύριον ἂν τοὺς πᾶω τὴν μικρούλα...

— Τὸ νὰ τὴν ὀρῶ ἦταν ζήτημα ἱκανότητος δικῆς μου. Καὶ σὲ θεθαίω ὅτι τὸ ἐκατομμύριον πού μοῦ ὑποσχέθηκαν θὰ μὲ ἔκρινε ν' ἀναστατώσω τὸν κόσμον καὶ νὰ τὴν θρῶ στὸ τέλος...

— Ἄ ! μὴ κἀνεις νὰ γελᾷς...

— Γέλα ἐσύ...ἐγὼ θὰ ἔπρεπε νὰ κλαίω, ἀγαπητέ μου ὥραϊα, γιὰτὶ θυσιάζω πρὸς χάριν σου τὸ ἐκατομμύριον πού θὰ μ' ἔκανε πλούσιον σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ...

Σ' ἀγαπᾷ καὶ ὁ ἑρως σου μὲ κάνει ν' ἀρκοῦμαι σὲ διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα μόνον... Μὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ θελήσης νὰ φάης καλὴ μαζὺ μου καὶ θὰ μὲ ἱκανοποιήσης μὲ τὸν ἑρῶτά σου γιὰ τὴ ζήτῃα πού ἔπαθα...

Ἡ ἐπεχείρησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ...

Μὰ ἐκεῖνη τὸν ἔσπρωξε...

— Πῶς !...Ὅτε ἕνα φίλημα ; ρώτησε ὁ Κάρρινγκτον.

— Καὶ δύο ἂν θέλῃς, μὰ τίποτε περισσότερο...

Καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μαγούλι τῆς, τὸ ὁποῖο ἐκεῖνος φίλησε μὲ πάθος — ψεύτικο ἢ ἀληθινόν, ἀγνώστον...

Ἡ συμφωνία μεταξὺ τους εἶχε κλείσει κ' ὁ Κάρρινγκτον ἔφυγε, ἀφοῦ προηγουμένως τῆς ὑποσχέθηκε ὅτι

θά μεσολαβούσε άμέσως.

Ο Κάρρινγκτον έφευγε λίγο άπογοητευμένος. Είχε έλπίσει για μία στιγμή ότι η Μαγκαλί θα του άποκάλυπτε το μέρος όπου είχε κρύψει τη μικρούλα Μία κι' ότι την έπαιρνε, αν μπορούσε να της την πάρει, κερδίζοντας έτσι από τον μαρκήσιο το έκατομμύριο που του είχε υποσχεθεί. Μά να τώρα που, από το έκατομμύριο, θα έπαιρνε το τέταρτο μόνο... Δεν ήταν βέβαια άσχημο κι' αυτό, μά ο άπληστος ντετέκτιβ θά προτιμούσε το έκατομμύριο...

Έκείνο που τον έκανε ν' άγανακτήθει βαθειά ήταν το μερίδιο που θα έπαιρνε στη μοίρασιά του έκατομμυρίου ο Κλάρενς... Για ποιο λόγο; Με ποιο δικαίωμα θα έπαιρνε διακόσιες πενήντα χιλιάδες αυτός ο ξεπεσμένος άριστοκράτης, αυτός ο άτιμασμένος ευπατρίδης; Ούτε και τη δική του διεύθυνση είχε θαλήσει να του δώσει η Μαγκαλί... "Ω! θά μπορούσε να την ανακαλύψει εύκολα, αν του περίσσευε λίγος χρόνος από την ύπηρεσιά του στο κεντρικό γραφείο της περιφέρειας. Είχε μάθει κιόλας από μερικά λόγια που έφευγαν της Μαγκαλί, ότι δεν είχε εγκαταλείψει το Λονδίνο κι' ότι ζούσε κρυμμένος και μεταμφιεσμένος σε κάποιο πρόστιο της πρωτεύουσας...

Μά πώς αυτός, ο Κάρρινγκτον, είχε ξαναβρεί την Μαγκαλί; Δεν είχε κάνει ούτε τον παραμικρό κόπο για την ανακάλυψή της, γιατί η πόνηρή μαυριταή είχε πάει κι' είχε πέσει μόνη της στο στόμα το λύκου.

Μόλις η Μαγκαλί έφυγε από το ξενοδοχείο του Τσέλτεγγαμ, περίτρομη απ' την εαφική άφει του κόμητος ντε Ζεμπριάν, πήρε το τελευταίο τραίνο που έφευγε για το Λονδίνο. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού δεν έκανε άλλο παρά να σκέφτεται πως θ' αντιμετώπιζε την κατάσταση, τώρα που όλα της τά σχέδια είχαν καταρρεύσει με μιάν...

Στο τέλος ώστόσο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τίποτε δεν είχε χαθεί ακόμα γι' αυτήν, αφού της έμεινε το παιδί. Η μικρούλα Μία, όχι μόνον θα την προστάτευε από κάθε κίνδυνο, αλλά και, αν ένεργουσε μ' επιδεξιότητα, θα της εξασφάλιζε το έκατομμύριο...

Έπρεπε μόνο να βιασθή και να προλάβει κάθε άλλη ένδεχομένη μεταβολή της καταστάσεως. Η σκέψις της τότε έπήγε στον Κάρρινγκτον. Ήξερε ότι ο άστονιμικός είχε εξαπολυθή από το μαρκήσιο για να την ανακαλύψει, μά ήξερε επίσης, ότι προκειμένου να κερδίσει χρήματα, το όργανο αυτό της Σκότλαντ-Γουάιντ ήταν ικανό για κάθε άτίμια, για κάθε προδοσία.

Γι' αυτό, με την τόλμη που την χαρακτήριζε, η Μαγκαλί άποφάσισε να πάη να τον βρεί η ίδια. Μόλις λοιπόν έφτασε στο Λονδίνο, πήγε στο γραφείο του εντίμου εκείνου υποκειμένου, του γνωστού στους άναγνώστες μας έθραύου δικηγόρου Νατόλ-Λεβί, ο οποίος ανέλαβε κάθε ύποπτη δουλειά — φτάνει να κέρδιζε χρήματα — και του ζήτησε τη διεύθυνση του Κάρρινγκτον. Ο Νατόλ-Λεβί, όταν είδε να του βάζει στο χέρι του μια λίρα, της την έδωσε πρόθυμα.

— Σαρόλντε στρήτ, 36, της είπε.

Η Μαγκαλί έτρεξε άμέσως εκεί, βρήκε τον Κάρρινγκτον και του διηγήθηκε τά πάντα. Τότε εκείνος έστειλε το σημείωμα που ξέρουσε στο Μπερνάρ και ύποσχεθηκε στη Μαγκαλί, η οποία του έδωσε τη διεύθυνση του σπιτιού, όπου έμεινε προσωρινώς με ψευδώνυμο, να πάη να της άνακοινώσει όσο το δυνατόν ταχύτερα τ' άποτελέσματα των έρευνών του.

Κάι είδαμε πόσο... τίμια και όνσε τά πάντα ο λαμπρός εκείνος ντετέκτιβ.

IX

ΜΙΑ ΤΡΩΓΛΗ

Μά τί είχε άπογίνει η Μία, η πολυαγαπημένη μικρούλα της Ρίτας και του Ρενέ;

Για να το μάθουμε αυτό, πρέπει να μεταφέρουμε τον άναγνώστη σε μία από τις φτωχικές συνοικίες του

Λονδίνου, ή καλύτερα σε μία από τις συνοικίες όπου κατοικούσε τότε ένας πληθυσμός άθλιος, ρακένυτος και πειναλέος.

Σ' έναν από τους δρόμους της συνοικίας αυτής που ήταν γεμάτος από σπείρια χαμηλά και κατάμαυρα, μέσα μόνο πάτωμα με ύπόγειο, στο Πρέττυ Λέιν όπως τον έλεγαν, βρισκόταν ένα σπίτι λιγότερο θραυρό κι' έτοιμόρροπο από τα άλλα... Πίσω από το σπίτι, σε μία αλλη λίγο πιο μεγάλη από των άλλων σπιτιών γύρω, ήταν φυτευμένο ένα δέντρο, πράγμα που έδινε κάποιο τόνο χάρις στη μελαγχολία του περιβάλλοντος.

Έκείνη την ήμέρα, κατά τις δύο το απόγευμα, άπεναντι στο σπίτι αυτό, στεκόταν ένας ήμιλος από ρακένδυτα παιδάκια και των δύο φύλων, και κύτταζαν περιεργα τά παράθυρά του σαν να περίμεναν να δουν εκεί κάτι το άξιοθέατο.

— Λοιπόν την είδες; ρώτησε ένα χαμίνι έφηβοτόχρονο ένα κοριτσάκι της ίδιας ηλικίας.

— Την είδα όπως σε βλέπω και με βλέπεις... Η μάσε Πάρσιτ την κρατούσε από το χέρι... η μικρούλα έκλαιγε έτσι... Χί!... Χί!... Χί!...

— Πώς ήταν το κεφάλι της;...

— Ένα κεφάλι σαν όλου του κόσμου, άπάντησε η μικρούλα. Έχει μύτη, μάτια, στόμα, χιαλιά σαν όλους μας... "Ω! μόνο που τά μαλλιά της είνε μαύρα, μαύρα σαν της Πόλεϊ!...

— "Ω! κύτταχτε!... Νά την!...

Η κουρτίνα ενός παραθύρου του άντικρυνο σπιτιού παραμερίστηκε τη στιγμή εκείνη και φάνηκε το θιμμένο και χλωμό πρόσωπο ενός μικρού κοριτσιού που κύτταζε περιεργα στο δρόμο.

Οι κάτοικοι του Μόντφορ-Κεραντέκ θά γνώριζαν καλά στο κοριτσάκι αυτό την μικρούλα Μία, τόσο είχε αλλάξει... Τά τριανταφυλλένια της μάγουλα είχαν χάσει τά δροσερά τους χρώματα... Τά χρυσά και μεταξένια της μαλλιά, για τά όποια η Ρίτα κι' ο Ρενέ ήταν τόσο περήφανοι, κακοχτενισμένα τώρα και μαυρισμένα με μαύρη πρόστυχη μπογιά για να μην άναγνωρίζεται εύκολα η μικρούλα, έφεφταν άταχτα στο μέτωπό της. Τά φτωχά της μάτια φουσκωμένα και ζωσμένα από μαύρους κύκλους, πρόδιδαν δάκρυα και νύχτες άπνίας. Το βλέμμα της, επάνω στο όποιο ήταν άποτυπωμένη μία θαυρία θλίψη, κύτταζε τον άκάθαρτο δρομικό με τά σπείρια τά λερωμένα απ' τις βροχές ή κατ'αχνιές και τους καπνούς, και με τά παράθυρα στά όποια κρεμόντουσαν με σπάγγους μπαλωμένα άσπασμένα ρουχα.

Κάθε τόσο φωνές, κραυγές, άπειλές και θόρυβος λογομαχιών έθωναν απ' αυτές τις τρώγλες.

Τι διαφορά από την έρημοντική και γαλήνια παλαιά κατοικία όπου μόνο τριαντάφυλλα πουλιών και πρόσχαρη γέλια άντηρούσαν...

Πού ήταν λοιπόν η Μόνα;

Πού ήταν ο πατέρας της, η μητέρα της ή καλή της γιαγιά που τόσο χάρδια της έκανε και ο καλός της παπός, ο ντε Ζεμπριάν;

Γιατί την είχαν εγκαταλείψει;

Γιατί δεν πήγαιναν να την πάρουν και την άφηναν σ' αυτή την κακή γηρά, τη μίσση Πάρσιτ, που τόσο τη φόβιζε, που της μιλούσε σε μία γλώσσα άγνωστη και που μόνον γιατί έκείνη δεν την καταλάβαινε;

Πώς είχαν συμβεί όλα αυτά; Τους έδιναν όμως οι άνθρωποι, τους όποιους τόσο άγαπούσε, είναι χαθή έτσι ξαφνικά μέσα σε μία μέρα, σε μία ώρα, σε μία στιγμή, χωρίς να το καταλάβει; "Ω! είχε φέρει πολύ μέσα στις άναμνήσεις της είχε θασάνσει το μυαλό της χωρίς να κατορθώσει να ρίξει μι' άπτη φωτός σ' όλα αυτά τά μυστήρια...

Θυμώταν ωστόσο πολύ καλά όσα είχαν προηγηθή της στιγμής εκείνης μετά την όποια όλα γινόντουσαν σκοτεινά... Έπαιξε μέσα στο πάκο κοντά στην παρσιάνια της, κι' έβλεπε είνε εναν περίεργο άνθρωπο που μιλούσε στη Μόνα.

(Άκολουθεί)

*Ο μαχαραγιάς του Καραούλι, έν μέση των δυο άγαπημένων του τίγρεων.

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

— ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΩΝ —

Πώς φρουρούνται οι θησαυροί των μαχαραγιάδων.—Η ιστορία του πρίγκηπος Μπαρόντα.—Πώς από γελαδάρης έγινε μαχαραγιάς.—Ο Άγγλος... σουλτάνος των Νταγιάκ.—Η πολυγαμία, ιερών έθιμον των Ίνδων πριγκήπων.—Αί σύζυγοι των μαχαραγιάδων και τό τραγικόν τέλος των.—Πώς τους άκολουθούσαν στον τάφο.

ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ! Οι μεγάλοι άνάμεσα στους μεγάλους. Οι πιο πλούσιοι άνάμεσα στους έκατομμυριούχους, οι πιο ίσοι ανάμεσα στους άρχοντας της Άπω Ανατολής. Όταν ταξιδεύουν νοικιάζουν πάντα το μισό υπερωκεάνειο. Όταν θρίσκονται στην Εύρώπη κρατούν τά πανάκριβα και πολυτέλη πριγκηπτικά διαμερίσματα των μεγάλων ξενοδοχείων κι' όταν μένουν στην πατρίδα τους έκατομμύρια ανθρώπων εργάζονται για τά... θησαυροφυλάκια των Τριακόσια έκατομμύρια κόσμος διαφορετικών φυλών θρίσκει στα χέρια τους. Τριακόσια έκατομμύρια στόμα προσεύχονται σ' όδες τις θρησκείες για την μακροθιότητά τους και χιλιάδες γυναίκες, στα μυθικά χαρτιά τους άπολαμβάνουν την ευνοιά τους και ζουν την άπερίγραπτη σε πολυτέλεια ζωή τους!

Σκεφθήκατε όμως ποτέ τί ακριβώς είναι ένας μαχαραγιάς; Η λέξις στην διάλεκτό τους σημαίνει τον μεγάλο βασιλιά. Κι' έτσι ήταν πράγματι οι μαχαραγιάδες στις Ίνδιες πριν να τους έπισκεφθούν οι Ευρωπαίοι. Η άγγλική κατοχή τους μείωσε κατά πολύ την δύναμή τους. Όστόσο εξακολουθούν να παραμένουν οι θαυματοποιοί πριγκηπες και σύμμαχοι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, που φροντίζουν για την τήρησι των νόμων και την εσωτερική και εξωτερική πολιτική της. Διατηρούν όμως όλη την μεγαλοπρέπεια του παρελθόντος: έχουν τά όνειρνώδη άνάκτορά τους, τους άπερίγραπτης ωμορφιάς κήπους των και ένα πλήθος άστρολόγων, μουσικών, ύπηρετών, παπάδων και συμβούλων. Έχουν άκόμη τους ύπουργούς των, τους γελωτοποιούς των και τις πεντάμορφες συζύγους των.

Στην Αυτοκρατορία των Ίνδιων υπάρχουν 560 πριγκηπες, καί επί εκατοντάδες χρόνια οι πόλεμοι, οι φόροι, το έμποριο μάζεψαν στα μυστικά διαμερίσματα των θησαυροφυλακίων τους άμέτρητα πλούτη σε χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια. Τά διαμερίσματα αυτά όμως δεν τουλάει κανείς κλέφτης να τά έπισκεφθή, γιατί ξέρει ότι είναι χαμένοι.

Κάθε μαχαραγιάς έχει τις συναρπαστικές του ιστο-

ρίες που μοιάζουν με τά παραμύθια της Χαλιδάς. Ίδού μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες:

Σε μία μεγάλη δεξίωση που είχε δώσει ο άντιβασιλεύς των Ίνδιων, άνάμεσα στους μαχαραγιάδες με τις θαυράτμες και πολυτελείς στολές ήταν κι' ένας που διακρινόταν για την απλότητά του. Δεν ήταν στολισμένος με πολύτιμα πετράδια και δεν ήταν θουπημένος στα μεταξωτά. Κι' όστόσο αυτός είχε τον πιο μεγάλο τίτλο απ' όλους κι' ήταν ο πιο πλούσιος. Ήταν ο μαχαραγιάς της Μπαρόντα, που βασίλευε σε δυο έκατομμύρια πληθυσμό. Ο πριγκηπας αυτός είχε μία πολύ περίεργη ιστορία. Δεν ήταν ευγενής εξ αίματος. Είχε κληρονομήσει τον τίτλο και τά πλούτη του πριγκηπος της Μπαρόντα, αφού έγινε θετός γιός του. Πράγματι, προ πενήντα ακριβώς χρόνων στο πριγκηπάτο αυτό των Ίνδιων ζούσε ένας μαχαραγιάς πολύ... δυστυχισμένος. Ούτε ή γυναίκα, ούτε ή σκιά του, ούτε ή γυναίκα του και οι έργοι έλέφαντες, που μπορούσαν να τον διασκεδάσουν. Υπέφερε από μία θανάσιμη μελαγχολία. Το φοβερό μαράζι του ήταν, ότι δεν μπορούσε να κάνει παιδί και θά πεθάνει δίχως ν' αφήσει διάδοχο. Κι' όσο περνούσαν τά χρόνια, τόσο γίνονταν πιο μελαγχολικός.

Μία μέρα ωστόσο, μία ιδέα ήρθε στο μυαλό του και δίχως να διατάξη την εφημέριό: Κάλεσε όλα τά παιδιά του βασιλείου του στα παραμυθένια άνάκτορά του κι' ένα-ένα τά έζήτησε με διάφορες ερωτήσεις για να καταλάβει τον βαθμό της νοσημοσύνης τους.

Τα πιο έρωτο απ' όλα είχε άποφασίσει να το είδε, ήση και να το κάνει κληρονόμο του. Από αυτή τη «συναγή» πέρασαν πρώτα τά παιδιά των ευγενών και των πλουσίων, μά κανένα δεν έδωσε έξυπνες άπαντήσεις στις ερωτήσεις του βασιλιά. Έπειτα ήρθε ή σειρά των παιδιών του λαού και τέλος ενός γελαδάρη. Ο μικρός τοσπάνος φορούσε μία προδιά μόνο για να κρύβει την γυναικιά του κι' είχε ζωώσει στη γωνία της μεγαλοπρέπους αυτής αίθουσας και θαύμαζε όλα εκείνα τά χρυσά κεντήματα και τά στολίσια. Όταν τον ώδήγησαν μπροστά στον μαχαραγιά δεν τά έ

χασε καθόλου.

— Ποιος είναι ο πιο πλούσιος άνθρωπος σ' αυτόν τον κόσμο; τον ρώτησε ο πρίγκιπας.

— Εγώ! τ' απάντησε με θάρρος ο μικρός. Είμαι ελεύθερος να τρέξω στα λειβάδια, να χαρώ την ομορφιά του δάσους, να κολυμπήσω στα νερά της λίμνης και να ακούσω το τραγούδι των πουλιών.

— Κι' ο πιο δυστυχισμένος; τον ρώτησε πάλι ο πρίγκιπας.

— Εσύ, του δήλωσε ο γελαδάρης. Φαίνεται ότι υποφέρεις. Το βλέμμα σου είναι μελαγχολικό και τόση ώρα δεν σ' είδα ούτε μία στιγμή να χαμογελάσεις. Δε ξέρω σε τί σου χρησιμεύουν όλα αυτά τα χρυσασφικά και τα στολίδια αφού δεν σε κάνουν ευτυχισμένο.

Ο μαχαραγιάς σηκώθηκε μ' επισημότητα από τον θρόνο του. Εβγαλε το θαρύτιο τουρμπάνι του, αφήρεσε από τη στολή του τα διαμάντια και τα μαργαριτάρια, έβγαλε από τα χέρια του τα ολόχρυσα βραχιόλια και τα δαχτυλίδια με τα πολύτιμα πετράδια και τα έριξε στα πόδια του μικρού.

— Σου τα χαρίζω, του είπε με συγκίνηση.

— Σ' ευχαριστώ τ' απάντησε ο θοσκός, μά δεν θά τα πάρω. Η αγελάδες μου δεν μπορούν να τα ξεχωρίσουν. Αν με δουν σαν έσένα στολισμένο θα φύγουν από κοντά μου. Καλλίτερα να μου χαρίσεις ένα σουραύλι. Θά μπορώ ευκολότερα μ' αυτό να οδηγήσω το κοπάδι μου.

Ο μαχαραγιάς της Μπαρόντα κατέβηκε τότε ως το μικρό, τον πήρε στην άγκυλιά του και τον έβαλε να καθήσει στον θρόνο του, έδω όλοι οι τυτλούχοι κι οι αυλικοί γονάτιζαν με σεβασμό και σκύβαν με ύποταξη το κεφάλι.

Ο μαχαραγιάς της Μπαρόντα είχε όρη τον έξυπνο γιού, που του έμοιαζε: Τ' άρεσε η ελευθερία, έμενε ασυγκίνητος από τα πλούτη και προτιμούσε κάτι πιο χρήσιμο από ένα όμορφο στολίδι. Έστειλε λοιπόν άμεσα σ' όλο το βασίλειό του κήρυκες για να γνωστοποιήσουν την χαρμόσυνη είδηση κι άνοιξε τα θησαυροφυλάκια του για να μοιραση άφθονα χρήματα στους φτωχούς για να μπορούν κι εκείνοι να γιορτάσουν μ' ευθυμία την ανακάλυψη του διαδόχου της Μπαρόντα. Τρείς μήνες έκρατησαν ή γιορτές. Έπειτα ο μαχαραγιάς κάλεσε στ' ανάκτορά του τους πιο σοφούς δασκάλους για να φροντίσουν για την ανατροφή του γιού του. Κι' όταν γέρος πια κι' ευτυχισμένος έκλεισε τα μάτια του, άφησε όλη του την περιουσία σ' αυτόν, μαζί με τον τίτλο του...

Εξ ίσου εκπληκτική είναι κι' η ιστορία ενός λευκού, που έγινε μαχαραγιάς και διάδοχος των ηρωικών ευγενών των Βόρνεο, του περιφήμου Τζέιμς Μπρούκ.

Ο Άγγλος αυτός γεννήθηκε σε μία μικρή πόλη των Ανατολικών Ινδιών.

Σ' ηλικία δεκαέξι χρόνων κατετάχθη στο ναυτικό και δεν άργησε να γίνει ένας από τους καλλίτερους αξιωματικούς του. Μία μέρα του 1838, το καράβι του έφθασε στο λιμάνι του Σεραγιόκ, στη Βόρνεο.

Ο σουλτάνος του Μπρούκ, ο βασιλέας εκεί πέρα. Μά ή φυλές των Νταγιόκ, των φοβερών «κυνηγών των κεφαλιών», ήταν άτθασες και διαρκώς τον απειλούσαν με αίμα.

Ο Τζέιμς Μπρούκ που ήταν τολμηρός και ριψοκίδη, νος δεν δίστασε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον

σουλτάνο. Με τους ναύτες του και με τον στρατό του μαχαραγιά έπεσε την απόλυτη τάξη στη χώρα και κέρδισε την φιλία και την ευγνωμοσύνη του σουλτάνου. Τόσο δε τον είχε αγαπήσει ο σουλτάνος, ώστε του προσέφερε το στέμμα του κι' αποτραβήχτηκε σ' ένα ανάκτορο για να τελειώσει ήρεμα τις υπόλοιπες μέρες της ζωής του.

Η δυναστεία των Μπρούκ, εκατό χρόνια τώρα βασιλεύει στην Βόρνεο κι' οι διάδοχοι του Τζέιμς Μπρούκ θεωρούνται από τους πιο ευτυχισμένους βασιλιάδες.

Όλοι οι μαχαραγιάδες, είτε ανήκουν σε θρησκευτικές αίρεσεις των Ινδιών, είτε είναι μουσουλμάνοι, είναι πολυάγαμοι. Έχουν εκατοντάδες δολοκλήρες παντοφάρια γυναικών στο χαρέμι τους. Έχουν όμως επίσης και τις ευνοούμενες συζύγους των, ή όποιες τον παλιό καλό πρό της κατοχής των Ινδιών υπό των Άγγλων, συμπεριζόντουσαν δ' αυτόν στη ευτυχία των, αλλά και στην τον θάνατό τους. Έχοντο μαζί τους ζωντανές την τάφο τους...

Πραγματι στο ανάκτορο του Τζέιμς Μπρούκ έδειξαν σ' έναν τοίχο ένα μάρμαρο στήριγμα, στο οποίο ακούμπει μία από τις ιερές κρύπτες των τάφων των βασιλέων.

— Εδώ μέσα, μου έδειξαν ο δούλος μου, ανακάνουν οι ευγενείς σύζυγοι των παγκύβων αυτής της δυναστείας. Έτάφησαν ζωντανές, από τα πόδια μιας ακούμπησαν τα σ' ένα μαρμάρινο χέρι τους σ' αυτό το μάρμαρο, που καλύπτει τη σορό του πρίγκιπας, ως πέπλο ταύρος χάρη προς τον μεταστάτα...

ΣΤΕΦΑΝ ΡΩΣΙΕΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ
ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΦΑΡΣΕΡ

— Ένας κουρέας ξύριζε έναν χωρικό που από τη φάρσα του φαινόταν έντελλος άφελος.

— Πώς τα περιάτε στο χωριό; τον ρώτησε ο κουρέας.

— Πώς να τα περιάμε... Τα χωράφια έχουν γεμίσει ποντικούς.

— Τι μου λές; Έχετε τόσο πολλούς ποντικούς; Είσαστε φοβεροί άνθρωποι. Εγώ ήμουν ποντικούς και δεν έβρισκα. Αν μου έφερναν μερικούς θα τους πλήρωνα ένα φράγκα τον ένα. Μπορείς εσύ να τους πιάσεις;

— Πώς δεν μπορώ...

— Φέρτε μου τότε, σ' παρακαλώ, κάμποσους.

Ο χωρικός πήρε τα ποντίκια στα σόδαρά κι' όταν έφυγε γύρισε από το χωριό έφερε

στον κουρέα ένα πελώριο κασσόνι.

— Τι είναι εκεί μέσα; τον έρωτησε εκείνος.

— Έκατον πενήντα δύο ποντικοί! του είπε ο χωρικός. Κάνουν έκατον πενήντα δύο φράγκα, όπως μου είπες.

Τότε μόλις ο κουρέας θυμήθηκε το άστειό του και να να ξεφορτωθή τον χωρικό του είπε:

— Είναι άρσενικοί;

— Δεν ξέρω. Δεν τους κύτταξα. Θά είναι φατσάκια ανακατωμένοι.

— Πάρ' τους από δω, φώναξε ο κουρέας. Ποντίκια εγώ δεν θέλω στο μαγαζί μου.

Ο χωρικός κατάλαβε τη φάρσα και είπε:

— Να τους ξεπάρω πίσω; Προτιμώ να σας τους χαρίσω κύριε.

Κι' άνοιξε το κασσόνι άμέσως κι' έκατον πενήντα δύο ποντικοί γέμισαν το μαγαζί του φαρσέρ.

Η μαχαραγή

ΓΟΗΣΣΕΣ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΣ

Η Άνν Σέρινταν και ο Τζέιμς Κάγκνι σε μία σκηνή του καινούργιου φιλμ «Άγγελος με το διαβολικό Πρόσωπο».

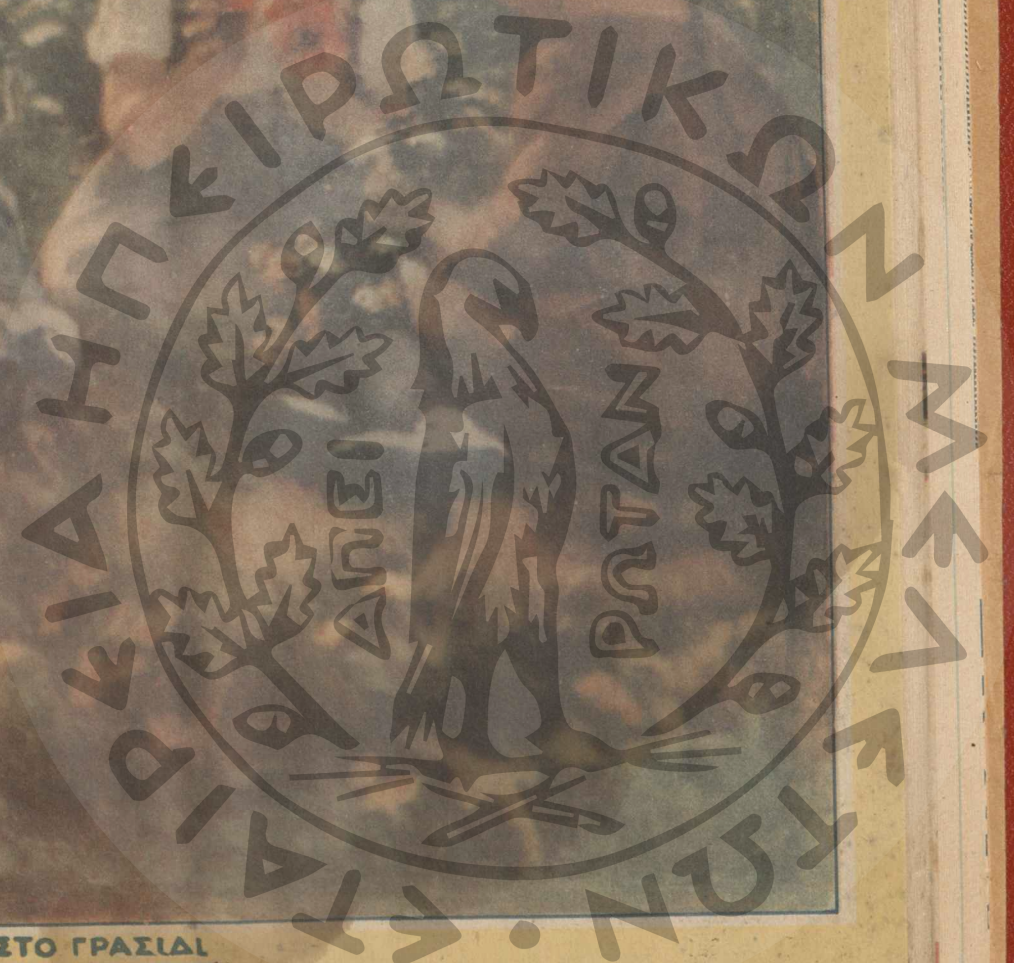

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΑ

ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΠΟΥΛΟ
(Πίναξ του Χαϊντερμάιτερ)

ΣΤΟ ΓΡΑΣΙΔΙ
(πίναξ του Ρολινά)

ΜΙΚΡΕΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΣΕΝΤΡΕΪΓ ΚΑΙ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΣ

Μιά ξαφνική συμφορά. Ο Σεντρέϊγ στην αστυνομία Ένα ερώμα στο Βερανζέρο. Πρό του αστυνομικού Διευθυντού. Ο Βερανζέρος έπεμβαίνει Ένα θερμό γράμμα κτλ.

ΕΝΑΣ από τους λαμπρότερους μαθητάς του γράφου Κορώ, ο τοπιγράφος Σεντρέϊγ, πού έχει αποτυπώσει στους πίνακάς του όλη την ευαισθησία καί τη φυσιολατρεία του, έπεσε κάποτε κι' αυτός — αν καί άθελά του — θύμα των πολιτικών παραχών της Γαλλίας.

Στην περιπέτειά του αυτή αναμείχθηκε καί ο Βερανζέρος, ο γνωστός λαοφίλης ποιητής, ο όποιος έσωσε τό φίλο του μέ την επέμβασί του.

Μιά μέρα ο Σεντρέϊγ έτυχε νά περνά από τά ανάκτορα του Κεραμεικού, τη στιγμή πού ο βασιλεύς Λουδοβίκος—Φίλιππος έβγαινε από κεί καί πήγαινε νά κηρύξη την έναρξί των έργων της Βουλής. Έξαφνα αντήχησε μιά πιστολιά καί ο ζωγράφος σταμάτησε μέσ' στην ανακατασούρα πού έπακολούθησε. Κάποιος ανίστοχος είχε πυροβολήσει κατά του μονάρχου καί τό αποτέλεσμα ήταν νά «μπλοκαριστή» όλο εκείνο τό μέρος από την αστυνομία, ή όποια προέβη σέ άθρόες συλλήψεις.

Μεταξύ των άλλων συνελήφθη καί ο Σεντρέϊγ, ο όποιος τραβούσε έντελώς άνωποπος στό στίπτι του φίλου του Βερανζέρου γιά νά προγευματίση μαζί του. Μαζύ μ' αυτόν έπιασαν καμμία όγδονταρία άλλα πρόσωπα, πού ήσαν έπαναστάτες, καί τους όδήγησαν όλους μαζί στη διεύθυνσι της αστυνομίας.

Στό μεταξύ ο Σεντρέϊγ θρήκε τόν καιρό νά γράψη λίγα λόγια θιαστικά στό Βερανζέρο καί κάποιος λουστρός άνέλγρις νά τά μεταφέρει όσο μπορούσε γρηγορώτερα στόν ποιητή. Νά τί του έγραφε:

«Μόλις μέ συνέλαβον, δέν ξέρω άκριβώς γιατί, καί μέ φέρανε στη διεύθυνσι της αστυνομίας μαζί με μιά συμμορία κακούργων, πού φαντάζομαι πώς θα είναι κακούργοι όσο καί εγώ...»

«Υστερα από άμισμνή μιάς ώρας μέσ' στους σκοτεινούς διαδρόμους του άστυνομικού μεγάρου, ο ζωγράφος ώδηγήθηκε στό γιοαφείο του διευθυντού της αστυνομίας.

— Είστε ο κύριος Σεντρέϊγ, ο ζωγράφος ; τόν ρώτησε εκείνος άσπληρ.

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά. Με πιάσανε μαζί με τους άλλους διαβάτες ενώ περνούσα ήσυχά τό δουλεβάρτο, πηγαίνοντας νά προγευματίσω στόν παλιό μου φίλο, τόν ποιητή Βερανζέρο.

— Ή θέσις σας είναι τούτο της εξέδου. Τό κάνω με χαρά, καί σας δείξω τό όρνο της εξέδου. Τό κάνω με χαρά, καί σας δείξω τό όρνο της εξέδου. Τό κάνω με χαρά, καί σας δείξω τό όρνο της εξέδου.

— Είπαί έλεύθερος, λοιπόν ;

— Απολύτως.

— Ω ! εύχαριστώ ! Είμαι άνόητος πού δέν είχα λαβα από την άρχή πώς θέλατε ν' άσπείρω.

— Σας όφειλω μιά έξήγησι, κύριε Σεντρέϊγ.

— Νά σας ειρωνεύομαι πρό όλίγου καί νά διασκεδάω τό φόβο σας, έπρεπε νά σας άνοιξω την πόρτα καί νά σας δείξω τό όρνο της εξέδου. Τό κάνω με χαρά, καί σας δείξω τό όρνο της εξέδου. Τό κάνω με χαρά, καί σας δείξω τό όρνο της εξέδου.

— Αλήθεια, κύριε διευθυντά, άσπείρω ;

— Εξαιρετικά σθεναρά !

— Έπιτρέψτε μου νά σας πώ, κύριε διευθυντά, ότι εγώ δέν...

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

δείξετε πώς δέν ξέρω τί κάνω ;

— Κάθε άλλο, κύριε διευθυντά. Αφού μου λέτε πώς ή θέσις μου είναι τούτο της εξέδου, δέν μπορεί παρά νά είναι. Έπιτρέψτε μου τότε νά σας ζητήσω μιά γράμ. Έτοιμάζω έναν πίνακα γιά την «Εκεί κι' ο κακός πλησιάζει. Θά είχατε την καλωσύνη νά μέ άφήτε νά φέρω στη φυλακή τό μουσαμά καί τά πινέλα μου ;

— Μά θέβαια, κύριε Σεντρέϊγ. Όσο γι' αυτό, έχετε τό δικαίωμα νά ζωγραφίσετε ό,τι καί όσο σας άρέσει.

Στό σημείο αυτό ο διευθυντής της αστυνομίας τή κώθηκε όρθος, πράγμα πού έδωσε στόν κρατούμενο πού νά καταλάβη πώς έπρεπε νά χαιρετήσει καί νά φύγει.

Ο Σεντρέϊγ θυγήκε στό διάδρομο καί περίμενε μέ την ιδέα πώς θά τόν παραλάβη κάποιος άστυνομικός γιά νά τόν όδήγησιν στη φυλακή. Άρχισε λοιπόν νά κόβη βόλτες στό διάδρομο, κυττάζοντας δεξιά καί αριστερά. Έπειδή όμως δέν παρουσιαζόταν κανένας, αποφάσισε κι' αυτός νά προχωρήσει. Τότε τέθηκε τις σκάλες καί θρήθηκε σέ μιά αλλη. Έκεί αντάμωσε έναν σκοπό καί τόν πλησίασε κατά πού έπρεπε νά τραθήξει, αλλά εκείνος τή ρωτίστηκε νά του οίξη ένα άγριο θέλωμα.

— Θέέ μου, τί θά γίνω ; άναρωτήθηκεν ο καλλιτέχνης μ' άησυχία.

Αναγκάστηκε τότε νά ξαναπεί τις σκάλες, θρήθηκε πάλι στόν έρημο διάδρομο καί πάλι νοντας άπόφασι γιά μιά στιγμή, πήγε νά τή πησιν στην πόρτα του διευθυντού.

— Κύριε διευθυντά, άρχισε. Με συγχωρείτε πού ξανάρχουσι. Είμαι όμως λίγο άησυχος.

— Α, μπά ! Καί γιατί ;

— Πού πρέπει νά πάω ;

— Μά... όπου σας άρέσει, κύριε Σεντρέϊγ.

— Περιμένω τόσην ώρα.

— Καί ποιός σας έμποδίζει νά φύγετε ;

— Μά αυτή ή σύλληψις, ή σθεναρή θέσις μου.

— Αφήστε τα αυτά καί πηγαίνετε !

— Είπαί έλεύθερος, λοιπόν ;

— Απολύτως.

— Ω ! εύχαριστώ ! Είμαι άνόητος πού δέν είχα λαβα από την άρχή πώς θέλατε ν' άσπείρω.

— Σας όφειλω μιά έξήγησι, κύριε Σεντρέϊγ.

— Νά σας ειρωνεύομαι πρό όλίγου καί νά διασκεδάω τό φόβο σας, έπρεπε νά σας άνοιξω την πόρτα καί νά σας δείξω τό όρνο της εξέδου. Τό κάνω με χαρά, καί σας δείξω τό όρνο της εξέδου. Τό κάνω με χαρά, καί σας δείξω τό όρνο της εξέδου.

— Αλήθεια, κύριε διευθυντά, άσπείρω ;

— Εξαιρετικά σθεναρά !

— Έπιτρέψτε μου νά σας πώ, κύριε διευθυντά, ότι εγώ δέν...

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

— Ό...

— Ραίο κι' αυτό ! Θέλετε ίσως νά μου ύπόδει-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΚΙ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΜΟΠΕΛΛΑ ΜΕ ΤΟ 'ΟΡΓΑΝΕΤΟ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Με άδεια ! φώναξε ο Μπερτώ γελώντας. Με άδεια ; Παίρνουμε έμεις ποτέ άδεια στην Άσπείρα ; Ούτε σαρανταοχτώ ώρες... Πάντα δουλειά... Τόσην ημέρα όσο καί τη νύχτα... Μόλις προφτάνουμε νά κοιμηθούμε... Φανταστήτε !... Κατέφυγα σ' ένα άλλο γιά νά μπορέσω νά σας δώ... Είπα πώς ήθελα νά σας συμβουλευθώ !

— Νά με συμβουλευθής ; έκανε ο κ. Ντυκάς ξαφνικά.

— Νά... Καί δέν τό είπα αυτό καθόλου σ' άσπείρα πού άνακριτή... Είναι μιά ύπόθεσις σθεναρή... πολύ σθεναρή μάλιστα.

Με θάζεις σέ άπορία. Περί τίνος πρόκειται ;

— Πά ένα πειστήριο μεγάλης σημασίας. Γιά κάποιο κόσμημα πού ένας δολοφόνος άφησε χωρίς νά τό βάλι στα χέρια του θύματός του... Τό δολοφόνο αυτόν δέν τόν ξέρουμε κι' ελπίζουμε πώς χάρις σ' αυτό τό κόσμημα θά μπορέσουμε ν' άνακαλύψουμε τά ίχνη του... Αυτό είναι μόνη μας έλπίδα γιά νά μπορέσουμε νά συλλάβουμε τόν ένα τουλάχιστον από τους κακούργους γιά τί είναι δύσ... Κι' αμα πιάσουμε τόν ένα, δέν θά δυσκολευθούμε νά θρούμε καί τόν άλλο...

— Τό κόσμημα είναι παλαιό ;

— Έτσι νομίζουμε.

— Μοι τό έφερες ;

— Μάλιστα... Μά θά μιλήσουμε σχετικώς μετά τό γεύμα όταν θά ήμασταν ήσυχoi.

Η έπισκεψις του Μπερτώ ήταν μιά έορτή γιά τόν άρχιστάλη.

Μετά τό γεύμα, ή Τουανέτα σερβίρισε στους δυό φίλους τόν καφέ, συνοδευόμενο από ένα θαυμάσιο πού κινάκι. Έπειτα, ή γρηά υπηρέτρια άποσύρθηκε από προηγούμενης ρώτησε τόν κύριο της :

— Ποιά ώρα θά σας σερβίρω τό δείπνο ;

— Στις έξη καί μισή, καλή μου Τουανέτα, γιά νά προφτάσι ο καλός μου Μπερτώ νά πάρη με την άσπείρα πού τό τελευταίο τραίνο στό σταθμό του Σαρβυλλιέ.

Έπειτα αφού ή υπηρέτρια θυγήκε έξω, ο κ. Ντυκάς γύρισε πός τόν άστυνομικό καί του είπε :

— Τώρα, παλληκάρι μου, άς άσχοληθούμε με την ύπόθεσί σου... Δείξε μου τό κόσμημα.

Ο Μπερτώ έβγαλε την άπομίμησι απ' την τσέπη του, την ξεδίπλωσε καί την παρουσίασε στόν άρχιστάλη.

Έκείνος όμως, μόλις του έφριξε μιά ματιά, φώναξε :

— Α ! με κοροϊδεύεις ;... Αυτό άρχαίο κόσμημα... Αυτό είναι ένα πράγμα ψεύτικο, ένα πράγμα πειστικό, μοντέρνο... Ή επένδυσις είναι θέβαια άσπείρα, μά ή πέτρα είναι γυαλί, καθαρό γυαλί πού σούχει μόλις ένα δυό φράγκα...

— Μά, συγγνώμη, είπε ο Μπερτώ. Δέν μ' αφήσατε νά σας εξηγήσω ότι αυτό έδω είναι μιά πιστή άπομίμησις του γνήσιου κοσμήματος, τό όποιο θρίσκεται στα χέρια του άνακριτού...

— Α ! έτσι ;... Θά προτιμούσα νά έβλεπα τό γνήσιο κόσμημα... Μά κι' αυτό δέν είναι κακή άπομίμησις...

— Πόσο έπαινε λοιπόν γιά τό γνήσιο κόσμημα ; Είναι άρχαίο ;

Ο κ. Ντυκάς δέν άπάντησε.

Ήταν άπορροφημένος στην εξέτασι της άπομίμησεως...

— Μά ναί !... Ναί !... φώναξε έξαφνα. Δέν γελιέμαι... Πέρασε κάποτε από τά χέρια μου τό πρωτότυπο αυτής της άπομίμησεως...

Ο Μπερτώ έρέθηκε με μιάς όρθιος σαν νά τόν τίναξε κάποιος ελατήριο...

— Ναί... Είμαι πείσθαιος γι' αυτό...

— Πότε ;...

— Πάει καιρός... πολύς καιρός...

— Δέν θυμάστε ποτε πάνω κάτω ;...

— Πρό είκοσι πέντε χρόνων... πρό τριάντα... ίσως περισσότερο...

— Τόσο παλιά ;

— Ναί... Τό είχα αγοράσει σέ κάποιο πλειστηριασμό, στην Ίταλία, σ' ένα απ' τά πρώτα μου ταξείδια έκεί όταν τό πάθος μου γιά τά κομμοτεχνήματα ήταν άκόμη πολύ μεγάλο... Τό σκάλισμά του ήταν θαυμάσιο, όπως θαυμάσιο ήταν έπίσης καί τό σμαράγδι, τό όποιο έχει αντικαταστήσει στην άπομίμησι αυτό τό χρωματιστό γυαλί. Ο μεγάλος καλλιτέχνης Μπενβενούτο Τσελλίνι άφησε στην Ίταλία μαθητάς, οι όποιοι διακίοναν από πατέρα σέ γιο, την άφθαστη τέχνη του μεγάλου των διδασκάλου... Τό κόσμημα αυτό, άπάνω στό όποιο είναι χαραγμένος ένας από τους λέοντες του Αγίου Μάρκου, τό έχει σκαλίσει σίγουρα κάποιος από τους μαθητάς του Τσελλίνι, πρό έκατό περίπου χρόνων... Μόλις τό είδα, ξετρελλάθηκα καί, γιά νά τ' άποκτήσω, τό πλήρωσα πολύ ακριβά...

— Πόσα ;...

— Δέν θυμώμαι ακριβώς, μά πολύ ακριβά... Εκείνη την εποχή, δέν υπήρχαν ακόμα χαραγμένα έπάνω στό σμαράγδι άρχικά... Όταν ξαναύρισα στό Παρίσι έέθεσα αυτό κόσμημα σέ μιά από τις βιτρίνες του καταστήματός μου της όδου Λαφίτ. Τό θαυμάζαν πολλοί, μά ή μεγάλη τιμή πού ζητούσα γι' αυτό έπίτρεψε γιά νά μή τό χάσω, τράβαε τους συλλέκτες καί γιά πολύ καιρό νόμιζα ότι θά μου έμεινε γιά πάντα...

Καί όμως παρουσιάστηκε κάποιος άγοραστής, καί θά σ' φανεί... Είπε ο Μπερτώ.

— Ναί, αφού δέν τό έχω πιά κι' αφού δέν μου τό έκλειψαν...

— Καί ποιός τό άγόρασε ; ρώτησε ο Μπερτώ μ' άσπείρα.

— Δυστυχώς μου είναι άδύνατον νά θυμηθώ, έπειτα από τόσα χρόνια. Είχα πολύ μεγάλη πελατεία... Πουλούσα καθημερινώς έκατοντάδες κομμοτεχνήματα, καί μολονότι θυμώμαι μερικώς από τους συλλέκτες πού έρχόντουσαν ταχτικά στό κατάστημά μου... Οι άλλοι, ός πελάτες τυχαίοι, άφτοι πού τους τραβούσε ένα κομμοτεχνήμα έκτεθειμένο στη βιτρίνα μου, αυτοί δέν άφηναν κανένα ίχνος στη μνήμη μου...

— Δέ θά μπορούσατε νά θυμηθώτε, καταβάλλοντας μιά μεγάλη προσπάθεια μνήμης ;

— Αυτό καί τώρα άκριβώς, Μπερτώ, φίλε μου... άπολύτως τίποτα... μά δέν θυμώμαι τίποτε... άπολύτως τίποτα... Έξαφνα κι' αυτήν άκόμη την τιμή στην όποια πούλησα αυτό τό κόσμημα όπως καί την τιμή στην όποια τό άγόρασα... Τό μόνο γιά τό όποιο είμαι έβέβαιος είναι ότι τό πούλησα πολύ ακριβά...

CVII

Μετά τό τελευταίο λόγιο του άρχιστάλη, έπακολούθησε μιά στιγμή σιωπής.

Ο Μπερτώ, μεγαλοχρόνος, σκεφτόταν :

«Νά, μιά κανονική άποτυχία... Γιά δεύτερη φορά, ήμουν σχεδόν βέβαιος ότι έρίσκομαι σ' ένα σίγουρο ί-

διάθεσί σου...

— Θα διαλέξω ένα.

— Ο Δανιήλ Σαβάν εἶπε τότε, Ενέργησε, καλέ μου Μπερτώ... Σοῦ δίνω κάθε εξουσιοδότηση, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Κύριε ἄρχηγέ της 'Ασφαλείας, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ παραδώσετε στὸν Μπερτώ, πρὶν φύγει, ὅποιο χρηματικὸ πλῆθον κρίνει ἀναγκαῖο γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὰ ἐξόδα ποὺ ἐνδέχεται νὰ τοῦ παρουσιαστούν...

Ο ἄρχηγός της 'Ασφαλείας κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς χαίρετ' ἄν τον ἀνακρίτη κι' ἀποσύρθηκαν.

Ἡ ὥρα ἦταν ἐφτά τὸ πρωί.

Στὸ ἐστιατόριο τῆς «Κοπέλλας» μετ' ὁ «Ὀργανέτο» ἔστησαν κι' ὅλας τὰς πρᾶξεις αὐτὰς ὅποια θὰ καθόντουσαν οἱ συνδαιτημόνες τοῦ γεύματος ποὺ ἔδινε ὁ Μαγκλουάρ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων του καὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ ὡς καταστηματοῦ.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ δόκτωρ Μπορντέ ὁ Δήμαρχος τοῦ Σαίντ — Οὐέν, ὁ ὁποῖος εἶχε παντρεύσει πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ Μαγκλουάρ καὶ τὴ Μαρία, οἱ βιομήχανοι τῆς περιφερείας, οἱ ταχτικοὶ πελάτες τοῦ ἐστιατορίου καὶ τοῦ ξενοδοχείου καὶ πολλοὶ ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου Μπερνιέρ.

Ο Κλαύδιος Γκριβὸ ποὺ εἶχε προσκληθῇ ἀπὸ τοὺς παρόντες, εἶχε ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἔκανε ὅ, τι μποροῦσε γιὰ νὰ πᾶι στὸ γεῦμα ἂν καὶ ἡ δουλειὰ του ἀπαιτοῦσε τὴν παρουσίαν του στὸ ἐργοστάσιο.

Ο ἐπιθεωρητὴς Μπερτώ, στίς ὀχτὼ ἡ ὥρα ἀκριβῶς, ἔφτανε μπρὸς στὸ ἐστιατόριο τῆς «Κοπέλλας» μετ' ὁ «Ὀργανέτο» ἔτοιμος νὰ κἀν μετ' ὁ ποδὴλατο τὸ δρόμο Σαίντ — Οὐέν — Συρβίλλιε γιὰ νὰ θεσπισθῇ πόσο ἦταν τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ διαδρομὴ αὐτῇ.

Μὴ θέλοντας νὰ ξεκινήσῃ μετ' ὁ στομάχι ἀδειανό, σταμάτησε στὸ ἐστιατόριο γιὰ νὰ τοιμήσῃ κάτι καὶ νὰ πῇ ἕνα ποτήρι κρασί.

Ο Μαγκλουάρ, μόλις τὸν εἶδε, ἔτρεξε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι.

Μαζὺ μετ' ὁ Μαγκλουάρ ἦταν καὶ ὁ φίλος του Ροσσινιόλ, αὐτὸς ποὺ εἶχε ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο στίς ὀχθες τοῦ Μάρνη κι' ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπηρετήσει ἄλλοτε ἀστυνομικὸς.

Μόλις ὁ Ροσσινιόλ εἶδε τὸν Μπερτώ, ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς... Εἶχαν ὑπηρετήσει ἄλλοτε μαζὺ στὴν 'Ασφάλεια καὶ εἶχαν ἕνα σωρὸ κοινὲς ἀναμνήσεις.

Ἐπρεπε νὰ πιοῦν γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν ἀπρόσπτη αὐτῇ συνάντησι.

Ο Μαγκλουάρ διέταξε νὰ φέρουν μεζέδες καὶ κρασί. Τσούγκρισαν τὰ ποτήρια τους καὶ κατόπιν ὁ Μα-

Οἱ τρεῖς συνδαιτημόνες τίμησαν μετ' ὁρεξί τὰ φαγητὰ τῆς Τουανέτας.

γκλουάρ εἶπε στὸν ἐπιθεωρητὴ.

— Μείνετε μαζὺ μας στὸ γεῦμα, κύριε Μπερτώ. Ἡ παρουσίαν σας θὰ εἶναι μεγάλη τιμὴ καὶ μεγάλη εὐχαρίστησι γιὰ μένα...

— Θα διασκεδάσουμε καλὰ ἐπρόσθεσε ὁ Ροσσινιόλ, καὶ, καθὼς ἔχω, δὲν μισεῖς τὰ γλέντια.

— Ἀδυνατῶν... ἀποκρίθηκε ὁ ἀστυνομικὸς μετ' ὁρεξί νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεώς του.

Τότε κάποιος ἐξ ἀδελφῶν τοῦ Μαγκλουάρ, ἀνακρίμενος Καρατού, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθεῖ τὴν ἀνέκδοτον καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ἐστιατόριο στὸ Λὰ Βαρνέ, λαβε τὸ λόγο καὶ εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ καθήσετε σήμερον μαζὺ μας στὸ τραπέζι, ὅς τις προσκαλῶ νὰ ῥηθῇτε στὸ πρῶτο ὅταν θάρχησῃ τὸ ψάρεμα γιὰ ἕνα γλεντάκι... Στις 16 'Ιουνίου, θέλετε... Ὁ κ. Ροσσινιόλ θὰ μᾶς κᾶν τὴν τιμὴ νάρθη κι' αὐτὸς... Θα κάνουμε κέφι... Ἐνὶ τὸ ὑπόγειό μου ἕνα κρασί ποὺ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὴν ἀνέκδοτον. Ὁ Μπερτώ δέχτηκε πρόθυμα... Τὸ ἴδιο κι' ὁ Ροσσινιόλ.

Στις 16 'Ιουνίου, μὴν τὸν ξεχάσετε; Ξαναῖτε ὁ ἐξ ἀδελφῶν τοῦ Μαγκλουάρ...

— Μείνετε ἱσχυρὸς... ἀπάντησε ὁ Μπερτώ. Ἐνὶ τὴν νύκτα.

— Τὸ σπῆτι μου καὶ τὸ μαγαζί μου εἶναι, ὅς τις εἶπα, στὸ Λὰ Βαρνέ... ἐπρόσθεσε ὁ Καρατού. Ὁ κ. Σεγεθιέρ... Θα ὀρῇτε ἄλλωστε ἐκεῖ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ἐστιατορίου μου: «Τὸ γουρουλόπουλο μετ' ὁρεξί καὶ φάγια».

— Σύμφωνα! ἀπάντησε ὁ Μπερτώ.

Καί, ἀφοῦ ἤπιε ἕνα τελευταῖο ποτήρι κρασί, κατέβηκε τὸ ποδὴλατό του καὶ ἄρχισε νὰ τρέξῃ μετ' ὁρεξί ταχύτητα.

Θὰ στοιχηματίζα ἐκατὸ φράγκα, μετ' ὁρεξί, ὅτι ὁ Ροσσινιόλ, θλῆποντάς τον ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν κολοῦθεῖ κάποιο ἴχνος... Εἶναι ἔξιος ἀστυνομικὸς ὁ Μπερτώ, ἔξυπνος, κι' ἀγαπᾷ πολὺ τὴν δουλειὰ του. Τὸν θεωροῦν ὡς τὸ καλύτερο λαγωνικὸ τῆς κατὰ τὴν ἔξω στήν 'Ασφάλεια.

— Ποῖο ἴχνος μπορεῖ νὰ παρακολουθεῖ, ρηθόντες ἀπὸ δῶ; ρώτησε ὁ Μαγκλουάρ.

— Ἀσφαλῶς δὲν θὰ σοῦ ἀπαντοῦσε, ἂν τοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, εἶπε ὁ Ροσσινιόλ γελῶντας. Ἐνὶ τὸν καλὸς ἀστυνομικὸς δὲν πρέπει νὰ λήῃ ποτὲ αὐτὸ ποὺ ἔρχεται, οὔτε ποῦ πάει, οὔτε τί κάνει, οὔτε τί σκεφτεται... Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ δύναμις...

Οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νὰ φτάνουν.

Ἡ συνομιλία διακόπηκε κι' ἔπαυσε νὰ ἀκούσῃται τὸ Μπερτώ.

(Ακολουθεῖ)

ΜΗΓΗΜΑ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΟΝ ΧΑΡΩΝ

σαν γύρω ἀπ' τὴ σκηνὴ τῆς, ὅμοια μετ' ὁρεξί ποὺ δὲν θρῖσκουν ἀναπαύο. Καὶ μετ' ὁρεξί τὰ μάτια διάπλατα ἀνοιγμένα ἀκούγε, μέσ' ἀπ' τὴν νυχτερινὴν σιωπὴν, τὴν παραπονιάρικη, τὴν καταρραμένη φωνὴν τῶν τσακαλιῶν, ποὺ τριγυροῦσαν ἐντὸν κάμψο.

Θέλοντας νὰ ἐκδικηθοῦν τὸ θάνατο τοῦ Φαντάλ, οἱ ἄντρες τῆς οἰκογενείας τῆς εἶχαν πολλὰς φορὲς παραμονέψει μετ' ὁρεξί τὴν ἀνέκδοτον, μετ' ὁρεξί τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιτεθοῦν ἐξαιρῶν τὸν ἀντιπαλὸν τῶν, ἢ εἶχαν χτυπήσει ἀνοίχτὰ τοὺς Ἀμράν, ζητώντας ἐκδίκησι γιὰ τὸν σκοτωμένο. Ἀλλὰ ὁ Ἑσμεῖρ πρόφτανε νὰ τοὺς σκορπίσῃ μετ' ὁρεξί τὴν ἀντρεία του πρὸ τοῦ προφτάσῃ νὰ διασταυρώσῃ τὰ σπαθία τους.

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ ἡ Χιμιάρ, ἐξοκίζοντας μιά μερὰ τὸ φορεμά της, μπρὸς τοὺς συναγμένους πολεμιστὰς, ὑποσχεθῆκε τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὴν τῆς σ' ἐκείνους ποὺ θὰ τῆς ἔφερνε τὸ κεφάλι τοῦ φοινῆ τοῦ ἀντρός της. Οἱ γέροι τότε χτύπησαν μ' ἀπελπισίαν τὰ στήθη τους καὶ τὰ ἔβαλαν μετ' ὁρεξί τὸν θῶν ποὺ δὲν τοὺς εἶχε ἀφήσει νὰ γεννηθοῦν ἀργότερα. Οἱ νεοί, γεμάτοι ταραχὴν, πηδῶντες μετ' ὁρεξί ἀπάνου στ' ἔλλογά τους μετ' ὁρεξί ἀποφασίαν τῆς φέρουν δὲν γύρευε. Μὰ τὰ παλληκάρια δὲν ἔναγουρίσαν καὶ τὸ πένθος τοὺς προστέθηκε τὴν τῶρα στὸ πένθος τοῦ φαιτῶν.

Τὸ θάρρος τῶν Καλαάτ λιγώστευε πειά, ἐνὶ τὸν ἀριθμὸς τῶν σκοτωμένων ὅλο πληθύνει, κι' ἔτσι ὁ ἀρχηγὸς ἔστειλε ἀπάνου στὴν ἀπελπισίαν του μαπατοφόρους μετ' ὁρεξί τὴν ἐρημο, στὴν κατασκηνώσεσι τῶν συγγενικῶν φυλῶν ἱκετεύοντας νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἐκδικηθῇ. Μὰ ὁ τρόμος ποὺ ἀπλώνει τὸ ὄνομα τοῦ Ἑσμεῖρ εἶχε προηγηθῇ ἀπὸ τοὺς καθ' ἑαυτοὺς τοῦ φυλάρχου. Μονάχα μιά φυλὴ, ἡ ποὶ φτωχὴ καὶ ποὺ δὲν εἶχε τίποτε νὰ χάσῃ, δέχτηκε νὰ συμμετάσχει μετ' ὁρεξί τὸν Καλαάτ.

Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ πᾶι στὴν πόλεμον ὅλη ἡ κατασκηνώσι, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῇ τῇ Χιμιάρ, ποὺ θὰ βαστοῦσε τὸ κόκκινο μπαϊράκι.

Τρεῖς νύκτες πρὶν τὴ μάχη, ἡ παραθέσις τῶν δύο φυλῶν, χόρευαν μαπατοφόρους ἀπὸ τοὺς ἀντρες τραγουδώντας τὰ καταρραμένα ἔκδοτα ἡρώων καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀγάπης. Τὰ παλληκάρια γιὰ νὰ πάσσειν κουράγιο, θεοτεύσανε τὰ χέρια τους μετ' ὁρεξί τὸν ζεστό αἶμα ἐνὶ τὸν σφαγμένου κριαρίου. Καὶ ἡ γρηῃς θεοτεύσανε μετ' ὁρεξί τὸν μεγάλο δαχτύλο τοῦ ἀριστεροῦ ποδίου, χαράσανε στὴν ἄμμο μαγικὰς περὶ τὸν πόλεμον.

Μόλις ἔφησε, οἱ ἀντρες παρατάχθηκαν σύμφωνα μετ' ὁρεξί τὸν κανὼνα τῆς πολεμικῆς τῶν. Τὰ μετὰ τῆς γραμμῆς ἀποτέλεσθη ἀπὸ ἀποσποραμένους καθ' ἑαυτοὺς τοῦ Ἑσμεῖρ. Ἡ φοβερὴ τὸν περικεφαλαῖος, μοιάσανε μετ' ὁρεξί τὸν ἑαυτὸν ἑνὸς μπρούτζινου τέλους. Πίσω τοῦ ἐρχόσαντο ἄλλοι ἀπάνου σὲ καμῖλες, ποὺ λατοῦν ἢ μακρὺς τῶν ἀντιπάλων τοὺς κάντες.

Στὸ κέντρο ἦσαν οἱ ποὶ γενναῖοι, ποὺ τριγυρίζαν τὸ ἱερὸ μπαϊράκι, τὸ ὁποῖον σὲ μιά ἀσπρὴ καμῖλα. Ὁ μακρὸς λατοῦς αὐτοῦ τοῦ ζώου, σπλισμένος μετ' ὁρεξί τὸν ἑαυτὸν, ἀνέβαινε, λυγνίζον μετ' ὁρεξί τὸν κορμὸν αὐτοῦ. Ἐνὶ τὸν λατοῦς ἀπὸ φτερά στρουθοκαμήλων σάλευε τὸ κεφάλι της. Καὶ γυροῦντες ἀπὸ μαγαριτάρια καὶ κορυφὰ ἡχοῦσαν γύρω ἀπὸ τὰ πόδια της.

Ἡ Χιμιάρ, ὀρθὴ ἀπάνου στὴν σέλλα τῆς ἀκουμποῦσε στὸν καταστόλιον κοντὸ τῆς σημαίας. Ἐνὶ τὸν φορεμὰ αἱματόχρῳ, ποὺ συγκρατιόταν μετ' ὁρεξί τὸν ἀσπρὸ σκουῖ, ἔφευγε ἀπάνου στὸ σῶμα της γύρω. Τὰ πλοῦσα μαλλιά της τὰ σκέπαζε ἕνας πέπλος ποὺ ἡ ἀκρὸς του, φουσκώνοντας μετ' ὁρεξί τὸν φῶς, ἀνέβαινε στὴν ἀσπρὰ τοῦ προσώπου καὶ στὴν γυνὴν τοῦ λατοῦ τῆς ἕνα φῶς τριανταφυλῶν.

Ἀπάνου τῆς ἀνέβαινε τὸ μπαϊράκι καὶ ὅλα τὰ ἔλεμματα ἦσαν κορμωμένα σὲ Χιμιάρ.

Οἱ Βεδουῖνοι οἱ πολεμιστὰς τῆς συγκρίναν μετ' ὁρεξί

σπαθί σε θήκη πορφύρε. Οι νέοι την παραβάλλανε με κρίνο κατακόκκινο. Κι' άλλοι, βλέποντας τα μακρυά άπλωμένα μανίκια της, φαντάζονταν πως είχανε μπροστά τους μία πεταλούδα ματωμένη.

Ο Έσμεϊρ, ο αρχηγός των Αμράνι, είχε πληροφορηθεί για την προσέγγιση των Μπεν-Καλαάτ. Μπήκε λοιπόν επί κεφαλής των ανδρών του κι' έρχόταν να τους συναντήσει καλπώντας άπάνου στη δρομάδα του, με το σπαθί κρεμασμένο από τους ώμους και το κοντάρι στολισμένο καθώς σε γιορτή.

Φτάνοντας στο μέρος όπου είχαν παραταχθεί οι έχθροί του, τοποθετήθηκε στο κέντρο των δικών του και με μιάν άγρια κραυγή, στην οποία προσετέθηκε το χλιμίντρισμα των αλόγων, ώρμησε καταπάνου στους αντιπάλους του. Οι άντρες του τον ακολούθησαν ακρότητοι και η σύρραξις δέν άργησε να γενικευθεί.

Οι Καλαάτ μπρός στην όρμη των άλλων δειλίσσαν, αλλά έρεθισμένοι από το πολεμικό τραγούδι ρίχτηκαν πάλι μπροστά. Μά οι έχθροί τους πρόβαλαν αντίστασι και τους ανάγκασαν στο τέλος να δισποχωρήσουν.

Τότε η Χιμιάρα υποσέθηκε και πάλι στο πλήθος τα κάλλη του κορμιού της κι' έτσι συγκέντρωσε γύρω απ' το υπαίρακι άκόμα και τους φοβιταρήδες.

Ενθουσιασμένοι, μαγνητισμένοι, ξετρελλαμένοι οι Καλαάτ χύμηξαν άπάνου στους Αμράνι.

Ο Έσμεϊρ άκουσε κι' αυτός τα λόγια της Χιμιάρας. Αναπήδησε πάνω στην καμήλα κραδαινόντας το κοντάρι του. Αλλά σταμάτησε με μιάς και το κοντάρι του έπεσε στο χώμα. Είχε δη πάνω στη σέλλα με τα χιολάτα φτερά τη γυναίκα αυτή που του φάνηκε θαυμαστή και τρομερή σαν ένα λουλούδι αίματόχρωμο άνθισμένο στο χιόνι.

Γιά πρώτη φορά γνώρισε ο φύλαρχος εκείνη τη στιγμή, το φόβο. Μιά παράξενη άτονία τον κυριέψε, εξαφανίζοντας την τόλμη του.

Η Χιμιάρα είχε διακρίνει κι' αυτή τον Έσμεϊρ. Μά δέν τον γνώρισε. Τον κύταξε τρεμοπαίζοντας τις βλεφαρίδες της. Τότε εκείνος μάζεψε τα χαλινάρια και, κάνοντας μεταβολή, γίνηκε άφαντος.

Οι Αμράνι, μη βλέποντας πια τον αρχηγό τους, έχασαν την πρώτη τους άντρεία. Οι Καλαάτ άπειναντίως, παίρνοντας όλοένα θάρρος, γκρεμίζανε τους καταβλήττες από τα ζώα και τους άρπαζαν τις σέλλες. Στο τέλος οι άνθρωποι του Έσμεϊρ φύγανε κατατρομαγμένοι.

Ύστερ' από το μοίρασμα της λείας, οι νικητές άναζήτησαν το σώμα του Έσμεϊρ. Μά δέν το βρήκαν ούτε άνάμεσα στους νεκρούς, ούτε άνάμεσα στους πληγωμένους...

Λαμπρή ήταν η διασκέδασι που έπακούλouthσε στο στρατόπεδο των Καλαάτ. Ώς άργά τη νύχτα σφάζαν πρόβατα και στήσανε πάνω σε πελώρια πιάτα πυραμίδες από ρύζι. Κατόπι, μεθυσμένοι από χαρά, οι νομάδες άποκοιμήθηκαν.

Μόνη η Χιμιάρα άγρυπνούσε μέσα στη σκηνή της. Μιά λάμπα χωματένια, κρεμασμένη στο κοντό της στέγης, φώτιζε θαμπά το έσωτερικό.

Δέν είχε λάβει μέρος στη διασκέδασι, ούτε είχε δεχτεί τα λάφυρα που της προσέφεραν, άφοι δέν έρισκότανε το κεφάλι του Έσμεϊρ.

Είχε θγάλει τα γιορτινά της ρούχα και, με το κεφάλι άκουμπισμένο στα χέρια της, ήταν ξαπλωμένη πάνω σε δέρματα άγριων. Η ταραχή της μάχης και η χαρά των ανθρώπων της φυλής της, είχαν έρεθίσει την ψυχή της. Τα μύρα, με τα όποια είχε αλείψει τα μαλλιά της, πριν από τη σύγκρουσι, την είχανε καλίσει. Αισθανότανε τον έαυτό της ταπεινωμένο, άφοι η ύποχρεσί της δέν στάθηκε ίκανή να έκδικηθεί το θάνατο του συζύγου της.

Ύστερ' άρχισε να συλλογίζεται τον άγνωστο πολεμιστή που την είχε άπειλήσει με το κοντάρι του και ύστερα του έπεσε απ' τα χέρια.

Άξαφνα άνατρίχιασε. Το πέταγμα των νυχτεριδών της θύμισε την άνεκδίκητη ψυχή του φαντά, αλλά ταυτόχρονα της φάνηκε πως κάποιος είχε γλυστρήσει στη σκηνή της. Δέν πρόφτασε ούτε καλά-καλά να ξεφωνήσει...

Ένας άντρας, όρθος άπέναντί της, την έκύταζε. Γιά μιά στιγμή νόμισε πως έθλεπε το φάντασμα του άν-

τρός της. Μά ο άγνωστος έθαλε τον πλατύ του δόκα και τότε η Χιμιάρα άνεγνώρισε τον έαυτό που είχε μπροστά της.

Σηκώθηκε άπάνου και τον άτένισε με τα μάτια της μάτια, που είχαν μεγαλώσει περισσότερο απ' τον τρόμο. Μά εκείνος δέν είχε τίποτε από την έμφάνη του πολεμιστή. Τα μεταξωτά του ρούχα σημάωναν κυματιστές πτυχές και τα χέρια του, φορτωμένα διακοσμητικά την έκτευναν.

— Ποιός είσαι ;
— Ο Έσμεϊρ.
— Ο Έσμεϊρ ! Έσύ... Τι ζητάς ;
— Έσένα. Σε ποθώ...

Η γυναίκα ρίγησε και έπειτ' από μιά στιγμή τον ρώτησε :

— Και τί θα μου δώσεις γι' άντάλλαγμα ;
— Το κεφάλι μου !

Η Χιμιάρα κατάλαβε. Την άγαπούσε. Έτσι ίκανοποιήθηκε γιά την προσβολή των άλλων, που δέν έπείθηκαν ίκανοί να την άποκτήσουν. Τώρα θα έκδικησε μοναχή της τον Φαντάλ.

Η Χιμιάρα, περήφανη, έγειρε λίγο προς τα πίσω άρωματισμένα μαλλιά της κυμάτιζαν, τα όποια η άστραφταν, τα μάτια της έπαίζαν. Έξω μιά πληγμή καμήλα σκόρπιζε τον πόνο της...

Ο Έσμεϊρ γονάτισε μπροστά της, πήρε τα χέρια της και τα έβαλε γύρω απ' το κεφάλι του.

— Κύτταξε, της είπε, πόσο είνε μικρά τα κρύνια σου χέρια ! Κι' όμως θα μου δώσουνε το θάνατο ! Όταν σε είδα στη μέση της μάχης με τα δυο γυνά σου μπόρεσα, όμοια με τους λαίμους των κύνων, και με τη στήθος σου που μοιάζει με δυο κοίτες άσπρηλοισμένες, λησμόνησα το κάθε τί στον κόσμο. Δέν έσφτόμουν παρά πώς να σώσω τη ζωή μου γιά είνε γι' η ζωή μου είσαι σύ και σύ είσαι ο θάνατός μου ! Λέλω, σε ποθώ. Γιατί διατάξεις ; Το κεφάλι μου δέν ζητήσεις ; Μά ποσά το προσφέρω ! Κι' έσύ θα μου γρηρίσης, δι.τι μου ύποσέθηκες, δέν είν' έτσι ; Η γυναίκα του Φαντάλ δέν μπορεί παρά να κρατήσει το λόγο της...

Ο Έσμεϊρ σάπασε. Τα χέρια του χάιδευαν τόσα άσχημα τα φορέματα της Χιμιάρας. Εκείνη, όρθη μπροστά του ρίγησε κι' έπαψε να σκέφτεται την έκδίκησής της. Ο άντρας έθλεπε άδρόστα τους κόλπους της και φουσκώναν κάτω από το ρούχο. Έξω ένα θύλο γιμνάζει θριαμβευτικά...

Ο Έσμεϊρ ήταν πλανιασμένος δίπλα στη Χιμιάρα. Ένα χαμόγελο διακρινόταν μες από τα δόντια του. Εκείνη τον κύταξε. Και γοητευμένη από τη μορφή του, κόλλησε ξανά τα χείλη της στο στόμα του. Αλλά με μιάς πετάχτηκε όρθή. Μιά νυχτερίδα πετούσε πένθιμα γύρω της, άγγιζόντάς την με τα άσπρικτα φτερά της. Και μες στη νύχτα άπλώθηκε πάλι η φωνή του αίματος θαρρείς !...

Η Χιμιάρα θυμήθηκε τότε τον όρκο που είχε δώσει στη μνήμη του άντρός της. Και άρπάζοντας το κοντάρι του Φαντάλ το θύβισε στο λαμό του !...

Και την ίδια στιγμή σωριάστηκε κι' αυτή λιπόθυνη δίπλα στο αίμαφόρτο κουφάρι του !...

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΔΙΣΤΙΧΑ

Τα μάτια σου είνε θάλασσες κι' άγέρας δέν τις πείναι
Χαρά στον ναύτη που θαρεί στα μάτια σου λαμύρι.

Όσοι σε ίδούν κι' όσοι με ίδούν όλοι με μιάς θέλουν
— Να ένας νεός απ' άγάπα και δέν τον άναίστανει.

Κι' αν ήσαι μικροκάμωτη τί σοφταίξεν η τύχη ;
Μόνον το πρόστυχο παλ' μετριέται με την ήχη.

Σφαλίσανε τα μάτια σου κι' έμένα δέν θυμόνται
Όλα τ' άστέρια ξαγρυπνούν και μόν' αυτά κοιμούνται.

Ροδοντυμένη άγάπη μου, τί άηδόνια άμα σε ίδούν
Θαρρούν πως ήρθ' η άνοιξη και γλυκοκελεύουν.

Βλέπεις εκεί τον πλάτανο τον άστραποκαμένο ;
Έτσι είν' η ζωή σου κι' άγάπη δέν προσηύχεται.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

20 Απριλίου 1939

ΤΟ ΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΨΑΝ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ!...

(Μονόλογος γιά νέον κύριον)

ΖΗΤΩ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ !... Σ' αυτόν χρωστάω την εύτυχία μου.

Δέν ξέρω αν έσείς, κυρίες μου και κύριοι, πιστεύετε στον πνευματισμό. Έγώ όμως τον λατρεύω. Μη νομίζετε ότι είμαι κανένας φανατικός πνευματιστής, ότι είμαι κανένα μέντιουμ, ή ότι λαμβάνω μέρος στις πνευματικές συνεδριάσεις. Τίποτε απ' όλα αυτά.

Και όμως θα ίδιθε ότι έχω δικήν να φωνάζω : « Ζήτω ο πνευματισμός !... » Μπορώ να σας πω άκόμα ότι δέν πιστεύω καθόλου σ' αυτόν, ή μάλλον ότι δέν μ' έννοιασε καθόλου αν υπάρχουν πνεύματα ή όχι. Ούτε κι' είχα ποτέ καμιά όρεξι να συνεννοηθώ μαζί με πνεύματα των νεκρών. Έτυχε όμως μιά θραειά, έτσι χωρίς να θέλω, να έρεθώ σε μιά πνευματιστική συνεδρίασι. Κι' έτσι έγινε το μεγάλο θαύμα.

Πρέπει όμως να ξέρετε, ότι εγώ είμαι, ή μάλλον ήμουν ένας άνθρωπος πολύ δειλός, πολύ συνεσταλμένος δέν θέλω να πω ότι φοβόμουν τα πνεύματα, αλλά τα ένιωθα όταν έρισκόμουν σε πολύν κόσμο, και προπάντων όταν έρισκόμουν μπροστά σε μιά άραία γυναίκα. Άλλοιμονο !... Όσο περισσότερο μου άρεσε μιά γυναίκα, τόσο περισσότερο δειλίαζα μπροστά της.

Έτσι, μολονότι ήμουν τρελλά έρωτευμένος με την Κλημεντίνη μου, δέν τολμούσα να της έκφράσω τον έρωτά μου.

Η Κλημεντίνη !... « Α, τι άραία που είναι !... Δέν μπορώ να σας περιγράψω την όμορφιά της. Αυτό μόνο σας λέω : « Ημαστε το πιο ταιριασμένο ζευγάρι του κόσμου. Καταλαβαίνετε θέβαια τι θέλω να πω. Η μετριοφροσύνη μου μ' έμποδίζει να έκφρασθώ πιο καθαρά. Τέλος, θα καταλάβετε ότι η Κλημεντίνη είναι τόσο άραία, όσο είμαι κι' εγώ. »

Την άγαπούσα τρελλά την Κλημεντίνη. Άλλά μαρμόρανα όταν την έθλεπα. Δέν μπορούσα να προσφέρω

λέξι από τη συγκίνησι, άπέφευγα και να την κυττάζω άκόμα. Όταν την συναντούσα στο δρόμο, ή άλλαξα διεύθυνσι, ή αν δέν πρόθενα να εξαφανιστώ, τη χαιρετούσα με μεγάλη ψυχρότητα, ένώ η καρδιά μου χτυπούσε μέσα στο στήθος μου σαν καμπάνα κινδύνου. Ντάγκα-ντάγκα, ντάγκα-ντάγκα !... « Α, μη γελάτε... Είμαι μιά φοβερή άρρώστεια ή δειλία, ή άτολμία. Δέν ξέρω κι' εγώ γιατί ήμουν έτσι δειλός. Είμαι νέος, είμαι... είμαι... » Άς τολμήσω τέλος να σας το πω : Είμαι άραίος ! Είμαι από καλή οικογένεια, είμαι πλούσιος. Γιατί λοιπόν να είμαι τόσο άτολμος ; « Αχ, δέν ξέρω, δέν ξέρω... Φαίνεται ότι ο έρωτας κάνει κάποτε τολμηρούς τους δειλούς, και δειλούς τους τολμηρούς. Γιατί εγώ, σας θέλω, ότι έκτός από τον έρωτα, ήμουν πάντα γενναίος σε όλα. Έκείνα μέρος και στον πόλεμο κατόλμησα με μεγάλο ήρωισμό. Άλλά... ύποχωρούσα πάντα άνάνδρως μπροστά στα πυρά των ματιών της Κλημεντίνης μου.

Φανατίζομουν ότι η «θεία» Κλημεντίνη δέν θα καταδεχόταν ποτέ και ποτέ να δεχτεί τον έρωτά μου. Έγώ αρκετά προσόντα, αλλά τόσο και τόσο περιτριγύριζαν διπρκώς την άραία μου. Γιατί, έλεγα, να προτιμήσω έμένα ; Μήπως δέν τη συμπαθούν και καλύτεροι μου άκόμα ;

Και την άπέφευγα, ενώ την έλάτρευα. Κι' άπέφευγα να πηγαίνω όπου σύναζε εκείνη.

Όταν, ένα βράδυ, ο φίλος μου Ροβέρτος, ο όποιος είναι φανατικός πνευματιστής, με κάλεσε να πάω σε μιά πνευματιστική συνεδρίασι. Στην άρχή δέν θέλησα να πάω. Τι να έκανα σε μιά πνευματιστική συνεδρίασι ; Άλλά ο Ροβέρτος επέμενε πολύ κι' έτσι έπήγα.

Φαντάζεστε τώρα την έκπληξι μου και την ταραχή μου, όταν έξαφνα άντίκρυσα εκεί, άνάμεσα στους άλλους καλεσμένους, την Κλημεντίνη. Προσπάθησα να έπι βληθώ όσο μπορούσα στον έαυτό μου, χαιρέτησα τυπικά την άγαπημένη μου, και κάθησα όσο μου ήταν δυνατόν πιο μακριά της.

Σε λίγο η συνεδρίασις άρχισε. Όλοι σχεδόν οι παρευρισκόμενοι κάθησαν γύρω σ' ένα τραπέζι, κι' άκούμνησαν επάνω σ' αυτό τα χέρια τους. Και σε λίγο, ο διάβολος εκείνος, το τραπέζι, θέλω να πω, άρχισε να κουνιέται, ν' άνασηκάνετα άνάερα και να χτυπάη ρυθμικά το ένα του πόδι στο πάτωμα.

Οι πνευματιστάι μετρούσαν τους χτύπους του τραπέζιου, σύμφωνα με το άλφάβητο κι' έσημάτιζαν διάφορες λέξεις.

Όταν ρώτησαν ποιο πνεύμα κινεί το τραπέζι, οι χτύποι σημειώσαν τη λέξι : ΠΥΘΙΑ.

Μπορείς, ο Πυθία, ρώτησε τότε ο φίλος μου Ροβέρτος, να μάς πής τι βρίσκεται στη δεξιά μου τσέπη ; Και το πνεύμα της Πυθίας άπάντησε μέσον του τραπέζιου :

— Δυό κλειδιά κι' ένα πεντόφραγκο !

Ο Ροβέρτος άδειασε την τσέπη του μπροστά μας. Δέν περιείχε πραγματικά παρά δυό κλειδιά κι' ένα πεντόφραγκο.

Μιά κυρία τότε ρώτησε :

— Μπορεί ή Πυθία να μου πη τι συλλογίζομαι τώρα ; Και ή Πυθία άπάντησε με τον ίδιο πάντα τρόπο :

— Συλλογίζετε ότι πρέπει να παντρεύετε την κόρη σας μ' έναν κόμητα.

Πραγματικά, αυτό σκεφτόμουν ! Είπεν ή κυρία.

— Ώς φαίνεται, φώναξε κάποιος, είναι το πνεύμα της Πυθίας των Δελφών.

Κι' εξακολούθησαν να υποβάλλουν στην έπιθύλιο διάφορες έρωτήσεις, στις όποιες εκείνη άπαντούσε πάντα άλάνθιστα.

Τώρα θα τη ρωτήσουμε και γιά τα μέλλοντα, είπε κάποιος.

Μιά στιγμή, είπε ο φίλος μου ο Ροβέρτος, άς μάς πη πρώτα ή Πυθία τι κρύβει μέσα στην καρδιά του ο Φίλιππος Νταρμόν.

Ο Φίλιππος Νταρμόν ήμουν έγώ !

— Όχι, όχι !... φώναξε τρομαγμένος, δέν θέλω να πη τίποτα γιά μένα ή Πυθία σας.

Έπρεμα μήπως φανερώθ' το μυστικό μου.

Άλλά το έρώτησε είχε πια τη θή και το τραπέζι είχε άρχισι να χτυπάη ρυθμικά το πόδι του.

Θέλησα να φύγω, αλλά κάποια κυρία μου φώναξε :

— Δέν θα έχετε, φαίνεται, καμιά πράγματα μέσα στην καρδιά σας, κύριε Νταρμόν, γιά να φεύγετε.

Τότε πια άποφάσισα να μείνω. Σωριάστηκα στο κάθισμά μου και κέρωσα, πάγωσα, κακάρωσα !

(Συνέχεια στη σελίδα 67)

Λατρεύω την Κλημεντίνη μου...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΕΣ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΙΑΣ

(Κεφαλλονίτικη παράδοση)

Σήμερα δεν μιλά κανένας για «Στρίγγλες», παρά μόνον σαν θέλη να φοβερήσει κάποιο ανυπότακτο παιδί. Τα πράγματα όμως δεν είχαν έτσι και σε παλαιότερη εποχή, που όλοι—μικροί και μεγάλοι—πίστευαν πως υπήρχαν «Στρίγγλες» για τις οποίες τίποτε δεν ήταν δύσκολο και που για να συντηρηθούν στη ζωή, έπρεπε να ροφούν τις νύχτες ανθρώπινο αίμα!

Για την ύπαρξη των «Στρίγγλων» δεν υπάρχει τόπος που να μην έχη και μία παράδοση ανατριχιαστική. Ιδιαίτερος ενδιαφέρουσα όμως είναι η παρακάτω Κεφαλλονίτικη παράδοση.

Ακούστε πως μου την διηγήθηκε ο συχωρεμένος ο παππούς μου:

— Την ιστορία αυτή δεν την έζησα ο ίδιος. Μου τη διηγήθηκε και μένα ο παππούς μου, μά τη διατήρησα στη μνήμη μου τόσο ζωηρώς, ώστε είμαι θέσπας, πως την διηγούμαι με τα ίδια του τα λόγια.

»Ζούσε, τον καιρό που ο παππούς μου ήταν παιδάκι ακόμα, στη Σπαρτία, ένας αγαθός ναυτικός, που τον λέγανε Νικόλα Σκουθούλη. Ο αγαθός αυτός ναυτικός, άμα γέρασε πολύ άποτραθήχτηκε σ' ένα χτήμα του με ωραίο κήπο, και μόνη του απόλαυσι ήταν, να μαζεύη γύρω του τα παιδιά, να τα φιλεύη φρούτα και να τους λέη ωμορφες θαλασινές ιστορίες.

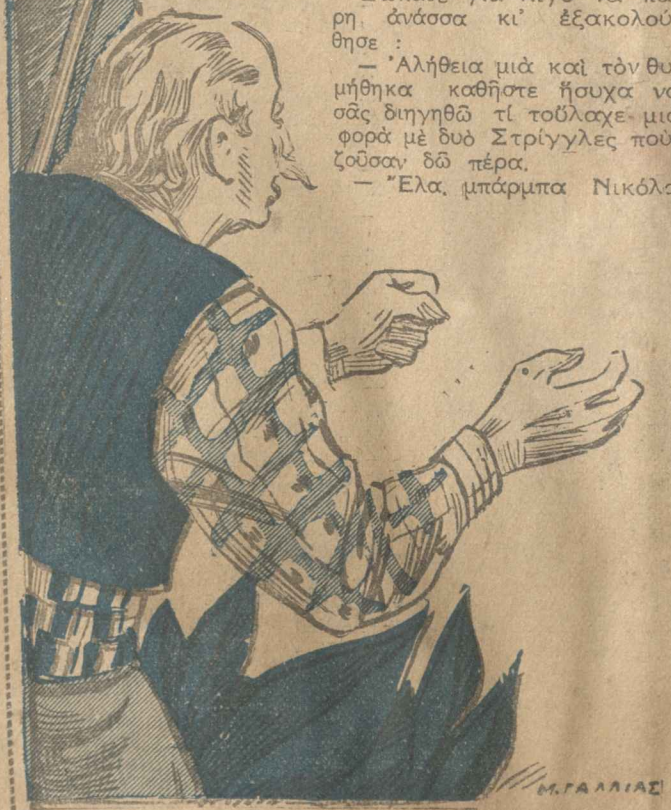
Μιά μέρα ο παππούς μου και μερικά άλλα παιδιά τον έβρισκαν μελαγχολικό και καταθλιμένο.

— Καλώς ήρθατε, παιδιά μου, τους είπε με σβυσμένη φωνή. Δεν είμαι καλά σήμερα. Παραγέρασα θλίψεις και φαίνεται πως ήρθε καιρός να ρίξω άγκυρα. «Ε, είμαι πια 90 χρόνων, ησάφι. Τόσος ήτανε όταν πέθανε κι' ο προπάππος μου, που τον λέγαν και κείνον Νικόλα...

Σώπασε για λίγο να πάρη ανάσσα κι' εξακολούθησε:

— Άλήθεια μιά και τον θυμήθηκα καθήστε ήσυχα να σάς διηγηθώ τί τουλάχιστο μιά φορά με δυο Στρίγγλες που ζούσαν δω πέρα.

— Έλα μπάμπια Νικόλα

πέσ' μας! τού είπαν τα παιδιά.

— Καλά, ακούστε. Είδατε καιμια φορά στην εκκλησία μας, τον Άγιο Νικόλα, έναν κρίκο σβερό που είχε κάτω απ' το ζερβί παγκάρι, σε μιά πλάκα; Έκεί από κάτω απ' την πλάκα με τον κρίκο έκανε θάμνη, αφού πρώτα τις εκάψανε, τις δυο «Στρίγγλες» που ζούσαν τότες στο χωριό μας. Τις «Στρίγγλες» αυτές δεν τις ήξερε κανείς καθ' τις έβγαλε στο παπείο ο προπάππος μου.

»Ο προπάππος μου ήτανε στα νεύτα του ναύτη από τους καλύτερους του χωριού μας. Άμα όμως γέρασε και δεν μπορούσε να ταξιδεύη πια, ήρθε κι' έμεινε έδω, στην πατρίδα, αφού αγόρασε ένα καϊκι, με το οποίο ψάρευε όλη την ημέρα γιατί ήταν και καλός ψαράς. Τόσο καλός, που λίγα ψάρια του ξεφύγανε από έρριχνε τα παρανόδια. Κάθε πρωί, έβγαυε για ψάρεμα. Το βράδυ γύριζε στο Στεφάνι κι' άραζε. Έμεινε τα πάντα, έπαιρνε τα κουτιά του και τα άλλα σπέργα και τάκλεινε στο εκκλησάκι. «Αν Νικόλα περνώ κάτω στον Κληματαίο, έκανε το σταθρό του κι' έβριτανε σπύτι...

»Αυτή τη ζωή την έκανε χρόνια, όταν ένα πρωί γυαίνοντας από καϊκι για να το λύση, νόησε πως το βρήκε δεμένο διαφορετικά. Αυτό τον πείραξε. «Πόσο θόλο, σκέφτηκε, αν το ήθελε κανένας γιατί δεν μ' ας ζήτο;». Θά του τώδινά μ' όλη μου την καρδιά...

»Ωστόσο, πριν να πησέ κανένα τίποτε, θέλησε να εθαισθή πως δεν έκανε λάθος. Γι' αυτό το βράδυ προήλθε το καϊκι του έβαλε σημάδι στο δέντρο να μη τί θ' άπογινή. Και πραγματικά, ' άλλο πρωί θέσπασε πως κάποιος τη νύχτα έλυνε το καϊκι κι' έβγαζε τα ξίδι. Άλλά με ποιά τρόπο, αφού αυτός έκλεισε στο εκκλησάκι τα πάντα και τα κουτιά, τα οποία εύρισκε άπειραχτα;

»Για να λύση την άπορία του άποφασίσε να παραφυλάξη μόνος. Όταν λοιπόν το βράδυ έμεινε τη συνηθισμένη του δουλειά, έπηγε στο σπύτι του, βάλθηκε άρματώθηκε, κατέθηκε, στο γυαλό, μήκη από ασημί κρύφτηκε κάτω από τα δίχτυα και περίμενε. Πέρασε έτσι δυο-τρεις ώρες και δεν συνέβη τίποτα, δεν άκουσε φωνή. Ξάφνου, κατά τα μεσάνυχτα, του άκουσε πίσ άκουσε σύρσιμο φουστανιδών πάνω στο καϊκι.

»Σιγά και κρυφά σήκωσε τα μύτια του. Και να δώ! Δυο γυναίκες είχαν μπη στο καϊκι, το λύσανε κι' ύστερα είπαν:

— Δίχως άρμενα, δίχως κουτιά, μιά και στην Παρτία,

»Και φρούστ, σάν να τώσπρωχναν άόρατες δυνάμεις, το καϊκι άρχισε να σχίζη το πέλαγο σάν Δελφίν και σε μισή ώρα άραζε στην Μπαρμπάρια.

»Ο προπάππος μου τάχε ασπασίσει και κύτταζε σάν έπισβολωμένος τις δυο εκείνες γυναίκες που ήτανε δελφάδες κόρες του μακαρίτη γέρο-Γρυπώτη, που κρατούσε κι' αυτός απ' το σπύ των Παιάδων.

»Τό σπύτι τους είν' εκείνο το έρειπιο που είναι στο σπύτι σας, πίσω ακριβώς απ' τον κήπο σας—έμεινε απ' τα παιδιά που τον άκουγαν με θαθεία προσή. Ήταν όρφανές, δίχως συγγενείς, τριαντάρες κι' έμειναν σάν άραζε, ή δυο νέες όγνηκαν αφού τώδεσαν σε σπύ ακρη και προχώρησαν στην πολιτεία και χάθηκαν στο στενωσόκακά της. Τότε ο προπάππος μου σηκώθηκε απ' τη θέσι του, όγνηκε στην παραλία και στάθηκε να τώ από μιά χουρμάδια φορτωμένη καρπούς. Άμέσως έβγαλε το μαγαίρι του, έκοψε έναν κλώνο φορτωμένη χουρμάδες και γύρισε στο καϊκι και έσανακρύφτηκε στη θέσι του. Κατά τα χαράματα να σου κι' ή δυο γυναίκες έσανανέθηκαν στο καϊκι, το λύσανε και είπαν:

— Χωρίς άρμενα, δίχως κουτιά μιά και στον Κληματαίο.

»Κι' άμέσως το καϊκι με την ίδια γληγορόδα άρχισε να τρέχη στο λιμάνι μας τον Κληματαίο, που έβριτανε σε μισή ώρα.

»Σ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού ή δυο γυναίκες έβριτανε (Συνέχεια στη σελίδα 68)

Η ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—«Ηολκογένεια κηλ, που αποτελείται από τον κ. Μήγκλ, την κ. Μήγκλ, την παραχαϊδεμένη κόρη τους Σερρί και τη μικρή Τετκούρα, που την έχουν πάρει από το όρφανοτροφείο και την έχουν δώσει για καμαριέρα στην κόρη τους, ξαναγυρίζουν από ένα ταξίδι που το έκαναν για να διασκεδάσουν τη Σερρί, στην Άγγλια. Στη Μασσαλία όμως τους κρατούν για λίγες μέρες στο Λοιμοκαθαστήριο γιατί παρουσιάστηκε κάποιο ύποπτο κρούσμα στο πλοίο τους. Μετά την ελευθεροκοινωνία τους, ή οικογένεια Μήγκλ κ' οι άλλοι επιβάτες, μεταξύ των οποίων είναι κι' ο κ. Κλένναμ κ' ή ιδιότροπη μίς Βάντε, συγκεντρώνονται σε γεύμα για να πανηγυρίσουν το γεγονός. Σε κάποια στιγμή, ή μίς Βάντε σηκώνεται για να φύγη και τότε βλέπει στον διάδρομο του ξενοδοχείου την Τετκούρα, να κλείη απαρηγόρητα και να ληη ότι οι κύριοι της την κοικομεταχειρίζονται, την παραμελούν, κι' ότι δεν έχει κι' αυτή κανένα που να την αγαπάη λίγο. Σε λίγες μέρες, οι ταξιδιώτες, ξαναγυρίζουν στην Άγγλια κι' ο κ. Κλένναμ πηγαίνει, έπειτα από πολλά χρόνια άπουσίας, στο σπύτι της μητέρας του, μιάς γρηάς θιάτρονης και τυραννικής. Το μόνο πρόσωπο που τον αγαπάει μέσα σ' αυτό το σπύτι είναι ή γρηά Άφφευ, ή παλιά τους υπηρέτρια.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Τότε, αφού έχετε εξασφαλίσει τη μισή περιουσία μ' ή φοβάστε τη μητέρα σας, είπε ή γρηά Άφφευ. Πάιγτε το παιγνίδι που παίζει κι' εκείνη... Είναι τρομαρό πονηρή θέβαια και χρειάζεται κάποιος, πιο πονηρός άκόμη για να τολμήση να της πη μιά λέξη... Κι' αυτός είναι πολύ πονηρός και καταφέρνει να κάη την κυρία, ότι θέλει...

— Ποιος αυτός;

— Η Άφφευ με πιο ειγανή άκόμη φωνή άπάντησε:

— Ο άντρας μου, ο 'Ιερεμίας Φλίνθιντς... Ναι, είναι τόσο πονηρός, ώστε κι' αυτήν άκάνει τη μητέρα σας έμειναι δαμάσει... Βλέπετε τί καταφέρνει κανείς άμα είναι πονηρός και κακός;

— Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε έξω από την τραπεζαρία το συρτό θήμα του 'Ιερεμίας και καθώς ή Άφφευ τον είδε σε λίγο να μπαίνη μέσα, τραβήχτηκε ως την άλλη άκρη της αίθουσής περιτρομή.

Μολοντί ή κ. 'Ιερεμίας ήταν μιά ψηλή γυναίκα με σκληρά χαρακτηριστικά και εύρωστο σώμα, έτρεμε κυριολεκτικώς στο ζύγωμα του γεροντάκου εκείνου με τα διαπεραστικά μάτια και με την περπατησιά του κάβουρα.

— «Εί! Άφφευ, της είπε άπότομα 'Ιερεμίας, τί κάθεσαι και κάνεις έδω; Δεν μπορείς να θρής τίποτα για να ράη ο κ. Άρθούρος.

Μά ο Άρθούρος άπάντησε στον γέρο, όπως είχε τη πρό όλιγο και στη γυναίκα του, ότι είχε δειπνήσει κι' ότι δεν πεινούσε.

— Πολύ καλά τότε, είπε ο 'Ιερεμίας. Πήγαινε να έτοιμάσης το κρεβάτι του. Κουνήσου λίγο...

Έπειτα, άπευθυνόμενος στον Άρθούρο, πρόσθεσε:

— Θά έχετε αύριο γκρίνιες με τη μητέρα σας... Δεν υποψιάζεται ότι μετά τον θάνατο του πατέρα σας έγκαταλείψατε τις δουλειές σας...

— Είχα έγκαταλείψει τα πάντα για τις δουλειές, άπάντησε ο Άρθούρος. Ήταν καιρός λοιπόν να έγκαταλείψω και τις δουλειές...

— Πολύ καλά! είπε ο 'Ιερεμίας με τόνο που ήταν

το ίδιο σάν να έλεγε: «Πολύ άσχημα!» Πολύ καλά... Μονάχα, μη νομίζετε, κ. Άρθούρε, ότι θα χρησιμεύσω ως διατιητής, άνάμεσα στην μητέρα σας και σε σάς, όπως έκανα τό διατητή μεταξύ της μητέρας σας και του πατέρα σας. Μά άρκετά είπαμε γι' αυτό το θέμα Κυριακή σήμερα, ημέρα του κυρίου, όπως λέει κι' ή μητέρα σας...

»Ε, Άφφευ!... Δεν θρής άκόμη, ότι χρειάζεται για να στρώσης το κρεβάτι του κυρίου;

— Η γρηά υπηρέτρια έπαιρνε εκείνη τη στιγμή από ένα ντουλαπι σεντόνια και κουβέρτες. Βιάστηκε να τα μαζέψη και του άπάντησε: «Ναι, 'Ιερεμίας».

Ο Άρθούρος Κλένναμ έτρεξε να τη βοηθήση και, παίρνοντας μόνος του το πακέτο, εύχθήθηκε καληνύχτα στον γέρο και άκολούθησε την Άφφευ ως τη σοφίτα του σπιτιού.

Ο Άρθούρος, μόλις έφθασαν εκεί, άνοιξε τη μακρυά τζαμαρία και κύτταξε από εκεί ένα δάσος όλόκληρο από μαύρες καπνοδόχους. Έπειτα άφησε το παράθυρο, κάθισε στην άκρη του κρεβάτιού και κύτταξε την Άφφευ που έβαζε τα σεντόνια.

— Άφφευ, τη ρώτησε έπειτα από μιά άρκετά παρατεταμένη σιωπή, ποιά ήταν αυτή ή νέα κοπέλλα που πήρε το μάτι μου στην κάμαρη της μητέρας μου;

— Η νέα κοπέλλα; είπε ή κ. 'Ιερεμίας με τόνο κάπως τραχύ.

— Ναι, ήταν θέβαια μιά νέα κοπέλλα... Την είδα κοντά σου σχεδόν κρυμμένη σε μιά σκοτεινή γωνία...

— Ω! ναι! Θά λέτε για τη μικρούλα Ντόριτ... «Ω! δεν είναι τίποτα... Είναι κι' αυτή ένα άπό τα καπρίτσια της...» («Ενα άπό τα χαρακτηριστικά της Άφφευ ήταν πως, όσάκις μιλούσε για την κυρία της, δεν ανέφερε ποτέ το όνομά της). Μά άπάρχουν στον κόσμο κοπέλλες που άξίζουν πολύ περισσότερο απ' αυτήν... Ξεχάσατε την παλιά σας φίλη;

— Καθόλου... Τη θυμάμαι πολύ καλά...

— Θά σάς άναγγέλω μιά ευχάριστη είδηση... Χήρεψε και έχει τον τρόπο της... Και αν θέλετε να την παντρευτήτε, δεν υπάρχει κανένα έμπόδιο...

— Πώς τό έβριτε, Άφφευ;

— Άκούσα τη μητέρα σας και τον γέρο μου να κουβεντιάζουνε σχετικώς... Μά άκούω τό θήμα του 'Ιερεμίας στη σκάλα...

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, έσπευσε να εξαφανισθή γρήγορα-γρήγορα.

Η Κ. ΙΕΡΕΜΙΑ ΒΛΕΠΕΙ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

Εκείνη τη νύχτα, λίγες ώρες μετά τη στιγμή που άφης τον γυό της γρηάς της κυρίας, ή Άφφευ είδε ένα όνειρο πολύ παράδοξο και πολύ άωπο. Δεν έμοιαζε μάλιστα με όνειρο, τόσο ραυνόνταν άληθινά.

Αφού έβαλε την κυρία της στο κρεβάτι, άναψε το καντήλι και της εύχθήθηκε καληνύχτα, ή κ. 'Ιερεμίας πήγε να πλυνάσει, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε βράδυ. Έξω από όμας της φάνηκε ότι έπνιγνε, έπειτα από ύπνο μερικόν ώρών, σηκώθηκε τότε, τυλίχτηκε σ' ένα πενιούρα και, αφού φόρεσε τις παντοφλές της, κατέβηκε τη σκάλα, άναζητώντας τον 'Ιερεμίας, του οποίου ή άπουσία απ' τη συγγανή κλήνη τη σκαυδάλιζε πολύ.

Κατέβηκε τη σκάλα, σκαλοπάτι με σκαλοπάτι, πασμένη από τό κάγκελλο για να μην παραπατή, γιατί το κερύ που τη ράτιζε είχε σβύσει. Κάτω, σε μιά γωνία

του προθαλάμου, ο οποίος ήταν πίσω απ' την πόρτα της είσοδου, υπήρχε μία μικρή αθούσα άναμνησης. Η κ. 'Ιερεμίας λοιπόν, μόλις έφθασε κάτω, είδε να λάμπη ένα φως σ' αυτό το δωμάτιο το οποίο δεν χρησιμοποιούσαν ποτέ.

Η κ. 'Αφφερι περίμενε να θρη τον σύζυγό της αποκοιμισμένο ή λιποθυμισμένο... Μά δχι, ο κ. 'Ιερεμίας ήταν εκεί, γαλήνια καθισμένος κοντά σ' ένα τραπέζι, ξυπνητός και πολύ καλά στην υγεία του.

Μα αυτό που πλημμύρισε την 'Αφφερι από κατάπληξη και τρόμο ήταν ο ξυπνητός 'Ιερεμίας, κούταξε έναν άλλο 'Ιερεμία που κοιμόταν απέναντί του από την άλλη μεριά του τραπεζιού, έχοντας το πηγούνι του ακουμπισμένο στο στήθος του και ροχαλίζοντας δυνατά. Ο ξυπνητός 'Ιερεμίας είχε όλο του το πρόσωπο γυρισμένο προς το μέρος της σύζυγού του, ενώ ο κοιμισμένος παρουσίαζε μονάχα το προφίλ του.

Αν η 'Αφφερι άμφέβαλλε έστω και για μία στιγμή, ότι ο ξυπνητός άνθρωπος ήταν ο σύζυγός της, κάθε άμφιβολία της διαλύθηκε όταν είδε έξαφνα το πρόσωπό του να παίρνει μία έκφραση όργης και ανυπομονησίας. Ναι, έτσι ακριβώς γινόταν ο προσφιής σύζυγός της, όταν θύμωνε. Τον είδε τότε να φάγη γύρω του σαν να θελε να θρη κάτι, ν' άρπάξη την τσιμπίδα του τζακιού και να καταφέρνει ένα τρομερό χτύπημα στον κοιμισμένο Σωσία του.

— Ποιος είναι ;... Ποιος είν' εκεί ; φώναξε ο 'Ιερεμίας νούμερο δύο ξυπνώντας ξαφνικά. 'Η δεν ήξερα πειά που είμαι ;

— Ξέρεις ότι κοιμήθηκες δυο δολοκλήρες ώρες ; μουρμούρισε ο 'Ιερεμίας νούμερο ένα, κούταζοντας το ρολόι του. Κι' έλεγα ότι μισής ώρας ύπνος θα σου έφθανε για να συνέλθης ; 'Η ώρα είναι δυόμισι το πρωί... Πού είναι το έπανάφορί σου ;... Πού είναι το κουτί ;

— "Όλα είν' εδώ, απάντησε ο 'Ιερεμίας νούμερο δύο. Κι' αφού είπε τά λόγια αυτά, φόρεσε το κασκόλ του και το έπανάφορί του, ήπια ένα ποτήρι κρασί και πήρε το κουτί.

Ήταν ένα σιδερένιο κουτί μακρύνος δυο τετραγωνικών ποδιών, που μπορούσε να το κρατάει εύκολα κάτω απ' τη μασχάλη.

Ο 'Ιερεμίας νούμερο ένα θγήκε απ' το δωμάτιο πατώντας στις άκρες των ποδιών του για να άνοιξη την έξωπορτα στον 'Ιερεμία νούμερο δύο. Τά υπόλοιπα έγιναν μ' ένα τρόπο τόσο φυσικό και άπλο, ώστε η 'Αφφερι έλεγε όχι μόνο την πόρτα ν' άνοιξη μ' άνοιωσε να την χτυπήσει κι' ο καθαρός νυχτερινός άέρας.

Τότε όμως το όνειρο γήηκε παράδοξο. Η κ. 'Ιερεμία φοβόταν τόσο τον σύζυγό της, ώστε είχε άπομεινει στον προθάλαμο, χωρίς να μπορεί να κινηθή για ν' άναβη πάλι τη σκάλα και να γυρίσει στην κάμαρή της. Έτσι, όταν ο 'Ιερεμίας νούμερο ένα, αφού συνώδεσε τον 'Ιερεμία νούμερο δύο ως την έξωπορτα, ξανανέβηκε με το κερλ στο χέρι για να πάη να κοιμηθή, έπεσε τσια άπάνω της.

Φάνηκε ξαφνιασμένος που την έβλεπε εκεί, μά δεν είπε λέξι. Προσήλωσε μόνο τά βλέμματά του έπάνω της κι' εξακολούθησε τον δρόμο του. Η κ. 'Ιερεμία, υπό την επίδραση αυτού του βλέμματος, τραβιδώταν πίσω όσο έκείνος προχωρούσε. Έφθασαν έτσι ως την κάμαρά τους. Μά τότε, έξαφνα, ο κ. 'Ιερεμίας άρπαξε τη σύζυγό του από τον λαιμό, κι' άρχισε να την τραντάζει με τόσο δύναμη, ώστε λίγο έλειψε να την πνίξει.

— "Α! έτσι ; 'Αφφερι, γυναίκα !... της έλεγε. Είσαι λοιπόν ύπνοβάτισ ; Άνεβαίνω να κοιμηθώ, αφού άποκοιμήθηκες άρκετη ώρα κάτω, και σέ βρίσκω με το πεινιούάρ σου όρθια, βασανισμένη από εφιάλτες... Άν έξανασημύ αυτό, θα καταλάβω ότι έχεις άνάγκη από κάποιο φάρμακο... Και θα σου δώσω τόσο πολύ... ώστε... ώστε...

Η 'Αφφερι δεν μπόρεσε ν' άκούση το τέλος της φράσεώς του, γιατί στο σημείο αυτό ξύπνησε...

Την άλλη μέρα το πρωί στις έννέα, ο 'Ιερεμίας μετέφερε την κ. Κλέννα, η οποία καθόταν στην κινητή πολυθρόνα της, ως το μεγάλο γραφείο της.

Όταν εκείνη στριφογύρισε το κλειδί και άνοιξε το γραφείο, ο 'Ιερεμίας άποσύρθηκε και ο γυιός της ο 'Αρθούρος μπήκε μέσα.

Αφού ρώτησε τη μητέρα του για την υγεία της, καθόσε κοντά της και πρόσθεσε:

— Μπορώ να σάς μιλήσω για τις υποθέσεις, μητέρα. Είσαθε διατεθειμένη ν' άσχοληθώ μ' αυτές ;

— Άν είμαι διατεθειμένη, 'Αρθούρε ; Δεν θα έπρεπε ν' άπευθύνεις σέ μένα αυτή την ερώτηση ;... Έχει περάσει ένας χρόνος και πλέον από τότε που πέθανε ο πατέρας σου. Από τότε είμαι στην διάθεσή σου και περιμένα να εύδοκήσης νάρθης...

— Είχα πολλά πράγματα να κανονίσω πριν μπορώ να φύγω από την Κίνα και, όταν έφυγα, ταξίδευα λίγο χάριν άναμνησης. Έξ άλλου, καθώς είσαθε σεις ο μόνος έκτελεστής της διαθήκης, μου έμειναν πολύ λίγα πράγματα να κάνω ή μάλλον δεν μου έμεινε τίποτε, που κανονίσετε σεις τά πάντα.

— Οί ισολογισμοί έγιναν, τους έχω εδώ... Τα χαρτιά εξέταστηκαν και υπογράφηκαν. Μπορείς να τά θής, 'Αρθούρε, όποτε θέλεις και τώρα άμέσως...

— Μου φτάνει, απάντησε ο 'Αρθούρος το ότι έμας πώς όλα είναι εν τάξει. Μητέρα, πριν από κάμποσο καιρό, ή υποθέσεις του οίκου μας λιγοστεύαν από χρόνο σέ χρόνο κι' ή έμπορικές μας σχέσεις χαλάσαν κι' αυτές αναλόγως. Δεν είχαμε ποτέ δείξει στους άλλους μεγάλη έμπιστοσύνη και συνεπώς δεν είχαμε άποκτήσει την έμπιστοσύνη των άλλων. 'Η πορεία που ακολουθήσαμε δεν ήταν της έποχής μας κι' έτσι είμαστε άναχρονισμένοι. Δεν είναι άνάγκη να έπιμείνω στο σημείο αυτό, μητέρα... Ξέρετε...

— Ναι, ξέρω τί θέλεις να πής ! τον έδιωξε η κ. Κλέννα με ύφος παγωμένο.

— Όσο για μένα, μητέρα, εξακολούθησε ο 'Αρθούρος, άποφάσισα να μην άσχοληθώ πειά με τις υποθέσεις του οίκου μας. Παραιτούμαι...

— Αυτό είν' όλο ;

— Μητέρα, μου μένει ακόμα να σάς μιλήσω για ένα πράγμα, που, πριν από πολύν καιρό, με άποσείλην χτα και μέρα. Μου είναι δύσκολο να μιλήσω... Τώρα δεν πρόκειται πειά για μένα, μά για μās όλους...

— Έμās όλους !... Ποιους θέλεις να υποδείξεις ; αυτές τις λέξεις ;

— Τόν μακαρίτη τόν πατέρα μας, έσας, έμένα...

Η κ. Κλέννα τραβήξε τά χέρια της από το γραφείο της, τά σταύρωσε άπάνω στα γόνατά της και κούταξε τη φωτιά με μία μυστηριώδη έκφραση άρχαίας Σαγής.

Γνωρίσατε τόν πατέρα μου πολύ περισσότερο απ' ό,τι μπόρεσα να τόν γνωρώ σέ έγώ, συνέχισε ο 'Αρθούρος. 'Η επίδραση που είχατε σ' αυτόν ήταν ή αίτια της άναχωρήσεώς του για την Κίνα, όπου διηύθυνε τις υποθέσεις μας, ενώ έσεις τις διευθύνετε από διά διά φωνα με την θέλησή σας, όπως ξέρω, έμεινα κοντά σας ως τά είκοσι μου χρόνια, και πήγα ύστερα να ανατήσω τόν πατέρα μου στην Κίνα. Δεν φαντάζομαι να θήγεσθε που σάς υπενθυμίζω αυτά τά γεγονότα που χρονολογούνται πρό είκοσι περίπου χρόνων...

— Περιμένω να με πληροφορήσης γιατί μου τό υπενθυμίζεις.

Ο 'Αρθούρος χαμήλωσε τη φωνή του και πρόσθεσε διαστίζοντας:

— Θα ήθελα να ξέρω, μητέρα, αν σάς ήρθε πειά ιδέα να υποψιασθήτε...

Άκούοντας την λέξι «υποψιασθήτε» η κ. Κλέννα γύρισε για μία στιγμή τά μάτια της προς τόν γυιό της και μάζεψε τά φρύδια της...

...να υποψιασθήτε, εξακολούθησε εκείνος, μήπως ο πατέρας μου βασανιζόταν από κάποια κρυφή άσθένεια... από κάποια τύφι...

— Δεν καταλαβαίνω, απάντησε η κ. Κλέννα, έπειτα από μία στιγμή σιωπής, τί είδους κρυφή άσθένεια μπορούσε να βασανίζει τόν πατέρα σου... Μιλάς πολύ μυστηριωδώς...

— Δεν είναι δυνατόν, μητέρα, να έκανε ο πατέρας κακό σέ κάποιον και να πέθανε, χωρίς να μπορούσε να έπανορθώσει ;

Ρίχνοντας ένα βλέμμα όργης στον γυιό της, η κ. Κλέννα τραβήχτηκε προς τά πίσω στην πολυθρόνα της σαν να ήθελε ν' άπομακρυνθή απ' αυτόν...

Μά δεν τού απάντησε τίποτε.

Έκείνος εξακολούθησε τότε:

(Ακολουθεί)

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

(Η ζωή του, ή δράσεις του, τά όνειρά του)

ΚΔ'.

ΝΑ ένας ακόμα πρωταθλητής, που δεν είνε μορφωμένος μονάχα, αλλά είνε και έπιστήμων. Σέ λίγους μήνες δίνει εξετάσεις και παίρνει το δίπλωμά του, δίπλωμα γιατρού. Παρηκολούθησε τακτικώτατά τά μαθήματα όλων των τάξεων τού γυμνασίου και τού πανεπιστημίου, χωρίς αυτό να τόν έμποδίζει διόλου είνε τόν να δημιουργήση ή παρακλήλου μιά θαυμασία άθλητική καριέρα. Και τού παράδειγμα του διαψεύδει, όσο τίποτε άλλο, αυτούς που ισχυρίζονται ότι ή καλός έπιστήμης μπορεί να γίνη κανείς ή καλός άθλητής.

Όσοι πιστεύουν ένα τέτοιο πράγμα πλανώνται... Και θαυμάσιος έπιστήμων και έξοχος άθλητής μπορεί να γίνης. Φτάνει θέλεια να τό θέλης. Σέ τίποτε δεν παραμποδίζει ή στίβος τη μελέτη και τ' άν'παλιν.

Ο Πατέρακης μάλιστα ύποστηρίζει ότι ή δυο αυτές επιδιώξεις άποσπώνται μεταξύ τους.

Ο Πατέρακης άρχισε να άθληται από ήλικίας δέκα χρόνων. Άμέσως μόλις ήρθε από την Κίνα, που είνε ή πατρίδα του, στην 'Αθήνα, ο μεγαλύτερος άδελφός του, ο οποίος είνε άσπλητος της 'Εθνικής Τραπεζής τόν ένέγραψε στον «Πανελλήνιο γυμναστικό σύλλογο». Τό πειά ρήχηκε με τά μούτρα στις έλλοιπαιδιές.

Τό βολεύ, τό μπάσκει, τό ριπ, μωλ τόν άπορροφούσαν άσκάως. Έπειτα ήρθε ή στιγμή ή δοκιμαστή σέ αγωνίσματα τού στίβου. Δεκαεπτά χρόνων έλαβε μέρος σέ εσωτερικούς αγώνες τού συλλόγου του. Έκέρδισε με εύκολία τρεις τέσσαρες πρώτες και δεύτερες νίκες. Τότε τόν πρόσεξαν και τόν άρχισαν στίς προπονήσεις. Τη 27ην Μαρτίου τού έπομένου έτους έγινονταν στο Στάδιο μεγάλαι αγώνες μεταξύ όλων των άθλητικών συλλόγων. Έτυχε να τραυματισθί ένας από τούς άθλητές τού «Πανελληνίου» και στή θέση του αναγκάσθηκαν να θάλουν τόν Πατέρακη. Όταν όμως ο δεκαεπταετής αυτός έφηθος έλαβε μέρος στο άλμα είν ύψος και έπήλθε 1,70 μ., ή κατάπληξις ήταν γενική. Λίγους μήνες ύστερα έλάμβανε μέρος στους πανελληνίους αγώνες. Εκέρδισε πρώτη νίκη και άνεκρηρύσσετο πρωταθλητής τού «Ελληνοαγυπτιακού» τού έπομένου έτους τού 1931, ήρθε δεύτερος. Έπήλθε 1,75. ακριβώς όσο και ο άλλος πρωταθλητής μας, κατά την εποχή εκείνη, ο Μανώλης, ο οποίος όμως ύστερα από έξαντλητικό συναγωνισμό με τόν Πατέρακη, άνεγνωρίσθη πρώτος. Τέλος τούς Πανελληνίους τού 1931 ο Πατέρακης ήλθε πρώτος στο άλμα είν ύψος, είνε τόν τριπλούν και στο άκόντιον και δεύτερος στο δρόμο μετ' έμποδιών και σ' ένα άλλο αγώνισμα. Γιατί πρέπει να σημειώσουμε ότι πρόκειται πενήντα πρωταθλητού πολυσύνθετου που είναι άριστος σέ διάφορα αγωνίσματα. Στους Βαλκανικούς τού 1933 ήρθε πρώτος στο τριπλούν με 13,89 μ., και τρίτος στο άλμα είν ύψος με 1,75 μ., στους Βαλκανικούς τού 1934 ήρθε πρώτος στο τριπλούν με 14,62 μ., και τρίτος στο άλμα είν μήκος με 6,68 μ., παρ' όλον ότι σούς προ-

κριματικούς είχε πηδήσει 6,01 μ. Ένα μήνα ύστερα από τούς αγώνες αυτούς, στην Κωνσταντινούπολη, όπου έγιναν 'Ελληνοτουρκικοί αγώνες, ήρθε πρώτος στο άλμα είν ύψος με 1,81 μ., και στο άλμα είν μήκος με 6,76 μ., και δεύτερος στο άκόντιον με 49,41 μ., και στη σφαίρα με 12,64 μ.

Η άλλοπαλληλές όμως αυτές νίκες μου λέγει ο ίδιος—μου στοίχισαν ακριβώς. Στους Βαλκανικούς είχα πάθει ένα διάστρεμμα, κατά στα σφυρά. Όχι μόνο δεν τό πρόξενά και έξακολούθησα τόν αγώνα αλλά έλαβα μέρος άργότερα και σούς διεθνείς της πάλης. Έτσι τό τραύμα έγινε σοβαρό και μ' άνάγκασε να άποτραπήθω απ' τό στίβο ως τού 1937. Σ' όλο αυτό τό διάστημα θεράπευα τό πόδι μου. Άλλά και όταν ξαναγύρισα στο στίβο είδα ότι έπρεπε ν' αφήσω όλα τ' άλλα αγωνίσματα, στα όποια καταγινόμεν

πριν, γιατί είναι θαρειά και τό πόδι μου είχε πάθει πειά μιά άναίσθησία, που άπηγόρευε σκληρούς αγώνες και να περιορισθώ στο άλμα είν μήκος.

Τό άτύχημα αυτό τόν ήμποδισε να άποδώσει και κατά τό περυσινό άθλητικό έτος. Έφέτος ωστόσο ετοιμάζεται από καιρό και πρόκειται να συμμετάσχη σούς προσεχείς αγώνες με καινούργιες δυνάμεις. Φυσικά θα περιορισθί στο άλμα είν μήκος, θα δοκιμασθί όμως και στο δέκαθλον, γιατί πρέπει να σημειωθί ότι θεωρείται σπουδαίος δέκαθλητής. Άλλωστε είναι κι' ο πρωταθλητής μας στο πένταθλον, τού όποιου κρατά το ρεκόρ, με 3250 βαθμούς.

Έχω ιδιαίτερα άδυναμία, έσομολείται, στο δέκαθλον. Περιλαμβάνει σχεδόν όλα τά αγωνίσματα τού στίβου. Άλλωστε είν ύψος, είν μήκος και έπι κοντώ, άκόντιον, σφαίρα και δίσκο και δρόμους 100, 400, 1500 μέτρων και 110 μ. μετ' έμποδιών. Περιλαμβάνει δηλαδή δολοκλήρον τόν άθλητισμό.

Ο Πατέρακης για πολύ καιρό υπήρξε ένα από τά ιδώματα τού φιλάθλου κοινού. Σήμερα θεωρεί τόν εαυτόν του—με κάποια υπερβολή, πάντως—άπομάχο τού στίβου, στον όποιο θέσθια έδούλεψε δεκαέξ δολοκλήρα χρόνια. Άλλωστε τόν όνομά του ήταν στα χείλη και τού τελευταίου φίλου τού άθλητισμού. Άλλά και σήμερα όμως δεν έχει χάσει την έκτιμηση και την αγάπη των φιλάθλων. Δεν μπορούν να ξεχάσουν ότι έδωσε στην 'Εθνική μας ομάδα σφυρά από πρώτες και δεύτερες νίκες, και δεκάδα βαθμών. Άκόμα δεν θα ξεχάση κανείς ότι σούς δραματικούς εκείνους αγώνες που έγιναν στο 1934, στο Ζάγκρεμπ, ο Πατέρακης έσπασε κυριολεκτικώς τά έλληνικά χράματα. Μας χάρισε στην κυριολεξία ή νίκη.

Στους αγώνες εκείνους ή συνθήκες ήταν άσχημες για την έλληνική ομάδα. Κινούνουμε να χάσουμε την πρώτη θέση που την κρατούσαμε και την κρατάμε ανέκαθεν άνάμεσα στίς Βαλκανικά κράτη. Οί Γιουγκοσλαβοί ήταν οί επικίνδυνοι αντίπαλοί μας. Λίγο ακόμα και θα μās νικούσαν—για πρώτη, σημειώ—(Συνέχεια στή σελίδα 70)

Ο Χαραλάμπος Πατέρακης

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

ΤΟΥ FRANK SAVILLE

Ο δόκτωρ Λινεβίτς κύτταξε με περιέργεια την άρρωστη, άπλωσε το χέρι του στο μέτωπό της κι' έρριξε μια ματιά στο θερμόμετρο που το τράβηξε από τα φλογιμένα χείλη της. Ύστερα κούνησε σοφά το κεφάλι του :

— Τριάντα έννητά, μουμούρισε, σχεδόν σαράντα ! Με μια έκφραστική χειρονομία του έγεννε στον άνθρωπο που στεκόταν στα πόδια του κρεβάτιού να βγί μάζυ του στο διάδρομο. Εκείνος τον άκολουθήσε μ' άνησυχία.

— Δεν μπορώ να σας κρίνω, άρχισε ο γιατρός, πώς ή κατάσταση της φίλης σας είναι πολύ σοβαρή... Χρειάζεται πάγος, καταπραύντικά, ήσυχία απόλυτη. Δεν έχουμε τί άλλο να της κάνουμε...

Ο Μεναμπέφ σήκωσε τους ώμους του σ' ένδειξι άδυναμίας.

— Πάγο και γιατρικά, μπορούμε ν' αγοράσουμε, γιατρέ. Άλλά πού να βρεθί ήσυχία στην πρωτεύουσα...

Και, απλώνοντας το χέρι του προς το παράθυρο, πρόσθεσε :

— Άκούστε μια στιγμή !...

Ο θόρυβος που έφτανε από κει ήταν τρομερός. Το άδίστακο πέραςμα των όχημάτων, ή βουή των αυτοκινήτων, ο συνεχής κρότος των υποδημάτων άπάνω στην άσφαλτο, όλ' αυτά προκαλούσαν ένα θόρυβο που έμοιαζε με τη κύλημα ενός φουσκωμένου χειμάρρου.

Τό σπίτι εξέλλου έβλεπε προς τον κεντρικώτερο δρό-

... τις πόλεις, όπου ή κίνησι δεν σταματούσε παρά μόλις δύο ώρες το είκοσιτετράωρο.

— Θα έπρεπε τότε να τη μεταφέρουμε άλλοι ! είπα άσπαστάζοντας ο Μεναμπέφ.

Ο δόκτωρ κούνησε προς τα πάνω το κεφάλι του με απορροιατικό ύφος :

— Αυτό θα ήταν τρέλλα ! φώναξε. Αντίθετα, ρημά σε κάθε μεταφορά. Ή παραμικρή διαταραχή μπορεί να της στοιχίση το λογικό, ίσως και τη ζωή... Σε κάθε άλλη περίπτωση...

Ο δόκτωρ έδίστασε να προχωρήση. Τα δάχτυλά του τραβούσαν τώρα νευρικά πάνω στο τζάμι. Ο Μεναμπέφ από την άλλη μεριά είχε μαζέψει τα φρύδια του.

— Π λοιπόν, γιατρέ, ή ρώτησε τέλος με αγωνιώδη ένταση.

— Σε κάθε άλλη περίπτωση, επανέλαθε ο Λινεβίτς, με δύο λόγια μου στο διευθυντή της άστυνομίας ή στις δημοτικές άρχες μπορούσα να σας άποσπάσω την άδεια να σπρώξετε άχυρο μπροστά στην πόρτα σας. Άλλά τώρα...

Και σταύρωσε τα χέρια του, θυβισμένος σε σκέψεις. Ο Μεναμπέφ άρχισε να μαζά το μουστάκι του.

— Θέλετε να πείτε για την επίσημη ποιμή της έρχομένης Δευτέρας, ρώτησε, πού θα περάση μπροστά από το για να πάη στη μητρόπολι ;

Ο δόκτωρ έγεννε καταφατικά.

— Μα προκειμένου να σωθί ένας άνθρωπος ! συνέχισε ο άλλος.

Ο Λινεβίτς σήκωσε τώρα κι' αυτός τις πλάτες του !

— Ή θέλετε να γίνι; ρώτησε ξερά, τέτοιες ποιμές δεν γίνονται κάθε μέρα...

— Τότε, πρέπει ή φίλη μου... ή άδερφή μου... να... Όχι, αυτό θα ήταν φριχτό ! Θα καταφύγω στο θάλασσα.

Είπε άνθρωπος κι' αυτός έχει καρδιά, θα καταλάβη...

Ο δόκτωρ έμεινε σιωπηλός. Θα άφηνε να χαθί μια γυναίκα για ένα άχυρόστρωμα;

— Άν συντάξω μια αίτησι για την Αύτου Μεγαλειότητα, μπορείτε να την επιθεβαιώσετε; ρώτησε ο άλλος παίρνοντας θάρρος άπ' τη σιωπή του. Θα έλθω να μου κάμετε αυτή τη χάρι;

Ο Λινεβίτς άρχισε να σφυρίζη έλαφρά.

— Όπως θέλετε, άπάντησε σε λίγο.

Και έμεινε πάλι σιωπηλός, ενώ ο Μεναμπέφ άρχισε να γράφη την αίτησι.

Όταν την τελείωσε, ο δόκτωρ της έρριξε μια ματιά, έβαλε την ύπογραφή του και τότε αποχαιρέτησε χωρίς να προσθέση τίποτε άλλο.

Ο Μεναμπέφ γύρισε άμέσως στο δωμάτιο. Ή άρρωστη γύρισε προς το μέρος του τα μεγάλα γαλανά της μάτια, όπου ή προηγούμενη έξαψι είχε άντικαταστήθί όλως διόλου από μια συγκρατημένη χαρά.

Ή ένα κλείσιμο του ματιού του φίλου της, πέταξε μονομιάς τις κουβέρτες, πήδησε έλαφρά από το κρεβάτι κι' έπρεξε προς τη λευκή που ήταν γεμάτη ζεστό νερό.

— Ούφ ! άναστενάξε με θλίψη.

Έχω τον σφρανίσκο μου όλο φούσκες και ή γλώσσα μου είμαι πρημένη. Πώς πάμε όμως ;

— Ένοια σου, θάλαμε το δόλωμα στο άγκιατρι ! είπε, ο Μεναμπέφ μορφάζοντας άστεία.

Οι δύο φίλοι έσκασαν τότε στα γέλια και, κυριευμένοι από μια έξαφνη παραφορά, άρχισαν να χορεύουν πρελλά γύρω από τις καρέκλες και το τραπέζι.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

πόμνηνε νεκρή στην άγκαλιά ενός των μυστικών άστυνομικών !...

Δέν της άρεσε καί τόσο τό κάπως χωριάτικο παρούσια-
στικό του, μά στο κάτω-κάτω τί τήν ένοιόζε αφοῦ ὁ και-
νούργιος πελάτης πλήρωνε τοῖς μετρητοῖς.

Ἡ κάμαρη στήν ὁποία ὠδήγησε ὁ καμαριέρης τὸ
Σεβαστιανό εἶχε τοὺς τοίχους στρωμένους μ' ἕνα χαρ-
τί μέ λουλούδια ξεθωριασμένα. Τά ἐπιπλά της δέν ἦσαν
ἀρκετά καινούργια ὥστε νά μπορῇ νά τὰ χαρακτηρίσῃ
κανεῖς μοντέρνα, μά οὔτε καί ἀρκετά παλιά γιά νά
τοὺς ταυρίσῃ τὸ ἐπίθετο «ἀρχαία». Πίσω ἀπὸ ἕνα κοι-
νότατο γιαντινέζικο παραθάν ἕνα λαθουμάνο ἐπινικελω-
μένο τελευταία ἀντιπροσώπευε τὴν «μεγάλῃ ἀνεί» πού
ὑποσχόταν στοὺς πελάτες ἡ ἐπιγραφή τῆς εἰσόδου.

Ὁ καινούργιος ἐνοικος τοῦ δωματίου, μόλις ἔμεινε
μόνος σ' αὐτό, πῆγε ὡς τὸ παράθυρο καί τὸ ἀνοίξε.
Τὸ Παρίσι, τὸ ἀπέραντο Παρίσι μέ τίς τόσες ὡμορ-
φιές του καί τίς γοητίες του, ἀπλωνόταν μπροστά του.

Στὸ καφενεῖο τοῦ Φράς, στή γωνιά τῶν ὁδῶν Ντουαί
καί Βιντιμίγι, ἕνα κέντρο ὑποπτο ὅπου συχνά τὴ νύχτα
ἡ ἀστυνομία ἔκανε ἐξόδους καί «τοιμπούσε» ἀρκετοὺς
ἀπὸ τοὺς «ἐντίμους» πελάτες του, ὁ Ὁραῖος Ἀρμάν
εἶχε τελειώσει μιά παρτίδα χαρτιῶν πού τὴν εἶχε παί-
ξει μέ τρεῖς ἄλλους «συντρόφους» τοῦ συναφίου. Τὸν
Γκαντέν τὸ γαλαζοσίματό, τὸν Πεπέ τὸν πορτοφολάκιο
καί τὸν Σαρλό τὸν τραπέζι. Ἦσαν καί δυὸ ἀπ' τίς
«κυρίες» τοὺς κοντά τους, πού εἶχαν παρακολουθήσει
σιωπηλές τὸ παίγνιδι τοὺς, ρουφώντας συγχρόνως τὴ
γρανίτα τους.

— Παίζουμε καί μιά ἄλλη παρτίδα; πρότεινε ὁ Γκα-
ντέν, ὁ ὁποῖος ἔχανε δώδεκα φράγκα.

— Βαρέθηκα...ἀπάντησε ξερά ὁ Ἀρμάν.

Κανένας δέν ἐπέμεινε ἔπειτ' ἀπὸ τὴν ἀπάντησι αὐτή,
γιατί ὅλοι ἤξεραν πὼς ὅταν ὁ ἀρχηγὸς θαριότανε κά-
τι ἡ κάποιον, δὲν κί' ἂν ἔκαναν δέν θά μπορούσαν νά
τὸν κάνουν νά ξεθαρεθῇ.

Ἐξ ἄλλου, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας ἄλλος «μακαντά-
σης» μπῆκε σὸ καταγώγιο, ὁ Φανίτσι, καί θ' ἀνοίγε
τώρα ἡ κουβέντα.

— Λοιπόν, Κορσικανέ, τί νέα; τὸν ρώτησαν.

Ὁ νεοφερμένος ἀγγίζει τὰ χέρια τῶν φίλων, κάθισε
τέντωσε τὰ πόδια του γιά νά μὴ χαλάσῃ ἡ φρέσκια τάσ-
κισι τοῦ παιτελονιοῦ του, ἀνασήκωσε τὴν πράσινη ρεμ-
πούπλικά του στήν κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ του κι' ἀπάν-
τησε μ' ἕνα χαμογεῖο:

— Ὅχι καί σπουδαῖα πράγματα...Χτές τὸ θράδυ ἐ-
πιάσανε τὸν Ἐμίλ τὴν ὥρα πού προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ
ἕνα μαγαζί... Ἦταν κι' ὁ Μπέμπερ μαζί του μά, τὴν
τελευταία στιγμὴ ἐξέφυγε καί τώρα κρύβεται γιὰ τὸν
κυνηγάνε...Μοῦ εἶπε μάλιστα νά σᾶς παρακαλέσω νά
τοῦ μαζέψουμε κανένα λεφτό γιὰτὶ εἶνε χωρίς πεν-
τάρα...

— Καί γιὰτὶ δέν τὸν βοηθεῖ ἡ Λιλέττα, ἡ φιλενάδα
του; εἶπε τότε τὴ μιά ἀπ' τίς «κυρίες».

— Ἐσεῖς ἡ γυναῖκες ὅταν ἀνοίγετε τὸ στόμα σας
μονάχα κουταμάρες ξέρετε νά λέτε, τῆς ἀπάντησε μέ
τόνο τραχύ ὁ Ὁραῖος Ἀρμάν. Ἡ Λιλέττα εἶνε στὴ φυ-
λακή.

Ἐπακολούθησε μερικῶν στιγμῶν σιωπῇ. Κατόπιν, ὁ
Ἀρμάν ἐξακολούθησε, ἀπευθυνόμενος σὸ Φανίτσι τὸν
Κορσικανό:

— Ἐπειτα;...Ὁ! αὐτὰ πού εἶπες ὡς τώρα, ξέρεις
καλά πὼς τὰ ἤξερα...Δέν φαντάζομαι νάρθες ἐδῶ γιά
νά μάς πῆς ὅσα γράφουν ἡ πρωῒνές ἐφημερίδες... Λοι-
πόν;

— Στὸ «Μπαρ-Πίκλες», ξανάρχισε νά λήθῃ ὁ Κορσικα-
νός, εἶνε τρεῖς θραυδὲς τώρα πού πάει μιά ἡλικιωμένη
Σουηδέζα καί ζητάει παλληκαράκια γιά νά τὴ χο-
ρεοῦν...Εἶνε γεμάτη διαμάντια καί λεπτὰ...Θά μπορού-
σε ὁ Γκαντέν νά τὴ μπλέξῃ στὰ δίχτυα του...

— Καλά, ἐπιδοκίμασε ὁ Ἀρμάν. Νά πᾶς ἀπόψε σὸ
«Πίκλες», Γκαντέν, καί νά δῆς τί μπορεῖ νά γίνῃ μ' αὐτή
τὴ Σουηδέζα... Ἐπειτα βλέπουμε... Ἐχεις τίποτε ἄλλο
νά μάς πῆς, Φανίτσι;

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Κορσικανός. Βρῆκα τὸ μεσημέρι
τὸ Μπιμπὶ τὸ λαθρέμπορο καί μέ ρώτησε ἂν θά μπο-
ρούσαμε νά τοῦ πλάσαρουμε τρία κιλά ἡρώϊνη...

— Ξέρεις πολὺ καλά πὼς δέν ἀνακατεύομαι μέ ναρ-
κωτικά, εἶπε ξερά ὁ Ἀρμάν. Ἐχεις τίποτ' ἄλλο;

— Ὅχι...Ἀ, ναι, ἔχασα...Μιά δουλειά εὐκόλῃ καί
χωρὶς κίνδυνο...Μοῦ μίλησε γι' αὐτὴν ὁ Ἐρνέστος

— Ποιὸς Ἐρνέστος; ρώτησε ὁ Ἀρμάν.

— Τὸν ξέρεις...Ὁ καμαριέρης τοῦ «Φῶς-Ὁτέλ»
πὸν, μοῦ εἶπε πὼς ἔπιασε μιά κόρμη σὸ ἐνοικεῖο
τοὺς ἑνας, μεσοκόπος ἐπαρχιώτης πού εἶνε δουλειὰ
νὸς ἀπὸ χιλιάρικα...καί πού φαίνεται πὼς ἤθελε πα-
ρίσι γιά νά γλεντήσῃ...Ἀν τοῦ ρίξουμε διπλὰ, ποῦ
γυναῖκα, μπορεῖ νά τὸν κανόνισουμε μιά γὰρ...

— Βλάκα! φώναξε χαρούμενος ὁ Ἀρμάν. Αὐτὴ
δουλειά! Μάλιστα! Καί δέν τὴν ἔλεγες ἀπὸ πρῶτα;
Ξεῖς ἕνα κέρασμα γι' αὐτή...

Καί, ὁφοῦ παραγγεῖλε πιστὰ γιά ὅλους, πρόσθε-
σε ἕνα κέρασμα καὶ γιὰ τὴν ἑαυτοῦ.

— Πές μας τώρα, Φανίτσι, λεπτομέρειες γιὰ τὸν
ἐπαρχιώτη.

Ἡ ἀλήθεια σχετικῶς εἶνε πὼς ὁ Φανίτσι, ὁ ἐπὶ
μόνος Κορσικανός, δέν εἶχε σχεδὸν καί πολλὰ πα-
ματα νά πῇ στὸν ἀρχηγὸ τῆς σπείρας γιά τὸν ὑποφω-
θῆμα τους.

Ὁ Σεβαστιανὸς Κορνερὸν, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶχε
εἶχε καταλύσει σὸ «Φῶς-Ὁτέλ», ἦταν ἕνας ἄλλος
θῶδ χωρικό, λίγο δύσπιστος, ὁ ὁποῖος εἶχε παρ-
προτεβουσα γιά νά ξεσκάσῃ καί νά τὸ ρίξῃ ἔξω, ἔπει-
ἀπὸ μιά δλόκληρη ζωὴ πού τὴν εἶχε περάσει δουλι-
τας σκληρὰ στήν παρτίδα του.

Αὐτὰ πάνω κάτω εἶπε ὁ Φανίτσι στὸν Ἀρμάν
πρόσθεσε ὅτι ὁ Κορνερὸν δέν ἤξερε κανένα σὴ Παι-
κά ἦταν, ὅπως φαίνονταν, ἀρκετὰ εὐκόλῃ νά πάει
νέινς σχέσεις μαζί του.

— Εἶνε δουλειά μεγάλη κι' εὐκόλῃ, εἶπε τελειώ-
τας. Τὸ πᾶν εἶνε νά καταρθώσουμε νά κερδίσουμε
ἐμπιστοσύνη αὐτοῦ τοῦ χωριάτη.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπείρας, θασιζόμενος σὲ λίγες
τις πληροφορίες, κατέστρωσε γρήγορα τὸ σχέδιό
κι' ἔδωσε τίς διαταγές του.

Ἐβαλε, ἀπὸ τὴν ἴδια κιόλας ἡμέρα, τὸ Φανίτσι
παρακολουθεῖ διακριτικὰ τὸν Κορνερὸν, κι' ἔπει-
λίγες μέρες ἔμαθε ὅτι ὁ πλούσιος χωρικός συνή-
νά πηγαίνει κάθε μέρα, τὴν ὥρα πού νύχτα, σ' ἕνα
καφενεῖο τῆς πλατείας Πιγκάλ καί νά παίρνῃ ἐκεῖ
ὁρεχτικό του.

Ἐνα θράδυ λοιπὸν ὁ Ἀρμάν μαζί μέ τὸν Σαρλό
τραπέζι ἐμπαιναν κι' αὐτοὶ σὸ ἴδιο καφενεῖο καί
ἦσαν σ' ἕνα τραπέζι κοντὰ σ' ἐκεῖνο πού κατε-
το Κορνερὸν. Κι' ὅταν σὲ κάποια στιγμὴ ἐκεῖνος
σὸ γκαρσόνι ζητώντας του τὸ σιφόν, οἱ δυὸ σύντροφοι
ἔσπευσαν εὐγενέστερα νά τοῦ προσφέρουν τὸ δικό
μα.

Μά, παρ' ὅλη αὐτὴ τὴ μικρὴ ἐκδούλευσι, ὁ Φανί-
κάς δύσπιστος χωρικός, δέν φαίνονταν καθόλου
θειμένος νά πιάσῃ κουβέντα μαζί τους.

Τοῦ κάκου ἐκεῖνοι τοῦ συστήθηκαν μόνι τοῦ
τέλειοι τζέντλεμεν:

— Ἀρμάν Ντερεκέν, διαφημιστής.

— Σαρλ Φρέστ, θειομήχανος...

Ἦσαν φανεροὶ ὁ ἕνας δέν εἶχε καμιά ἀνέ-
φλυαρίε μέ ἀγνώστους.

Ὁ Ἀρμάν, καταλαβαίνοντας τότε ὅτι ἡ «με-
σις» δέν ἦταν καί τόσο εὐκόλῃ, ἔσπειλε τὸ Σαρλό
φέρῃ ἐνισχύσεις.

Πραγματικὰ, σὲ λίγο δυὸ «κυρίες» ἔφτασαν νά
ἦσαν σὸ τραπέζι τῶν δυὸ κακοποιῶν, ἡ Μαριλέν
ἡ Φλόρανς. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ φιλενάδα τοῦ ἀρχηγοῦ
ἡ δευτέρη τοῦ Σαρλό.

Μόλις ἡ δυὸ γυναῖκες κάθισαν κι' ἄρχισαν νά
χορνοῦν ματιές πρὸς τὸ τραπέζι του, νά χαμογελοῦν
νά ἐπιδεικνύουν τὰ πόδια τους μέ τίς διάφορες
τέες κάλτσες τους, ὁ Σεβαστιανὸς Κορνερὸν ἄρ-
δείχνῃ ὀλοφάνερα σημεῖα ταραχῆς.

Αὐτὴ τὴ φορά, δέν παρουσιάστηκε καθόλου
νά τοῦ ἀπευθύνουν πάλι τὸ λόγο ὁ Ἀρμάν καί ὁ
Ὁ ἴδιος τοὺς μίλησε πρῶτος καί τοὺς εἶπε ὅτι

χαρακτηριστικὴ ἀφέλεια:

— Δέν εἶνε ἀνάγκη νά σᾶς πῶ ὅτι δέν εἶμαι
δῶ...Αὐτὸ μοῦ φαίνεται τὸ δείχνῃ περίφημα τὸ
δῶ...Φαίνεται κι' ἐσεῖς ἄνθρωποι πού εἶ-
σισασιτικὰ μου. Φαίνεται κι' ἐσεῖς ἄνθρωποι πού εἶ-
ρεῖτε λίγο ἡ εὐθυμὴ ζωὴ...Θά μπορούσατε
μοῦ κάνετε μιά χάρι;... Νά μοῦ δείξετε δυο-
στὴν Μονμάρτρη, ὅπου νά μπορῇ νά γλεντήσῃ
λίγο;... Ρώτησα σὸ ξενοδοχεῖο μου, μά ἐκεῖ
θρωποὶ στριμμένοι καί γρουσουζήδες... Ἀν μὴ
τε σεῖς αὐτὴ τὴ χάρι, θά μέ ὑποχρεώσατε.

Ὁ! αὐτὸ ἦταν μοναδικό...Ἦταν ἀντίθετο
προσοδία τους...

Ὁτόσο, ὁ Ἀρμάν, ὁ Σαρλό κι' ἡ δυὸ γυναῖκες φυ-
σῆκαν νά δείξουν πολλὴ θία.
Παιαντίας, μέ κάποια ἐπιφυλακτικότητα καί μέ τό-
σοφά ὑπεροπτικὰ, ἔδωσαν ραντεβού σὸ χωριάτη
ἐν τῷ αὐτῷ ἄλλο θράδυ γιά νά τὸν συνοδεύσουν
στὴν ὀχρινὲς περιπλανήσεις του...

Μετὰ τὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

Μετὰ μὲν σφιγτοκουμπωμένη ζάκετα του, μέ τὸ
ποῖς τσάκισι παντελόνι του, μέ τὸ τσάκιστο κολλάρο
του, μέ τὴ γραβάτα-πλαστρόν, μέ τὰ θαρεῖα σιθάλια
του, ἔπαινε στὰ ὅποια ἔπεφταν ἡ χοντρές κάλτσες του,
νὰ μιά μικρὴ ρεμπούμπλικα πού τοῦ στεκόταν στήν
κορυφή τοῦ κεφαλιοῦ, εἶχε ἕνα παρουσιαστικό πού
προκαλοῦσε τὰ γέλια.

— Αὐτὸς θά ξεπερνοῦσε καί τὸν Τσάρλυ Τσάπλιν!
ἔπε ἡ Φλόρανς.

— Τὸ κακό εἶνε, τῆς ἀπάντησε ἡ Μαριλέν, ὅτι εἶμα-
στε ὑποχρεωμένοι νά κάνουμε τὴν ἐμφάνισι μας μαζί
του. Ὅπου κι' ἂν πάμε, ὁ κόσμος θά γελάει ὄχι μόνο
ἐν αὐτὸν ἀλλὰ καί μέ μᾶς.

Πραγματικὰ, ὅταν τὸ ἄλλο θράδυ, μπῆκαν κι' οἱ πέν-
σ' ἕνα νυχτερινὸ κέντρο, τρίτης τάξεως μάλιστα, ὅ-
ς ἡ συντροφία πού ἐρασκόντουσαν ἐκεῖ μέσα, γύρισαν
τὰ κεφάλια τους πρὸς τὸ μέρος τους κι' ἄρχισαν νά
κοιτάζουν, χωρὶς νά μποροῦν νά συγκρατήσουν
τὰ ἐρωτικά τους χαμόγελα.

Ἡ Μαριλέν κι' ἡ Φλόρανς πού ἀντελήφθησαν αὐτὸ ἔ-
σαν κατάλογος ἀπ' τὸ κακό τους καί δέν ἔβγαζαν
σημειώσι, τόσο πού ὁ Ἀρμάν ἀναγκάστηκε νά τους
ἔπει μερικὲς κλωτσιές κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι γιά νά τις
παγκάσῃ νά χαμογελάσουν καί ν' ἀρχίσουν νά μιλοῦν
πὸν ἕξνο τους.

Ὁ Σεβαστιανὸς Κορνερὸν, ἀφοῦ ἦπτε ἕνα-δυὸ ποτὴ-
μα, ἄρχισε νά δείχνῃ σημεῖα ζωντροῦ ἐνδιαφέροντος
νὰ τὴ Μαριλέν πού ἦταν μιά ὠραία ξανθὴ κοπέλλα
κατὰ ἀντίθετα πρὸς τὴ Φλόρανς πού εἶχαν ἀρχίσει
τὴν φθεῖρουν καί νὰ τὴν μαραίνουν ἡ καυχρήσεις.

Ἀδιαφορῶντας γιά ὅλους τοὺς ἄλλους, συγκέντρωσε
τὴν τὴν προσοχή καί ὅλες του τίς περιποιήσεις σ'
αὐτήν.

Ἐπειτα ἄρχισε νά τῆς κἀνῃ διάφορες ἐρωτήσεις γιά
τὴν ζωὴ της, σὲ τίς ὁποῖες ἡ Μαριλέν τοῦ ἀπαντοῦσε χω-
ρὶς δυσκολία, γιὰτὶ ὁ Ἀρμάν τῆς εἶχε μάθει ἀπὸ νωρίς
προσεκτικὰ τὰ μύθια τῆς.

— Εἶμαι μανεκέν, τοῦ ἔλεγε, σ' ἕνα μεγάλο οἶκο ρα-
πτεῖς... Ὁ! εἶναι πολὺ δύσκολο σὲ μιά κοπέλλα νά
ἀντέλῃ τίμια τὸ ψωμί της, ὅταν εἶναι ὁρφατὴ, χωρὶς
κανένα στὸν κόσμο... Εὐτυχῶς πού βρέθηκε ὁ ἐξ-
αίρετός μου ἀπὸ δῶ καί ἐν' ἀνάθεσθ' ὑπὸ τὴν προστασίαν
μου.

Εἶν' ἕνα λαμπρὸ παλληκάρκι κι' ἀδελφός μου
νὰ πᾶν δέν θά φρόντιζε περισσότερο γιά μένα...

Ὁ ἐξάδελφός μου δέν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἀρμάν
πὸς ὅρος μεγάλης μετριοφροσύνης ἀκούγοντας τοὺς
παύλους τῆς Μαριλένης.

Ἐπειτα ἀνοκατέωθη κι' αὐτὸς στὴ συζήτησι κι' ἄρ-
χισε νά ἀπευθύνῃ διάφορες ἐρωτήσεις σὸ Σεβαστιανό.

— Πὼς σᾶς φαίνεται τὸ Παρίσι;

— Ὁ! εἶναι τσέλλα, τσὴ ἀπάντησε ἐκεῖνος. Εἶνα
ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, μά τὸ βρίσκω τώρα πῶς ὁ
κόσμος ἀπὸ ἄλλοτε.

— Κιθ θά μέινετε πολὺ;

— Ὅσο μὲν κάνει τὸ κέφι. Τώρα μάλ' ἢ αὖ πού θρῆ-
να μιά ὁμορφὴ συντροφία σάν τὴ δική σας, ἂν λογά-
σῃ νά μείνῃ δεκαπέντε μέρες, θά μείνῃ ἕνα μῆνα.

Ἐτοὶ κουβέντα μέ τὴν κουβέντα, ὁ Ἀρμάν ἔφτασε
πάλι οὐσια καί στήν πρὸ ἐνδιαφέρουσα ἐρώτησι:

— Κι' πὼς πάνε ἡ δουλειές στήν πατρίδα;

— Ὁ! δέν πρέπει νάχω παράπονα αὐτὸ τὸ χρόνο.
ἀπάντησε ὁ Σεβαστιανός. Δέν εἶναι βέβαια τέρψις
ἀπὸ κι' οὔτε ἕνας κτηματίας σάν ἐμένα ὑποεῖ νά
ἰστέλῃ πὼς θά γίνῃ ποτὲ ἑκατομμυριόχος... Μά, ἡ
ἀνάγκη ἔπεισαν στὸν καιρὸ τους καί ἡ συγκομιδὲς δέν
ἦσαν ἀσχηματῆς...

Ἐτοὶ, καθὼς τὰ εἰσοδήματα ἦσαν
πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τίς ἄλλες χρονιές, ἀποφάσισ-
σε ἔσθῃ ἕνα μέρος τοὺς κάνοντας ἕνα ταξίδι σὸ Πα-
ρίσι.

Ὅταν σὲ λίγο, ἡ συντροφία σηκώθηκε γιά νά φύγῃ
ἀπὸ τὸ κέντρο ἐκεῖνο καί νά πάῃ κι' ἄλλο, ὁ Ἀρμάν
καί ὁ Σαρλό προποιεῖσθαι πὼς ἐβάζουν τὸ χέρι στήν τσέπη
νὰ τὰ πληρώσουν.

Μά ὁ Σεβαστιανὸς τοὺς ἔπιασε τὰ χέρια καί φώνα-
ξε:

— Ὅχι!... Ὅχι!... Ἀφήστε! Ἀπόψε πληρώνω
ἐγώ...

Πολλὲς φορές, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς νύχτας ἐκείνης
τὸ πανάρχαιο πορτοφόλι τοῦ Σεβαστιανοῦ ὄγῃκε ἀπὸ
τὴν τσέπη του γιὰτὶ, παντοῦ ὅπου πῆγαν, πλήρως πρα-
γματικὰ αὐτὸς, κι' οἱ σύντροφοί του πρόσεξαν μέ μεγά-
λη τους εὐχαρίστησι ὅτι, παρ' ὅλα τὰ ἔξοδα, δέν φαινό-
τουσαν ν' ἀδυνατίζουν καθόλου τὰ χαρτονομίσματα πού
ἦσαν σιθωμένα σ' αὐτό.

Ἡμέρα χάραζε πειὰ ὅταν οἱ καινούργιοι φίλοι του ἄ-
φησαν τὸν Κορνερὸν μπρὸς σὸ ξενοδοχεῖο του.

Ὁ ἀποχωρισμὸς συνωδευτήκε μέ ζωηρὲς ἐκδηλώσεις
φίλιας, τόσο χωριάτικες ὅσο καί παριζιάνικες, καί μ' ἐγ-
καρίδιες χειραψίες.

Στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ὁ Σαρλό δέχτηκε ζωηρὲς
ἐπιπλήξεις ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ του, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ λίγη
ὥρα τὸν εἶχε σταματήσει ἐγκαίρως τὴ στιγμὴ πού ἐτοι-
μαζόταν νά θουτήξῃ τὸ πορτοφόλι τοῦ Σεβαστιανοῦ.

— Βλάκα!... φιλικατζί! τοῦ φώναξε ὁ Ἀρμάν μέ
ὕφος περιφρονητικό. Ἄν δέν σ' ἔβλεπα, θά μάς χάλαινε
ὅλη τὴ δουλειά γιά μερικά φωροεκατοστάρικα. Μά δέν
καταλαβαίνεις λοιπὸν ὅτι αὐτοὶ οἱ χωριάτες δέν κουδ-
λάνε ποτὲ ὅλα τους τὰ λεφτὰ μαζί τους;... Πρέπει νά
θροῦμε τὴν κρυψώνα πού ἔχει τρυπωμένο τὸ κομπόδε-
μα... Αὐτὸ εἶν' ὅλο... Κι' αὐτὴ τὴ δουλειά θά τὴν
ἀναλάβῃ ἡ Μαριλέν, ἡ ὁποία τὸν ἔχει ἐξετρελλάνει...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν ξανθὴ πού φίλῃ, πρόσθεσε:

— Ἀλήθεια, Μαριλέν, σοῦ ἔδωσα ραντεβού ὁ γέρος;
Ἡ Μαριλέν γέλασε καί τοῦ ἀπάντησε:

— Τίποτε δέν σοῦ ξεφεύγει Ἀρμάν!... Ναι, δέν ἔχα-
σε τὸν καιρὸ τοῦ ὁ φιλαράκος μας. Μοῦ ἔδωσε ραντεβού
γι' αὐτὸ τὸ θράδυ.

— Περιφῃμα! Ἀπὸ σένα ἐξαρτῶνται τώρα ὅλα...
Γι' αὐτὸ πρέπει νά προσέχῃς! εἶπε ὁ Ἀρμάν...

Τὸ πρῶτο αὐτὸ ραντεβού πέρασε πολὺ φρόνιμα καί εὐ-
γενικά.

Μόλις σήμανε ὀχτὴ ἡ ὥρα ὁ Σεβαστιανὸς πῆγε καί
στάθηκε μπροστὰ σὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμεινε ἡ Μαριλέν.

Τὴν περίμενε κόβοντας βόλτες σὸ πεζοδρόμιο ὡς
ὅτου νά κατεβῇ κι' ἔπειτα πῆγαν κι' ἔφαγαν σὲ μιά μυ-
ρραρία γειτονική, κοντὰ σὸ σταθμὸ τῆς Ἀνατολῆς.

Κατόπιν τὴν ὥρα πού συνήθως οἱ ἀπαιτητικοὶ φίλοι
ζητοῦν ν' ἀποζημιωθοῦν γιά τὰ ἔξοδα πού ἔκαναν, ὁ
Σεβαστιανὸς Κορνερὸν ἔβγαλε δυὸ εἰσιτήρια γιά τὴν
«Ὀπερα — Κομικ», ὅπου πῆγαν καί ἀκούσαν τὴν «Κάρ-
μεν».

Μετὰ τὸ μελόδραμα πού ἄρεσε πολὺ στὴ Μαριλέν, ἡ
ὁποία μόνο στοὺς κακοὺς κινηματογράφους τῆς συνοι-
κίας πῆγαινε ὡς τότε, ὁ καινούργιος τῆς φίλος τὴν ἐπῆ-
ρε καί τῆς ἐπρόσφερε μερικὲς μπύρες, σ' ἕνα κέντρο τῆς
πλατείας Κλιού, κατόπιν τῆς ἀγόρας ἕνα δίσκο γλυκὰ
ἀπὸ κάποιο γειτονικὸ ζαχαροπλαστεῖο καί σὸ τέλος τὴ
συνώδεσε μέ τὰ πόδια ὡς τὸ ξενοδοχεῖο της, πολὺ φρό-
νιμα.

Πρέπει νά παίρνῃ λίγο ἀέρα κανεῖς, τῆς ἔλεγε σὸ
δρόμο. Εἶναι καλὸ γιά τὴν ὕγεια τὸ περπατεῖν... Κι'
ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς πολιτείας δέν περπατᾶτε ποτὲ ἄρ-
κετά...

Τὴν περίεργος ἄνθρωπος! συλλογιζόταν ἡ Μαριλέ-
ν. Μοῦ μιλάει σάν πατέρα, καί δέν ζητάει τίποτε...

Καί προσπαθῶσε νά γελάσῃ εἰς ἄρρος τοῦ κουτοχο-
ριάτη, μά δέν μπόρεσε.

Τὴν ἐπομένη, ὅταν ὁ Κορνερὸν πῆγε στὸ μέρος, ὅπου τῆς εἶχε δώσει ραντεβὸς τῆς πρόσφερε μὲ μιὰ χειρονομία ἀδέξια, μὰ συγκινημένη, ἕνα μπουκετάκι μενεξέδες ποὺ τὸ εἶχε ἀγοράσει πενήντα λεπτά ἀπὸ κάποια πλανόδια ἀνθοπώλιδα.

Ἡ Μαρλένε τὸ πῆρε, δαγκώνοντας τὰ χεῖλή, τῆς γιὰ νὰ μὴν γελάσῃ — τόσο κωμικὲς τῆς φαίνοντουσαν ἡ γεμίτες σεβασμὸ ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις τοῦ χωριάτη θαυμαστοῦ τῆς.

Γευμάτισαν σ' ἕνα καλὸ ἐστιατόριο κι' ἔπειτα πῆγαν πάλι στὸ θέατρο.

Καὶ πάλι ἐκεῖνο τὸ θράδυ τὴν συνώδευσε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο τῆς χωρὶς νὰ τῆς πῇ οὔτε μιὰ τολμηρὴ λέξη, χωρὶς νὰ τῆς σφίξῃ καὶ τὸ μπράτσο καθὼς τὸ εἶχε περασμένο στὸ δικό του.

Ἦταν δεῖλὸς σὰν παιδάκι...

Μόνο ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεμε λίγο, ὅταν τῆς εἶπε :

— Καλὴ νύχτα...

Ἀπὸ τότε, κάθε μέρα, καὶ συχνὰ δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, συνήθισε νὰ πηγαίνει ἐπισκέπτεται τὴ νέα στὸ ξενοδοχεῖο τῆς.

Καὶ, σὲ καθεμιά ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις τοῦ αὐτῆς, τῆς ἐπῆγαινε ἀπὸ ἕνα μικρὸ δῶρο : πότε λίγα γλυκίσματα, πότε ἕνα κουτί πούντρα καὶ πότε μιὰ μποτίλλια καλὸ κρασί...

Μὰ σιγά-σιγά, τὰ δῶρα αὐτὰ ἀρχίσαν νὰ γίνωνται πιὸ μεγάλα, πιὸ σημαντικά.

Μιὰ μέρα τῆς πῆγε ἕνα ζευγάρι γάντια, μιὰ ἄλλη μέρα μιὰ τσάντα... Ἐπειτα τῆς πρόσφερε, ἕνα φόρεμα... Κατόπιν ἕνα ζευγάρι παπουτῶνα.

Τέλος μιὰ μέρα τῆς ἐπῆγε μιὰ κομψὴ θήκη.

Ἡ Μαρλένε τὴν ἀνοίξε...

Ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς...

Μέσα στὴ θήκη ἦταν ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι μ' ἕνα ρουμπίνι...

— Εἰστε, πολὺ καλὸς ! τοῦ εἶπε.

Κι' ἀμέσως ἐπρόσθεσε :

— Μὰ φαίνεται πὼς ἔχετε διαίσθησι, ἀγαπητέ μου...

Σήμερα ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἐορτὴ μου...

Ὁ Κορνερὸν τὴν κύτταξε ξαφνιασμένος καὶ ρώτησε :

— Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ τῆς Ἁγίας Μαρλένης;

— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησε ἡ ἐραστὴ κοπέλλα. Δὲν ἐορτάζω σήμερα τ' ὄνομά μου, ἀλλὰ τὰ γενέθλιά μου...

— Πόσο χρόνων εἰσθε ;

Ἡ Μαρλένε γέλασε πάλι καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Τὶ ἀδιάκριτη ἐρώτησις εἶν' αὕτη ; Ρωτᾶνε ποτὲ μιὰ γυναίκα γιὰ τὴν ἡλικία τῆς ; Πὼς φαίνεστε πὼς εἰστε χωριάτης.

— Μὰ οὔτε λένε ποτὲ σ' ἕνα χωριάτη, πὼς εἶναι χωριάτης !... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ μιὰ ἐτοιμότητα ποὺ φανέρωνε πὼς εἶχε ἀρκετὸ πνεῦμα.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ Μαρλένε θὰ δυσκολευόταν πολὺ νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἡλικία τῆς.

Εἶχε ῥθῃ στὸ Παρίσι πρὸ ἔντεκα χρόνων, μὰ πόσων χρόνων ἦταν τότε ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριό, ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν συγγενῶν τῆς ποὺ τὴν εἶχαν πάρει κοντά τους, τὴν ἔτρεφαν δίνοντας ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ τὴν κοινομεταχειζόντουσαν ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε πεθάνει ἡ μητέρα τῆς φθισική...

Ἦταν δώδεκα, δεκατριῶν, δεκατεσσάρων χρόνων, τέτε :

Οὔτε ἡ ἴδια δὲν θυμῶταν ἀκριβῶς...

Ἐπακολούθησε μερικὸν στιγμῶν σιωπὴ, τὴν ὁποία ὁ Κορνερὸν διέκοψε λέγοντας :

— Μαρλένε εἶναι τὸ ἀληθινὸ σας ὄνομα ;

— Ὁχι... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνη γελώντας. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Μαγδαληνὴ, μὰ τὸ ἔκανα Μαρλένε γιατί εἶναι πιὸ ὁμορφὸ ἔτσι... πιὸ πλούσιο... κάνει μεγαλειότερη ἐντύπωσι...

Ὁ Σεβαστιανὸς Κορνερὸν ἦτανε δισταχτικὸς τώρα...

Φαίνονταν πὼς κάτι ἤθελε νὰ πῇ, πὼς κάτι ἤθελε νὰ ζητήσῃ, μὰ δίσταζε...

Τέλος ψιθύρισε ξελιά, φοβισμένη σχεδόν :

— Ἀφοῦ εἶναι τὰ γενέθλιά σας σήμερα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς... δώσω ἕνα φιλίμα ;

Ἡ Μαρλένε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα χαμόγελο...

— Ἐπὶ τέλους !... Ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ τολμηρός ! σκέφθηκε.

Καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Εἰστε τόσο καλὸς, ὥστε σᾶς ἐπιτρέπω, ὅχι μόνον ἕνα φιλίμα, ἀλλὰ δυό...

Ὁ Κορνερὸν τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ τῆς ἔδωσε δυνατὰ φιλήματα στὸ μάγουλο...

Μὰ τί φιλήματα ἦσαν αὐτά !...

Ἐμοιάζαν μὲ τὰ φιλήματα ποὺ δίνει ἕνας πατέρας στὸ παιδί του...

Ἀλήθεια, τὸ ἀστείον τύπος ποὺ ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Βλεπόντουσαν τρεῖς ὁμοῦδες σχεδὸν καθ' ἑαυτόν καὶ παρ' ὅλες τὶς γλυκεῖες ματιές τῆς παρ' ὅλα τὰ λόγια τῆς, δὲν εἶχε τολμήσῃ ἀκόμα νὰ τῆς κάτῃ ἐκεῖ δειλὸ χάδι...

Καὶ ὅμως ἦταν φανερό πὼς τὴν εἶχε ἐραυεῖ, τὴν ἠγάπα ὡς τὰ σῶμα... Αὐτὸ τὸ ἐβεβαίωσε τὸ περὶ τὴν ἀγαπῶσα τὸν σῶμα... ἡ συγκίνησις τῆς φωνῆς, ἡ ταραχὴ ποὺ τὸν κυρίευε ὅλη τὴν ὥρα ποὺ ἔβλεπε μαζὺ τῆς.

— Τὶ δειλὸς ποὺ εἶσαι ! τοῦ εἶπε χαϊδεύοντας τὸ χεῖλι τοῦ στο ὁποῖο εἶχε ἀρχεὶ φαλάκρας.

— Ὁ ! τῆς ἀπάντησε. Δὲν εἰμαι καὶ τόσο δειλός.

Ἀπόδειξις, ὅτι θὰ σοῦ ζητήσω κάτι... κάτι...

— Ἐλα, μὴ φοβάσαι, μικρούλη μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μαρλένε. Μὴ φοβάσαι... Πές μου τί θέλεις...

Σχεδὸν κοκκινίζοντας, ὁ Κορνερὸν τραίλησε :

— Νά... Θὰ ἤθελα τὴ... φωτογραφία σου...

Μόνο ποὺ δὲν ἔσκασε στὰ γέλια ἀκούοντας τὰ λόγια ἡ Μαρλένε...

Αὕτη λοιπὸν ἦταν ἡ μεγάλη χάρι ποὺ θὰ τῆς ἔδωκε ;

Ποῦ ἔτρεμε νὰ τὴν διατυπώσῃ...

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἡ σπείρα ἔκανε πολεμικὸν συζούλιο στὸ καφενεῖο τοῦ Φράς. Ἦταν φανερό πὼς ἡ ἀρχηγὸς ὁ Ὁρατὸς Ἀρμάν, δὲν ἦταν εὐνοϊκισμένος.

— Εἶναι τρεῖς ὁμοῦδες ὡς τώρα, εἶπε στὴν ὥρα ἡ Μαρλένε. Σὲ τί σημείο βρίσκονται ἡ σχέσεις σου μὲ τὸν χωριάτη...

Ἡ Μαρλένε, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι δὲν εἶχε προχωρήσει καθόλου, ὅτι δὲν εἶχε μάθει τίποτε...

Βλέποντας τὸν Ἀρμάν νὰ γίνετα ἀπειλητικὸς καὶ ἀγριεῖν, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῇ :

— Μὰ, ἐσὺ ὁ ἴδιος μοῦ εἶπες νὰ προσποιηθῶ τὴν ὁθῶ...

Ἐγὼ δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

— Πῶς δὲν ἔκανα ἄλλο παρὰ νὰ σὲ ὑποκαταστήσω στὸν ἑαυτὸν σου...

Ὅχι μόνον τὸ εἶχε ξεχάσει, μὰ σιγά-σιγά εἶχε πάρει ἀποφασί νὰ ἐμποδίσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἐρεῖς τοὐλάχιστον ποὺ ἔχει κρυμμένο τὸ κομψοῦ τὸν τῆς ρώτησε ὁ Ἀρμάν.

— Ὁχι...

Δὲν τὸ ἔφερε...

Ὁ μόνον ποὺ ἔφερε, ἦταν ὅτι ὁ Σεβαστιανὸς τῆς εἶπε μιὰ μέρα ὅτι δὲν εἶχε λογαριασμὸ σὲ τράπεζα. Ὁ χωριάτης εἶπε, οὐσιποῖτο, πρὸς τὶς τράπεζες καὶ τὰ χρήματα νὰ συμπερανῶν, ὅτι εἶχε ἀπ' αὐτὸ μποροῦσαν νὰ συμπερανῶν, ὅτι εἶχε ἀπ' αὐτὸ χρήματα ἐπάνω του ἢ ὅτι τὰ ἔκρυβε σὲ κάποιο γωνία τοῦ δωματίου του...

— Ναι, εἶπε ἡ Μαρλένε, θὰ τὰ ἔχῃ σίγουρα κρυμμένα στὸ δωματίό του, στὸ στρώμα του ἴσως...

Καὶ γελώντας ἐπρόσθεσε :

— Μὰ καθὼς φαίνεται, δὲν θιάζεται καθόλου νὰ μὲ πῇ τὴν κἀμαρὴν του...

Ὁ Ἀρμάν ὅμως δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι γι' αὐτὴν.

Ἄρκετον καιρὸ χάσαμε ἕως τώρα, εἶπε. Πρέπει νὰ συμπερανοῦμε μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο... Πρέπει, σήμερον, νὰ λάβουμε ὁριστικὲς ἀποφάσεις...

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ σύσκεψιν ποὺ κράτησε ἀρκετὴ ὥρα, σπείρα ἔκανε τὰ σχέδιά τῆς : ἔτρεπε ὁπωσδήποτε, τὴν ἐπόμενη ἡ Μαρλένε νὰ κανονίσῃ τὰ πρᾶγματα ἑαυτῆς, νὰ πῇ μαζὺ μὲ τὸν Κορνερὸν στὴν κἀμαρὴν του.

— Μὰ ἂν δὲν θελήσῃ ; παρατήρησε ἐκεῖνη. Ποτὲ ὡς ἀνὰ μὲν εἶπε τίποτε τέτοιο.

Ὁ Ἀρμάν τὴν κύτταξε ἀπειλητικὰ καὶ τῆς εἶπε :

— Θάνατον τὰ λόγια... Πρέπει νὰ τὸν καταφέρῃς... ἢ θὰ θάλλῃς ἐσὺ θὰ τὸν καταφέρῃς...

Ὁ τόνος τοῦ ἀρχηγοῦ δὲν ἐπιδεχόταν καμμιά ἀντίρρηση, καὶ ἡ Μαρλένε σάπασε.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε ὁ Ἀρμάν, θὰ πᾶς στὴν κἀμαρὴν του καὶ θὰ μείνῃς ἐκεῖ τὴ νύχτα...

— Πές τὴν ἀλήθειαν, ὅτι σ' ἐδίωξαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο σου, ἐπειδὴ εἶχες νὰ πληρώσῃς καὶ δὲν ἔχεις ποὺ νὰ περάσῃς τὴ νύχτα σου...

—

άρχισε να χύνει δακρύα δεν είχε χύσει πάλι, δηλ. της τη ζωή, ενώ το στήθος της, ανεδοκατέβαινε γρήγορα.
— Όταν ήσυχασε κάπως, ο Κορνερόν την πλησίασε, της άγγιξε ελαφρά στον ώμο και της είπε :
— Άκουσέ με τώρα, Μαρλένε...

Ποτέ άλλοτε η φωνή του δεν είχε τόσο σοβαρό τόνο...
— Η Μαρλένε σήκωσε το κεφάλι της και τον κύτταξε με άπορία μέσ' απ' τα μάτια της τα πλημμυρισμένα στα δάκρυα...

Με τον ίδιο τόνο εκείνος εξακολούθησε :

— Δεν μου έμαθες τίποτε καινούργιο... Όσα μου είπες πρό δλίγου, τα ήξερα! Ναι, ήξερα ότι μου έλεγες ψέμματα, ως τώρα, όπως επίσης ήξερα τι είδους ζωή έκανες ως την ημέρα που σε γνώρισα... Δεν είμαι ίσως τόσο δαλάκας όσο νομίζεις... Μά με τα λόγια σου λερώνεις τον έαυτό σου περισσότερο απ' όσο είνε λερωμένος... και είσαι λιγότερο βουτηγμένη στη λάσπη απ' όσο νομίζεις... Υπάρχει μέσ' στα βάθη της ψυχής σου κάτι που δεν έχει λερωθεί ακόμα... Αν δεν συνέβαινε αυτό θα είχα πάρει πριν από καιρό τις θαλίτσες μου και θα είχα ξαναγυρίσει στο ωραίο μου χωριό, εγκαταλείποντάς σε στη θλιβερή τύχη σου...

Εκείνη τον κύτταξε κατάπληκτη.

Δεν μπορούσε να πιστέψει στ' αυτιά της...

— Ωστε, τον ρώτησε, ήξερες ποιά ήμουν και...

— Και έμεινα κοντά σου... ναι! τη συμπλήρωσε ο Κορνερόν. Έμεινα γιατί σκέφτηκα ότι δεν είσαι και τόσο κακή... γιατί φαντάστηκα, όπως σου είπα και πριν, ότι στα βάθη του έαυτού σου υπάρχει μια μικρή γωνιά καθαρή...

Η Μαρλένε ένοιωσε για μια στιγμή τη διάθεσι να ριχτεί γονατιστή μπροστά του και να του φιλήση τα χέρια...

Μα εύρισκε τόσο άπιστευτα αυτά που της έλεγε, ώστε, απεναντίας, του απάντησε με τόνο σαρκαστικό :

— Και έμεινες, θέβαια, για να με θυγάλης έτσι τη λάσπη ;... Για να με ανυψώσης ; μήπως, κύριε, είστε παπῆς ;...

— Ο Θεός να με φυλάξει ! της είπε ο Κορνερόν χωρίς να θυμώσει...

— "Η μήπως σκοπεύετε να με παντρευτήτε ; τον ξαναρώτησε εκείνη με τον ίδιο σαρκαστικό τόνο.

— Γιατί όχι ; Έκανε με σοβαρότητα ο Κορνερόν. Είμαι χήρος πριν από τέσσερα χρόνια κ' είνε αλήθεια ότι ποτέ ως τώρα δεν είχα σκεφτή να ξαναπαντρευτώ... Μα είνε αλήθεια ότι μου χρειάζεται στο άγρόκτημά μου εκεί κάτω, στο Μπώας, μια γερή και ξυπνη κοπέλλα, σαν κι' εσένα, για να επιβλέπει τους υπηρέτες και να διευθύνει ένα μέρος της δουλειάς, γιατί, βλέπεις, δεν μπορώ να τα κάνω μόνος μου όλα...

Η έκφρασις της Μαρλένε μεταμορφώθηκε καθώς άκουγε τα λόγια αυτά...

Χαμογελούσε τώρα κι' ενώ τα χείλη της είχαν κάτι το πικρό, τα μάτια που τα θολώναν ακόμη τα δάκρυα κύτταζαν στο κενό σαν να έβλεπαν μακριά το κτήμα του Κορνερόν... και μια ζωή γεμάτη αγάπη, τιμιότητα κι' εργασία.

Μα ήταν πολύ ωραίο, πολύ τολμηρό ένα τέτοιο θνείρο... για να μπορεί να πραγματοποιηθῇ.

— Και ήρθατε να βρῆτε στη Μονμάρτη μια διευθύντρια για το άγρόκτημά σας ; είπε με μια θλιβερή ειρωνεία.

— Γιατί όχι ;... είπε ο Κορνερόν. "Αν μ' ακολουθήση στο κτήμα μου, μπορεί να είνε θέβαια πως δεν θα μετανοήση ποτέ...

Και με λόγια αδέξια άρχισε να της περιγράψει την εύτυχημένη και γαλήνια ζωή που θα περνούσε κοντά του η δεύτερη αυτή σύζυγός του. Της μίληρε για το σπίτι του το πλημμυρισμένο στο φῶς, το χαμένο στο πράσινο, για τα χωράφια, για τις εργασίες της υπαίθρου, για τις διασκεδάσεις της Κυριακής.

Η Μαρλένε τον άκουγε γοητευμένη, με τα μάτια χαμένα στο κενό, μα κουνούσε άνηκτικά το κεφάλι της.

— Δεν είνε για μένα όλ' αυτά !... είπε τέλος. Θα σου έφερνα δυστυχία αν έρχομουν...

— Φεύγω αύριο, είπε τέλος ο Σεβουτιανός.
— Έγώ όμως δεν μπορώ να φύγω, του απάντησε η κείνη θλιβερά.

Το ρολόι του δωματίου άκούστηκε τη στιγμή εκείνη να σημαίνει δυο μετά τα μεσάνυχτα.

Η Μαρλένε σκίρτησε τρομαγμένη και πετάχτηκε πάνω.

Με μιάς, έπειτ' από τόσα θνείρα θυμήθηκε τη μακρινή πραγματικότητα.

— Δυο ή ώρα κιόλας ! τραύλισε μ' αγωνία.

— Πάει δέκα λεπτά μπροστά ! της απάντησε ο Σεβουτιανός.

Και, προσέχοντας την ταραχή της, επρόσθεσε :

— Μα τί έχεις ; Τι έπαθες ;

Εκείνη τον κύτταξε με ύφος έξαλλο κι' έπειτα, φώναζε απότομα :

— Φύγε ! Φύγε !... Μή με ρωτάς γιατί... Μα, σε λέω, φύγε άμέσως !...

Εκείνος όμως δεν το κουνούσε ούτε δήμα ούτε ράχη καθόλου...

Και όσο εκείνη ταραζόταν και τον έκτενε να φύγει, τόσο αυτός φαινόταν πιο ήσυχος και πιο εύθυμος.

— Μη φοβάσαι ! της έλεγε. Μη φοβάσαι ούτε μένα ούτε για τον έαυτό σου...

— Φύγε ! Φύγε !... Θεέ μου !...

— Γιατί να φύγω ;... Έχω ακόμα τόσα πράγματα να σου πω... Δεδομένου ότι ο Κορνερόν, που ήταν τόσο ήσυχος και τόσο ήπιος, έλεγε αυτά τα λόγια, η Μαρλένε, που ήταν τόσο ήσυχος και τόσο ήπιος, έλεγε αυτά τα λόγια, η Μαρλένε, που ήταν τόσο ήσυχος και τόσο ήπιος, έλεγε αυτά τα λόγια...

— Φύγε !... Φύγε !...

— Όχι, δεν θα φύγω... Θέλω ακόμα να σου πω πολλά...

— Θεέ μου ! φώναζε η Μαρλένε απελπισμένη, θέλει να μ' άκουση... Κινδυνεύεις ;... Δεν το καταλαβαίνεις... Πάρε τα λεπτά σου και φύγε άμέσως...

Μά, και να ήθελε να φύγει τώρα, ήταν πια άδύνατο. Τό αυτί της, που ήταν συνηθισμένο, ξεχώριζε εκείνη τη στιγμή τον ανεπαίσθητο θόρυβο που έκαναν οι αυτοφοί της ανεβαίνοντας τη σκάλα...

Τρομοκρατημένη, πήγε και μαζεύτηκε σε μια γωνία Γαλήνια, ο Σεβουτιανός Κορνερόν έβγαλε ένα παλιό στροφο και σημάδεψε μ' αυτό την πόρτα που οδηγούσε στο θρόνο.

Το δράμα που επακολούθησε παίχτηκε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ο νυχτερινός επισκέπτης που δεν ήταν άλλος απ' τον Αρμάν, μόλις αντίκρουσε το περίστροφο του Σέβουτιανού, τραβήχτηκε πίσω, εξακλείνοντας την πόρτα.

Η Μαρλένε έβγαλε τότε μια κραυγή κι' έπεσε ρίχτηκε στην αγκαλιά του Κορνερόν.

Μά την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε πάλι, και ο Αρμάν πυροβόλησε έναντιόν τους για να τα βάλει μεσώς ανανδρα στα πόδια...

Η σφαίρα πέτυχε την Μαρλένε στον ώμο, ο Σέβουτιανός την έπληρε στην αγκαλιά του και την μεταφέρει στο κρεβάτι του.

Όταν η νέα γυναίκα συνήλθε απ' τη λιποθυμία, είδε το αγαθό πρόσωπο του χωρικού να της χαμογελούσε σκυμμένο από πάνω της.

— Μαρλένε... παιδί μου... Μαρλένε... η θάρρης τώρα μαζί μου στο χωριό ;...

— Ναι... αγάπημένε μου... του απάντησε εκείνη χαμόγελο που είχε μια έντε... ως παρθενική άνοιξη...

Επειτ' από λίγους μήνες στο χωριό του Σέβουτιανού δεν μιλούσαν για τίποτε άλλο παρά για την νούργια σύζυγό του πλουσίου χωρικού.

— Τύχη που σου την έχει αυτός ο Κορνερόν !... οί χωρικοί με κάποια ζήλεια. Τι γυναίκα είνε αυτή που πήρε... Ωμορφῇ !... Κομψῇ... Μα και βουλωμένη... Και πονόψυχη !... Μα που τον ξετρώει με τον εσαυρό !...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΕΡΤΕ

ΠΟΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΤΑ ΠΕΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΗΛΑΔΑ

...Είον την Έλλάσα κατά τα έτη 1797 και 1798 οί Μα νιάτες τής Κορσικής Δήμος και Νικόλας Στεφανόπολις

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Σε μια χώρα της οποίας οί κάτοικοι έχουν λίγες άρνες και συνεπώς λίγες επιθυμίες, όπου ο πυρετός φιλοδοξίας είνε ανύπαρκτος, όπου οί άνθρωποι είνε απλά ένοπλοι, είνε σχεδόν όλότελα άγνωστες ή κερδοσκοπικές επιχειρήσεις, για να βελούτσουν ένα άμα καταστρέφουν συχνά οίκογένειες και έθνη όλόκληρα.

Στη Μάνη, δεν υπάρχει σχεδόν καθόλου έμποριο. Η περισσότερες αγοραπωλησίες γίνονται με ανταλλαγές προϊόντων. Οί κάτοικοι αγοράζουν τα λίγα είδη που είνε άναγκαία, δίνοντας, ως πληρωμή, προϊόντα της ή κατοικίδια ζῶα.

Η νομισματική μονάς που ισχύει σήμερα στη Μάνη ή τουρκική. Χρησιμοποιούν ωστόσο και πολλά άρνη νομίσματα, των οποίων ξέρουν πολύ καλά την αξία.

Γιατί οί πατέρες τα κληρονομούν από παλιά τους νομίσματα, ο Νικόλας Στεφανόπολις είδε άρνη στο σπίτι του μπέη. Μερικά απ' αυτά έχουν άνω από μεριά έναν καθάλλαρη κι' από την άλλη ένα στέφανο, τον οποίο διασχίζει διαγωνίως μια λόγχη που κρατάει ένα χέρι. Άλλα έχουν από τη μια μεριά το ίδιο μετ' ηναικάς με λυμένα μαλλιά κι' από την άλλη δυο παιδιά που κρατῶνε στα χέρια τους την ύλη.

Πάρχουν επίσης χρυσά νομίσματα μεγέθους Λουδοβίκου που έχουν από τη μια μεριά έναν καθάλλαρη και από την άλλη τα γράμματα Α. Λ. Π.

Ο Στεφανόπολις δεν κατάλαβε άμέσως τη σημασία των αρχικών, και όταν είδε πως ήταν χρυσά, άναίσθητος ότι τα νομίσματα αυτά άναγορεύσαν στην έτιμή του βασιλέως της Λακεδαιμόνος Λυσάνδρου, ο όποιος πρώτος εισηγήσε σ' αυτή τη χώρα τη χρῆσι του χρυσού κι' άπ' τότε γράμματα Α. Λ. Π. ήταν τ' αρχικά του λέξαν: «Λυσάνδρος Λακεδαιμονίων Προστάτης».

XXVΙΙΙ

Δήμος Στεφανόπολις διηγείται την ιστορία της καταστάσεως των προγόνων του από την Μάνη και της εγκαταστάσεως τους στην Κορσική.

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

Ενώ ο Νικόλας με τους άλλους νέους άναζητούσε άρνη να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας, και να ικανοποιήσω πολύ εύκολα την επιθυμία σας...

λων αιχμαλώτων. Συμφώνησαν το ποσόν των λύτρων κι' ο αντίπρόσωπος του Τούρκου κυβερνήτη, άφοῦ πήγε και το έφερε, τους είπε :

— Να το ποσόν που απαιτείτε για την εξαγορά των αιχμαλώτων, μα έχω έντολή από τον αφέντη μου να πάρω μια απόδειξι απ' αυτόν που θα τα πάρη...

Κανένας όμως δεν τολμούσε να υπογράψη αυτήν την απόδειξι, για να μην έκτεθη. Τότε ένας απ' τους Στεφανόπολι παρουσιάστηκε και είπε :

— Έγώ θα πάρω τα χρήματα και θα δώσω την απόδειξι. Πες στον αφέντη σου, πως οί Στεφανόπολι, σαν νικηται που ήσαν, του επέβαλαν τους όρους των...

Μα δεν μπορεί κανείς, όσο άνδρείος κι' αν είνε, να υπακούη την όργη ενός τυράννου. Λίγα χρόνια κατόπιν ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε έναντιόν της Οίτύλου μια πολυάριθμη στρατιά.

Οί Γιατράκοι θρσκόντουσαν τότε σε πόλεμο με την οίκογένειά μας, γιατί, σε όλες τις εποχές, καθώς ξερετε, οί δυο αυτές οίκογένειες που ήσαν ή πιο ισχυρές του τόπου, ζηλοτυπούσαν ή μια την άλλη, πράγμα που ήταν αλλόθριο για τη Μάνη, χωρίς να είνε καθόλου αφέλιμο σ' αυτούς τους ίδιους.

Οί Γιατράκοι λοιπόν, κινούμενοι από το μίσος τους προς την οίκογένειά μας, δήλωσαν προς τον αρχηγό του Τουρκικού στρατού ότι δεν θα πολέμουσαν έναντιόν του. Ένα μεγάλο μέρος της Μάνης άκολούθησε σιωπηλά το παράδειγμά τους, γιατί δεν έβλεπε κανείς τους κατοίκους να κάνουν καμιά προετοιμασία άμύνης...

Οί Στεφανόπολι, που είχαν μείνει μόνοι σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή, για ν' αντιμετώπισουν τον έχθρό, φοβήθηκαν, με το δικη τους, ότι θα ήσαν τα μόνα θύματα της έχθρικής έπιδρομής, κι' αποφάσισαν να έκπατριστούν.

Ναύλωσαν λοιπόν έξι καράβια κι' επιβιβάστηκαν σ' αυτά διακόσιες οίκογένειες, άπ' τις οποίες οί εκατόν τριάντα ήσαν διακλάσεις των Στεφανόπολι. Η υπόλοιπες τους άκολούθησαν είτε από αγάπη προς αυτούς, είτε από μίσος προς τους Τούρκους και προς εκείνους που εύνοούσαν τα σχέδιά τους. Μεταξύ αυτών, ήταν ο δεσπότης της Μάνης, έννέα καλόγεροι και πολλοί ιερείς... Η υπόλοιπες απ' τις οίκογένειες μας διασκορπίστηκαν στη Μάνη. Η αποδημία αυτή των μανιανών, ή διασπορά των άλλων έύνησαν τον πατριωτισμό των Μανιατών. Συμφωνήθηκαν την τελευταία στιγμή, ένώθησαν, ρίχτηκαν έναντιόν των Τούρκων, τους νίκησαν και τους έδιώξαν απ' τον τόπο τους.

Αυτά γινήκαν το 1673. Οί μετανάστες Στεφανόπολι πήσαν στην αρχή στη Σικελία, όπου έλπιζαν τα εγκατασταθῶν οριστικά. Μα επειδή γινόνταν εκεί άγριος πόλεμος μεταξύ της Γερμανίας και της Ισπανίας, ξαναπήσαν πάλι στα καράβια κι' έφυγαν για την Τσούκανα.

Ο Μέγας δούκ της Τσούκας Μένδικος, που καταγόταν από τους Γιατράκους της Μάνης (*), δέχτηκε τους προγόνους μας με χαρά και τους πρότεινε να εγκατασταθῶν στις άκτές της Ετρούριας. Μα οί κακοί άνεμοι που φυσούσαν στῆ βέρη εκείνα, τους έμποδισαν να δεχθῶν την πρότασί του. Έγκατέλειψαν λοιπόν με θλίψη τους το μεγάλο δούκατο και πήγαν στη Γένουα. Η σύγκλητος της Δημοκρατίας του Γένους τους δέχτηκε σαν αδελφούς και τους πρότεινε να εγκατασταθῶν στο νησί της Κορσικής που πολυετείς πολέμοι το είχαν ερημώσει. Οί Στεφανόπολι έστειλαν τέσσερες άπεσταλμένους των σ' αυτό το νησί για να διαλέξουν το πιο κατάλληλο για την εγκατάστασι μέρος.

Οί Μένδικος της Τσούκας καταγόμουν από τους ανών. Μερους των Γιατράκων της Μάνης, σύμφωνα με αρχαία παράδοσι των Μανιατών. Ο πρώτος Μένδικος που εγκαταστάθηκε στην Τσούκανα ήταν ένας έμπορος, καταγόμενος από τον Οίτύλο.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

Ο Τούρκος κυβερνήτης έστειλε τότε έναν αντιπρόσωπό του για να διαπραγματευθῇ με τους κατοίκους του Οίτύλου την εξαγορά του φρουράρχου και των άλλων αιχμαλώτων.

(Ακολουθεί)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΜΑΘΑ Τ' ΑΓΓΛΙΚΑ

— Έπιμένεις, λοιπόν, πάντα να σου εξηγήσω πώς δεν έμαθα τ' αγγλικά, αφού έμεινα τόσες μήνες στην Ίερσέη; μ' έρώτησε σοβαρά κείνο το θροχερό Μαρτιάτικο θράδι ο φίλος μου Τζώρτζ Μπεθερνύ.

— Ναι, το δ' απάντησα, γιατί η δικαιολογία που μου πρόβαλες ως τώρα δεν μου φαίνεται πιθανοφανής.

— Λοιπόν άκουσε: Λίγον καιρό μετά την εγκατάστασή μου στο σπίτι του κ. Χάρτλεϋ στην Ίερσέη, όπου είχα νοικιάσει ένα δωμάτιο, επηλωμένο, ή κόρη του Άννα μ' έρώτησε αν ήθελα να μου μάθη τ' αγγλικά.

Η Άννα ήταν μία κοπέλλα 18 μόλις χρόνων με μεγάλα δολογάλανα μάτια που πρόδιναν μία ψυχή αγγελική, μακρύτες θλαφρίδες και πυκνά μαύρα μαλλιά που πέφτανε σε μακρύτες πλεξίδες στους ώμους. Έμεινε της κι ένα πρόσωπο λευκό σαν το χιόνι, με ρόδι-μους της κι ένα φωνή της ήταν αρμονική και γλυκειά, το σώμα της θροχολυγερό κι εύκι-νητο όπως των ζαρκαδιών. Μ' ένα λόγο ήταν ένα χερου-θείμ, ποδχε ξεφύγει απ' τον παράδεισο κ' είχε περι-πλανηθή στη γή μας.

Είπε περιττόν λοιπόν να σου πω ότι η απάντησή μου ήταν ένα ολόθερμο «νίς» κι ότι στην πρότασή της αυ-τή νόμισα πως μου ανοιγόταν ο Παράδεισος του Μωά-μεθ, ένα απ' τα ούρι που όποιος ήταν ή Άινουλά.

Άμέσως ύστερ' απ' το ναί αυτό, που έκανε τη νέα να χαμογελάσει με την ελπίδα ότι άποχτούσε τον πιο έπιμελή μαθητή του κόσμου, καθήσαμε σ' ένα τραπέζι που μούδευε, ο ένας απέναντι του άλλου. Ταυτόχρονα ή χαριτωμένη δασκάλισά μου έπηρε το θιβλίό που δεν λείπει από καμιά αγγλική οικογένεια, τη «Βίβλο» την άνοιξε με την επισημότητα που ταίριαζε στην περιστά-ση και απλώνοντας το άθρο χέρι της, μούδευε κάτι στην πρώτη σελίδα.

— Α! τί ωραίο χέρι ήταν εκείνο, τί λαξευτά δάχτυλα και τί ωραία νύχια που μοιάζαν με πέταλα ρόδου σκορ-πισμένα στις σελίδες της Βίβλου!...

— Η Άννα, λοιπόν, άρχισε, σέρνοντας το δάχτυλάκι της σε κάθε λέξη ώστε να με κάνει να καταλάβω τη με-τάφραση, να διαβάξω τη φράση.

— Στην αρχή ο Θεός έφτιασε τον ουρανό και τη γή.

— Ω! δεν είναι αυτό το τελειότερο πράγμα που έ-φτιασε ο καλός Θεός, τη δέκοψη.

Με κύτταξε σοβαρά και μ' άπορία, σά να ζητούσε να της εξηγήσω τα λόγια μου.

— Το ωραιότερο και τελειότερο δημιούργημα του Θεού είστε σεις μίς Άννα! της είπα.

Κοκκίνισε ως τις ρίζες των αυτιών και ξεφώνισε:—

— Ώου! αυτό είναι τρομερή θλαστήμια!

— Είπε ή άλληθια ολόφανερη! έπέμεινα.

Η κόρη κοκκίνισε περισσότερο και σηκώνοντας το χέρι της σε σημείο απειλής, έκανε να γλυστρήσει προς τα κάτω το φαρδύ μανίκι της μπλούζας της και να φα-νέ ή δροσερό, παχουλό, κρινορρόδινο το τσινετί της μπράτσο.

Δέν ξέρω τί επρόκειτο να μου πη, αλλά ξέρω πως λίγο ακόμα και θ' άπλωνα να την άγκαλιάσω. Τη σπεί-μη όμως εκείνη μπήκε μέσα χαμογελώντας, όπως πάν-τα, ή αγαθή μητέρα της, με την τσαγέρα στο χέρι. Μας κύτταξε μ' ενδιαφέρον, καθώς εγώ έκανα ότι επανα-λαμβάνω τα πρώτα λόγια που μούχε πη ή κόρη της και με ρώτησε:

— Έ, τί λέτε, θα μάθετε;

— Ελπίζω κυρία Χάρτλεϋ, θα θάλω όλα μου τα δυ-νατά.

Επιαμέ το τσάι μας και συνεχίσαμε.

Κάθε φορά που ή Άννα άνοιγε τα κοραλλένια χείλη της για να προφέρει μία δύσκολη λέξη, μ' άφηνε να δω δυο σειρές μικρών μαργαριταριών σφηνωμένων σε πορ-φυρά ρουμπίνια.

Τότε με μία κακεντρέχεια θάλεγε κανείς πρόφερα κατ' επανάληψιν κακώς, για να την κάνει να ξαναδεί-ξη τα τριανταφυλλένια χείλη της, για ν' ακούσω το κρυστάλλινο γέλιο της, για να την δω να κάνει μερι-κούς μύφασμούς που έδιναν στο προσωπάκι της περι-σσότερη χάρη.

— Α, φίλε μου! απόλαμνα έτσι το θείο θλέμμα

της, το θελκτικό πρόσωπό της, ανέπαι τη μορφή, άνασσα της και δέν ένοιωθα γρύ απ' ό,τι μού έλεγε. Δέν ήταν όμως λίγες φορές που κι εκείνη έρελούσε το κε-θμα και θυβίζονταν σε ρεμβασμούς για να ρωτή-σει ανασμένη όταν συνέρχονταν:

— Ποδ είμαστε

— Αλλά μήπως ήξερα να της απάντησω; Εγώ δέν ή-κανα τίποτε άλλο παρά να κυτάω τα ώμορα της, την κατατομή του ωραίου προσώπου της, τον γαλματινό τραχήλο της, πάνω στον οποίο έφεταν μπουκλες των κατσαρών της μαλλιών.

Η μητέρα της ρωτούσε κάθε τόσο:

— Μαθαίνετε;

— Είπε πολύ άφηρημένος, μητέρα! άπαντούς με-μένα ή Άννα.

Μερικές φορές ή νέα έχανε την ύπομνη της, και μία μέρα, που την κυττούσα σιωπηλός, μού είπε:

— Τί σκέφτεσαι;

— Έσένα, Άννα!

— Έμένα;

— Ναι, σ' αγαπώ, της είπα ξαφνικά, κ' έκανε τ-τιούσω το χέρι της.

Πρόφτασε και σηκώθηκε θυμωμένη φωνάζοντας:

— Σωπάστε! Δέν μπορείτε να μ' αγαπήσετε να εί-στε σ' όλες τις νέες.

Διαμαρτυρήθηκα έντονα:

— Και τί με μέλλει τί κάνουν οι άλλοι ξένοι; Δέν το καταλαβαίνετε, λοιπόν, Άννα, πως σάς αγαπώ, το καταλαβαίνετε, λοιπόν, Άννα, πως σάς αγαπώ, ή σιωπή μου όταν έβρισκαμ και κ' έ-πρόδινον το αίσθημά μου; Είπε δυνατόν να ή ή απ-πα, αφού δυο μήνες τώρα σάς θλέπω κοντά μου.

— Όταν σκύβουμε πάνω απ' το θιβλίό τα μαλλιά σας άγγίζουν το πρόσωπό, άναπνέω την άτισσή σας!

— Γιατί πρόδινον ή σάς έθαρεστήσω και χάσω την εύχρη της π-ροφίς σας, αγαπημένη μου...

Τραβήχθηκε άναστατωμένη από πέρα και κρύστα-το ωραίο της πρόσωπο στις δύο της παλμες ζέμας σε λυγμούς.

— Άννα, μικρή μου αγάπη, σε πρόσθαλα; ή ή έ-θύρισα προσπαθώντας να θγάλω τα χέρια της απ' το πρόσωπό της.

— Σας παρακαλώ, ψιθύρισε όπισθοχωρώντας, κ' ά-κούνησε το θλέμμα της για να με κυτάξω παρηγορη-κά, αφήστε με... Εγώ μιλήσω με άργότερα...

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

— Όχι, γιατί πιστεύω πως είστε τίμιος νεός, ή δέν μπορώ να σάς πω τίποτε τώρα. Άποσώθτε με ή έ-πορτε να έρθη ή μητέρα μου και τί θα πούμε οι δύο.

— Είπα έθαρεστήμην;

Η ΚΥΝΗΓΙΑ ΜΟΥ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΠΡΑΣΣΕΡ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑ

Οι έλέφαντες της Σουμάτρας είναι εξαιρετικά και σπουδαία ζώα, ώστε έχει να πη κανείς γι' αυτούς να πηθός πράγματα.

Κάθε φορά που άκούει κανείς τις άγριες και τρομα-κικές κραυγές τους, άκόμη δε περισσότερο κάθε φορά που θα τύχη να άντικρύση μπροστά του ένα από τα πε-ντα αυτά παχύδερμα καταλαβαίνει πως δέν άνηκουν αυτό τον κόσμο. Μοιάζουν με τα προϊστορικά μεγα-λά που έχουν πειρά εκλείψει από του προσώπου της

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

σημαίνουν κοπάδια τα όποια κάθε τόσο μεταναστεύ-ουν από τη μία έπαρχία στην άλλη, είναι άδύνατον να

έγρησιση κανείς ποιοί είναι οι παλαιοί έλέφαντες και ποιοί νεοφερμένοι. Πότε συγκεντρώνονται όλοι και ποτέ πάλι σκορπίζονται σε μικρά κοπάδια.

Οι έλέφαντες δέν είναι ποτέ λιγότεροι από δυο χιλιάδες και κάθε χρόνο γεννούν περί τα πενήντα μικρά.

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

σημαίνουν κοπάδια τα όποια κάθε τόσο μεταναστεύ-ουν από τη μία έπαρχία στην άλλη, είναι άδύνατον να

έγρησιση κανείς ποιοί είναι οι παλαιοί έλέφαντες και ποιοί νεοφερμένοι. Πότε συγκεντρώνονται όλοι και ποτέ πάλι σκορπίζονται σε μικρά κοπάδια.

Οι έλέφαντες δέν είναι ποτέ λιγότεροι από δυο χιλιάδες και κάθε χρόνο γεννούν περί τα πενήντα μικρά.

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

σημαίνουν κοπάδια τα όποια κάθε τόσο μεταναστεύ-ουν από τη μία έπαρχία στην άλλη, είναι άδύνατον να

έγρησιση κανείς ποιοί είναι οι παλαιοί έλέφαντες και ποιοί νεοφερμένοι. Πότε συγκεντρώνονται όλοι και ποτέ πάλι σκορπίζονται σε μικρά κοπάδια.

Οι έλέφαντες δέν είναι ποτέ λιγότεροι από δυο χιλιάδες και κάθε χρόνο γεννούν περί τα πενήντα μικρά.

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

σημαίνουν κοπάδια τα όποια κάθε τόσο μεταναστεύ-ουν από τη μία έπαρχία στην άλλη, είναι άδύνατον να

έγρησιση κανείς ποιοί είναι οι παλαιοί έλέφαντες και ποιοί νεοφερμένοι. Πότε συγκεντρώνονται όλοι και ποτέ πάλι σκορπίζονται σε μικρά κοπάδια.

Οι έλέφαντες δέν είναι ποτέ λιγότεροι από δυο χιλιάδες και κάθε χρόνο γεννούν περί τα πενήντα μικρά.

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

σημαίνουν κοπάδια τα όποια κάθε τόσο μεταναστεύ-ουν από τη μία έπαρχία στην άλλη, είναι άδύνατον να

έγρησιση κανείς ποιοί είναι οι παλαιοί έλέφαντες και ποιοί νεοφερμένοι. Πότε συγκεντρώνονται όλοι και ποτέ πάλι σκορπίζονται σε μικρά κοπάδια.

Οι έλέφαντες δέν είναι ποτέ λιγότεροι από δυο χιλιάδες και κάθε χρόνο γεννούν περί τα πενήντα μικρά.

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

σημαίνουν κοπάδια τα όποια κάθε τόσο μεταναστεύ-ουν από τη μία έπαρχία στην άλλη, είναι άδύνατον να

έγρησιση κανείς ποιοί είναι οι παλαιοί έλέφαντες και ποιοί νεοφερμένοι. Πότε συγκεντρώνονται όλοι και ποτέ πάλι σκορπίζονται σε μικρά κοπάδια.

Οι έλέφαντες δέν είναι ποτέ λιγότεροι από δυο χιλιάδες και κάθε χρόνο γεννούν περί τα πενήντα μικρά.

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

σημαίνουν κοπάδια τα όποια κάθε τόσο μεταναστεύ-ουν από τη μία έπαρχία στην άλλη, είναι άδύνατον να

έγρησιση κανείς ποιοί είναι οι παλαιοί έλέφαντες και ποιοί νεοφερμένοι. Πότε συγκεντρώνονται όλοι και ποτέ πάλι σκορπίζονται σε μικρά κοπάδια.

Οι έλέφαντες δέν είναι ποτέ λιγότεροι από δυο χιλιάδες και κάθε χρόνο γεννούν περί τα πενήντα μικρά.

Εν τούτοις, από τη Σουμάτρα τουλάχιστον οι έλέ-φαντες δέν φαίνεται να έχουν καμιά διάθεση να εκλεί-ψουν. Είναι σχεδόν άδύνατον να ύπολογιση κανείς πό-σο έλέφαντες ζούν σήμερα στη Σουμάτρα. Έπειδή

ένω στη Σουμάτρα, έλέφαν με χαυλιόδοντες ένάμιση μέτρου και θάρους δεκαπέντε κιλών θεωρείται κάτι το εξαιρετικό.

Ο έλέφας αν δέν είχε την καταδίωξη του ανθρώπου δέν θα φοβόταν κανένα άλλο έχθρό, παρά μόνον τους όμοφύλους του. Το περίεργο δε είναι ότι αν τύχη να θρεθί άντιμέτωπος μ' έναν άνθρωπο ή να παλαίψη μ' έναν όμοφύλο του έλάχιστα χρησιμοποιεί τα δόντια του και άμύνεται κυρίως με τα όγκώδη πόδια του και με την προεσκίδα του. Τους χαυλιόδοντες τους χρη-σιμοποιεί κυρίως όταν θέλη να γδάρη τον όρεκτικό φλοιό ώρισμένων δένδρων τον όποιον ύστερα κομματιάσει με την προεσκίδα του και τον μασάει και τον καταεργάζει με μεγάλη ευχαρίστηση.

Μετάξυ των άρσενικών συνάπτονται πραγματικά ό-μηρικοί άγώνες για την άρχηγία του κοπαδιού. Μία τέ-τοια πάλη μπορεί να κρατήσει ήμέρες όλόκληρες με ό-λιγάωρα διαλείμματα άνακωχής, όπως μού είπε ένας γέρος κυνηγός έλεφάντων. Στην παραμικρή εδκαίρια ή πάλη ξαναρχίζει και τα πολεμικά μουνγκρίσματα των άντιπάλων άκούον-ται ως την άλλη ά-κρη του δάσους.

Ο ένας από τους έλέφαντες προσπα-θί με το κεφάλι του να σπρώξει τον αντί-παλό του επάνω σ' ένα ξένδρο για να του σπάση τα πλευ-ρά. Και οι δύο τους προσπαθούν να τυ-λίξουν τις προεσ-κίδες τους ο ένας στον λαιμό του άλ-λου για να τον πνί-ξη ή να τον εξαντλή-ση. Αν έτυχε κα-νείς να παρακολου-θήση καμιά φορά την πάλη δυο ένδι-κων θουθώνων μπο-ρεί ίσως να σχημα-τίση μια ιδέα για τον άπαισιόμοτο ά-γώνα που μπορούν να κάνουν δυο έλέ-φαντες όταν παλεύ-ουν για τη ζωή και για το θάνατο. Φου-κά στην πάλη αυτή παίζουν τον ρόλο τους κι οι γαυλιό-δοντες, με ό ρόλος αυτός — όπως εί-πα — είναι έντελώς ευτελερώς.

Ο έλέφας αν δέν είχε την καταδίωξη του ανθρώπου δέν θα φοβόταν κανένα άλλο έχθρό, παρά μόνον τους όμοφύλους του. Το περίεργο δε είναι ότι αν τύχη να θρεθί άντιμέτωπος μ' έναν άνθρωπο ή να παλαίψη μ' έναν όμοφύλο του έλάχιστα χρησιμοποιεί τα δόντια του και άμύνεται κυρίως με τα όγκώδη πόδια του και με την προεσκίδα του. Τους χαυλιόδοντες τους χρη-σιμοποιεί κυρίως όταν θέλη να γδάρη τον όρεκτικό φλοιό ώρισμένων δένδρων τον όποιον ύστερα κομματιάσει με την προεσκίδα του και τον μασάει και τον καταεργάζει με μεγάλη ευχαρίστηση.

Μετάξυ των άρσενικών συνάπτονται πραγματικά ό-μηρικοί άγώνες για την άρχηγία του κοπαδιού. Μία τέ-τοια πάλη μπορεί να κρατήσει ήμέρες όλόκληρες με ό-λιγάωρα διαλείμματα άνακωχής, όπως μού είπε ένας γέρος κυνηγός έλεφάντων. Στην παραμικρή εδκαίρια ή πάλη ξαναρχίζει και τα πολεμικά μουνγκρίσματα των άντιπάλων άκούον-ται ως την άλλη ά-κρη του δάσους.

Ο ένας από τους έλέφαντες προσπα-θί με το κεφάλι του να σπρώξει τον αντί-παλό του επάνω σ' ένα ξένδρο για να του σπάση τα πλευ-ρά. Και οι δύο τους προσπαθούν να τυ-λίξουν τις προεσ-κίδες τους ο ένας στον λαιμό του άλ-λου για να τον πνί-ξη ή να τον εξαντλή-ση. Αν έτυχε κα-νείς να παρακολου-θήση καμιά φορά την πάλη δυο ένδι-κων θουθώνων μπο-ρεί ίσως να σχημα-τίση μια ιδέα για τον άπαισιόμοτο ά-γώνα που μπορούν να κάνουν δυο έλέ-φαντες όταν παλεύ-ουν για τη ζωή και για το θάνατο. Φου-κά στην πάλη αυτή παίζουν τον ρόλο τους κι οι γαυλιό-δοντες, με ό ρόλος αυτός — όπως εί-πα — είναι έντελώς ευτελερώς.

Ο έλέφας αν δέν είχε την καταδίωξη του ανθρώπου δέν θα φοβόταν κανένα άλλο έχθρό, παρά μόνον τους όμοφύλους του. Το περίεργο δε είναι ότι αν τύχη να θρεθί άντιμέτωπος μ' έναν άνθρωπο ή να παλαίψη μ' έναν όμοφύλο του έλάχιστα χρησιμοποιεί τα δόντια του και άμύνεται κυρίως με τα όγκώδη πόδια του και με την προεσκίδα του. Τους χαυλιόδοντες τους χρη-σιμοποιεί κυρίως όταν θέλη να γδάρη τον όρεκτικό φλοιό ώρισμένων δένδρων τον όποιον ύστερα κομματιάσει με την προεσκίδα του και τον μασάει και τον καταεργάζει με μεγάλη ευχαρίστηση.

Μετάξυ των άρσενικών συνάπτονται πραγματικά ό-μηρικοί άγώνες για την άρχηγία του κοπαδιού. Μία τέ-τοια πάλη μπορεί να κρατήσει ήμέρες όλόκληρες με ό-λιγάωρα διαλείμματα άνακωχής, όπως μού είπε ένας γέρος κυνηγός έλεφάντων. Στην παραμικρή εδκαίρια ή πάλη ξαναρχίζει και τα πολεμικά μουνγκρίσματα των άντιπάλων άκούον-ται ως την άλλη ά-κρη του δάσους.

Ο ένας από τους έλέφαντες προσπα-θί με το κεφάλι του να σπρώξει τον αντί-παλό του επάνω σ' ένα ξένδρο για να του σπάση τα πλευ-ρά. Και οι δύο τους προσπαθούν να τυ-λίξουν τις προεσ-κίδες τους ο ένας στον λαιμό του άλ-λου για να τον πνί-ξη ή να τον εξαντλή-ση. Αν έτυχε κα-νείς να παρακολου-θήση καμιά φορά την πάλη δυο ένδι-κων θουθώνων μπο-ρεί ίσως να σχημα-τίση μια ιδέα για τον άπαισιόμοτο ά-γώνα που μπορούν να κάνουν δυο έλέ-φαντες όταν παλεύ-ουν για τη ζωή και για το θάνατο. Φου-κά στην πάλη αυτή παίζουν τον ρόλο τους κι οι γαυλιό-δοντες, με ό ρόλος αυτός — όπως εί-πα — είναι έντελώς ευτελερώς.

Ο έλέφας αν δέν είχε την καταδίωξη του ανθρώπου δέν θα φοβόταν κανένα άλλο έχθρό, παρά μόνον τους όμοφύλους του. Το περίεργο δε είναι ότι αν τύχη να θρεθί άντιμέτωπος μ' έναν άνθρωπο ή να παλαίψη μ' έναν όμοφύλο του έλάχιστα χρησιμοποιεί τα δόντια του και άμύνεται κυρίως με τα όγκώδη πόδια του και με την προεσκίδα του. Τους χαυλιόδοντες τους χρη-σιμοποιεί κυρίως όταν θέλη να γδάρη τον όρεκτικό φλοιό ώρισμένων δένδρων τον όποιον ύστερα κομματιάσει με την προεσκίδα του και τον μασάει και τον καταεργάζει με μεγάλη ευχαρίστηση.

Μετάξυ των άρσενικών συνάπτονται πραγματικά ό-μηρικοί άγώνες για την άρχηγία του κοπαδιού. Μία τέ-τοια πάλη μπορεί να κρατήσει ήμέρες όλόκληρες με ό-λιγάωρα διαλείμματα άνακωχής, όπως μού είπε ένας γέρος κυνηγός έλεφάντων. Στην παραμικρή εδκαίρια ή πάλη ξαναρχίζει και τα πολεμικά μουνγκρίσματα των άντιπάλων άκούον-ται ως την άλλη ά-κρη του δάσους.

Ο ένας από τους έλέφαντες προσπα-θί με το κεφάλι του να σπρώξει τον αντί-παλό του επάνω σ' ένα ξένδρο για να του σπάση τα πλευ-ρά. Και οι δύο τους προσπαθούν να τυ-λίξουν τις προεσ-κίδες τους ο ένας στον λαιμό του άλ-λου για να τον πνί-ξη ή να τον εξαντλή-ση. Αν έτυχε κα-νείς να παρακολου-θήση καμιά φορά την πάλη δυο ένδι-κων θουθώνων μπο-ρεί ίσως να σχημα-τίση μια ιδέα για τον άπαισιόμοτο ά-γώνα που μπορούν να κάνουν δυο έλέ-φαντες όταν παλεύ-ουν για τη ζωή και για το θάνατο. Φου-κά στην πάλη αυτή παίζουν τον ρόλο τους κι οι γαυλιό-δοντες, με ό ρόλος αυτός — όπως εί-πα — είναι έντελώς ευτελερώς.

Ο έλέφας αν δέν είχε την καταδίωξη του ανθρώπου δέν θα φοβόταν κανένα άλλο έχθρό, παρά μόνον τους όμοφύλους του. Το περίεργο δε είναι ότι αν τύχη να θρεθί άντιμέτωπος μ' έναν άνθρωπο ή να παλαίψη μ' έναν όμοφύλο του έλάχιστα χρησιμοποιεί τα δόντια του και άμύνεται κυρίως με τα όγκώδη πόδια του και με την προεσκίδα του. Τους χαυλιόδοντες τους χρη-σιμοποιεί κυρίως όταν θέλη να γδάρη τον όρεκτικό φλοιό ώρισμένων δένδρων τον όποιον ύστερα κομματιάσει με την προεσκίδα του και τον μασάει και τον καταεργάζει με μεγάλη ευχαρίστηση.

Μετάξυ των άρσενικών συνάπτονται πραγματικά ό-μηρικοί άγώνες για την άρχηγία του κοπαδιού. Μία τέ-τοια πάλη μπορεί να κρατήσει ήμέρες όλόκληρες με ό-λιγάωρα διαλείμματα άνακωχής, όπως μού είπε ένας γέρος κυνηγός έλεφάντων. Στην παραμικρή εδκαίρια ή πάλη ξαναρχίζει και τα πολεμικά μουνγκρίσματα των άντιπάλων άκούον-ται ως την άλλη ά-κρη του δάσους.

Ο ένας από τους έλέφαντες προσπα-θί με το κεφάλι του να σπρώξει τον αντί-παλό του επάνω σ' ένα ξένδρο για να του σπάση τα πλευ-ρά. Και οι δύο τους προσπαθούν να τυ-λίξουν τις προεσ-κίδες τους ο ένας στον λαιμό του άλ-λου για να τον πνί-ξη ή να τον εξαντλή-ση. Αν έτυχε κα-νείς να παρακολου-θήση καμιά φορά την πάλη δυο ένδι-κων θουθώνων μπο-ρεί ίσως να σχημα-τίση μια ιδέα για τον άπαισιόμοτο ά-γώνα που μπορούν να κάνουν δυο έλέ-φαντες όταν παλεύ-ουν για τη ζωή και για το θάνατο. Φου-κά στην πάλη αυτή παίζουν τον ρόλο τους κι οι γαυλιό-δοντες, με ό ρόλος αυτός — όπως εί-πα — είναι έντελώς ευτελερώς.

Ο έλέφας αν δέν είχε την καταδίωξη του ανθρώπου δέν θα φοβόταν κανένα άλλο έχθρό, παρά μόνον τους όμοφύλους του. Το περίεργο δε είναι ότι αν τύχη να θρεθί άντιμέτωπος μ' έναν άνθρωπο ή να παλαίψη μ' έναν όμοφύλο του έλάχιστα χρησιμοποιεί τα δόντια του και άμύνεται κυρίως με τα όγκώδη πόδια του και με την προεσκίδα του. Τους χαυλιόδοντες τους χρη-σιμοποιεί κυρίως όταν θέλη να γδάρη τον όρεκτικό φλοιό ώρισμένων δένδρων τον όποιον ύστερα κομματιάσει με την προεσκίδα του και τον μασάει και τον καταεργάζει με μεγάλη ευχαρίστηση.

Μετάξυ των άρσενικών συνάπτονται πραγματικά ό-μηρικοί άγώνες για την άρχηγία του κοπαδιού. Μία τέ-τοια πάλη μπορεί να κρατήσει ήμέρες όλόκληρες με ό-λιγάωρα διαλείμματα άνακωχής, όπως μού είπε ένας γέρος κυνηγός έλεφάντων. Στην παραμικρή εδκαίρια ή πάλη ξαναρχίζει και τα πολεμικά μουνγκρίσματα των άντιπάλων άκούον-ται ως την άλλη ά-κρη του δάσους.

Ο ένας από τους έλέφαντες προσπα-θί με το κεφάλι του να σπρώξει τον αντί-παλό του επάνω σ' ένα ξένδρο για να του σπάση τα πλευ-ρά. Και οι δύο τους προσπαθούν να τυ-λίξουν τις προεσ-κίδες τους ο ένας στον λαιμό του άλ-λου για να τον πνί-ξη ή να τον εξαντλή-ση. Αν έτυχε κα-νείς να παρακολου-θήση καμιά φορά την πάλη δυο ένδι-κων θουθώνων μπο-ρεί ίσως να σχημα-τίση μια ιδέα για τον άπαι

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕΥ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Τότε ο πλοίαρχος δόν Ράμουν Λοϋλά-ποσπάτη-κε από τους άνδρες του και στάθηκε με τα χέρια σταυρωμένα.

Οι άλλοι άνδρες εθγαλάν τότε μερικούς πασσάλους και άρμησαν μέσα στον κήπο.

Ο σκύλλος εξακολουθούσε να γαυγίζει μανιασμένα.

Οι ναύτες άρχισαν μια ζωηρή συζήτηση με τον καπετάνιο, ο οποίος χειρονομούσε ξαλλός. Κι' επειδή φαίνεται, εκείνοι δεν άκουγαν τα λόγια του, τράβηξε το σπαθί του.

Οι ναύτες πιάστηκαν τότε μεταξύ τους και ρίχτηκαν οί μὲν επάνω στους δέ.

Ο Άντώνιο με τα κυάλια του δεν μπορούσε να διακρίνει αν χρησιμοποιούσαν τις γροθιές τους ή τα μαχαίρια τους.

Σε λίγο, είδε, ξαφνα τον Πολύφημο ν' άποσπάται από τους άλλους και να τραβάει το πιστόλι του. Ο πλοίαρχος πέταξε τότε το σπαθί του κι' έτρεξε προς την πόρτα του σπιτιού για να κρυφτεί.

Ο κρότος ενός πυροβολισμού έφτασε ως το πλοίο. Συγχρόνως οί ναύτες άρμησαν προς το σπίτι σαν τρελοί, αφήνοντας πίσω τους δυο σώματα σωριασμένα κάτω.

Στον κρότο του πυροβολισμού, όλοι οί άνδρες του Άντωνίου έτρεξαν στην κουπαστή.

Λίγες στιγμές αργότερα, δυο σιλουέττες, κυνηγημένες από μερικούς ναύτες, θγήκαν τρέχοντας από το σπίτι και διευθύνθηκαν προς τις παράγκες.

Ο Άντώνιο νόμισε πως αναγνώρισε στη μια από τις σιλουέττες αυτές το Φερντινάντο. Η άλλη ήταν μια γυναίκα νέα κι' ευκίνητη, γιατί προηγήθηκε των διωκτών της κι' εξαφανίστηκε σ' ένα σάδεντρο μέρος από φοινικιές, κοντά στο ποτάμι.

Ο Φερντινάντο όμως δεν είχε την ίδια τύχη. Τη στιγμή που τρύπωνε στις παράγκες, οί διώκτες του τον έφτασαν κι' εξακολούθησαν να τον κυνηγούν μέσα σ' αυτές, ξεφωνίζοντας και ούρλιάζοντας.

Τη συνέχεια του κυνηγητού αυτού δεν μπόρεσαν να την παρακολουθήσουν απ' το πλοίο. Σε δέκα λεπτά μόνο, οί ναύτες ξαναβγήκαν από τις παράγκες και ξαναγύρισαν προς το σπίτι του λόφου.

Έξαφνα τρεις άνθρωποι, θγαίνοντας απ' τα ύποπτα που ήσαν κοντά στην όχθη, άρχισαν να τρέχουν προς την προκυμιά όπου ήσαν ή δυο θάρκες της «Αριάδας».

Μά οί ναύτες τους είδαν από το λόφο κι' άρχισαν να τους κυνηγούν.

Οί τρεις φυγάδες ωστόσο πρόφτασαν και μπήκαν στη μια από τις θάρκες και άρχισαν να κω-

ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΝΤΙΒΕΡ

πηλατούν μ' όλη τη δύναμη που δίνει η απειλή. Είχαν απομακρυνθεί κάπως απ' την όχθη όταν η θάρκα, στην οποία είχε μπη ό Πολύφημος, σπείρα του, ξεκίνησε καταδιώκοντάς τους.

Τότε ο Άντώνιο κι' ο Άλφ Μπόγκο σηκώσαν κι οι δύο το κανόνι και προσπάθησαν να το θύσουν εναντίον της θάρκας του Πολύφμου.

Μά ή δουλειά αυτή ήταν πολύ δύσκολη. Πάνω θώσουν να το μετακινήσουν, ή θάρκα του Πολύφμου είχε ζυγώσει αρκετά την άλλη θάρκα.

Τέλος, μπόρεσαν να πάρουν στόχο και να φωτιά.

Η έκπυροκρότησις ήτανε τρομερή. Χιλιάδες νεροπούλια υψώθηκαν απ' το έδαφος ζώντας στριγγές κραυγές.

Τό έλλημα έσκασε σ' απόστασι πέντε ποδιών από την θάρκα του Πολύφμου και τα νερά που έβγαλαν πασαν δολοκλήρη. Συγχρόνως καθώς ο Πολύφημος οί άντρες του έτρεξαν προς το ίδιο μέρος για να φυλαχτούν, ή θάρκα ανατράπηκε και βρέθηκε μέσα στο νερό...

Ενώ ο Πολύφημος κ' οί άλλοι ναύτες κούρπιαν προς την όχθη, ή άλλη θάρκα με τους τρεις ναύτες πλημυξε στη σκούνα.

Ήσαν ο μίγας Φερντινάντο και δυο άρρωστοί ναύτες.

Ο Άντώνιο τους δέχτηκε φιλικά. Ο Φερντινάντο του άρεσε εκ πρώτης όρας ο κτωρ του Καλλέγκο φαίνοντάς έξυπνος, έμπειρος και πολύ πολιτισμένος, γιατί, μολοντι είχε έρως λίγο, ή πρώτη φροντίδα μόλις έφτασε στο πλοίο ταν να πλυθεί και να χτενισή τα μαύρα του μαλλιά.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

Ο ήλιος είχε εξαφανιστεί εν τώ μεταξύ. Το πλοίο είχε άπλωθεί σαν πέπλος πάνω απ' το δασος. Ο μίγας θόρυβοι των νυχτοπουλιών των μαλακών τα κάθε τόσο μουγκρίσματα θηρίων έφταναν στον Άντώνιο που δειπνούσε στην καμπίνα του πλοίου.

Τόν άδελφό Φραγκίσκο και το Φερντινάντο, έβγαλαν στην όχθη φαίνοντάς ή λάμψις από τις φωτιές χωριού των Ιθαγενών.

Ο Χουάν που φύλαγε σκοπός στο κατάστημα τέθηκε σε κάποια στιγμή κι' ανέφερε πως διαβάζει λήνια στην ξηρά, έκτος από μερικές κραυγές που γόντουσαν από το σπίτι του λόφου.

Η νύχτα πέρασε αρκετά γαλήνια. Ο Άντώνιο κι' οί άνθρωποι του φύλαξαν σκοπός με τη σειρά τους.

Ο Άντώνιο άκολουθούμενος απ' το Φερντινάντο, νέθηκε κι' αυτός στη γέφυρα και κοιτούσαν τα νερά μαζύ του. Ο πράκτωρ του Καλλέγκο τ' άκουσε ένα σωρό πληροφορίες. Ασφαλώς ήταν ένας πολύτιμος.

Μια μικρή ήμισέληνος κατακόκκινη πρόβατο γη ώρα πίσω από τις κορυφές των βουνών. γές των πτήκων διπλασιάστηκαν. Τα τύποινα είχαν πάψει ούτε μια στιγμή ν' άνηγούν στο χωριό, αλλάξαν τότε ρυθμό. Κάθε τόσο κραυγές του λόφου που ήταν άκουσι χούσαν από το σπίτι.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

Ο Άντώνιο κέρδισε δολοκλήρη τη συμπόσια με τ' έμπιστοσύνη του μίγας, δανείζοντάς του ένα άσπρο και καθαρό.

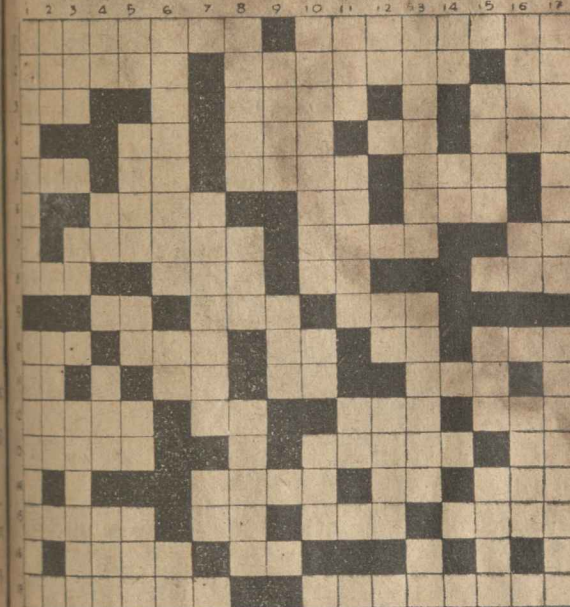
Λόγω πληθώρας ύλης ή συνέχεια των «ΣΕΛΙΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΤΥΠΟΥ — ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ» ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ» από προεσχές τευχές του «Μπουκέτου».

Α ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Οριζοντίως:

1) Ελάσιμος "Άγγλος μυθιστοριογράφος των αρχών του αιώνα, ο οποίος έγραψε πολλά έργα, μεταξύ των οποίων το "Μεγάλο έργο της Διέγερσης".

2) Τον άντικατάστησε ο σφεδρ. Μεγάλη όγρη έκτασις Διέγερσης.

3) Κωτικόδον, Πρόσταγμα, Τρώκτικόν.

4) Γαλλικόν γράμμα, Ζών. Νότα. Προστακτική ρήματος της όγρης.

5) Χρονική διαίρεσις, "Άρθρον. "Αντίθετον του πνεύματος. Χρονικόν έπίρρημα.

6) Έκτεταται. Δυο σύμφωνα απ' τη λέξι «Νέγρος». Δεν γίνεται σε νερά.

7) Ιστορία, "Αρχαίος Θεός. "Άρθρον (πληθ.).

8) Καπνικόν, Σώμα Ιππικού. "Αθή, Λάμπει.

9) "Αντωνία, "Αθηνα. "Ακεραία.

10) Τοπικόν έπίρρημα, Περίφημος Γάλλος γελοιογράφος. Σύνδεσμος.

11) Δυο γράμματα απ' τη λέξι «σιγά», Πρόσωπο της Γραφής.

12) "Αθή, "Αριθμός κατ' έπιτομήν. "Αντωνία. "Υποθετικόν.

13) "Αντωνία, Δυο όμοια σύμφωνα. Νότα. Πρόσταγμα.

14) Θάρκα γνωστών λαμπτήρων. "Εθικός εύεργέτης. Δυο γράμματα απ' τη λέξι «θύρα».

15) "Όσο ή "φαίρις, τόσο μεγαλώνουν. "Αντωνία, Συμπερασματικόν.

16) Ελμυτικός ποταμός. "Αγγλικόν άρθρον. Θάλασσα (άρχ.).

17) Αρκαδικά (ένν.).

5) Σύνδεσμος. Χρονική διαίρεσις, Ζών. Δυο σύμφωνα. Πρόθεσις.

6) Το φορούν οί τοαλιάδες, Πρόθεσις. Δυο γράμματα απ' τη λέξι «άδιν».

7) Μέγας "Ελλην ποιητής. Δυο όμοια φωνήεντα.

8) Μάθητις του "Ιησού, Υιός του Νώε. Μεγάλη ποιήτρια.

9) Τοπικόν έπίρρημα. "Αρχαία θεότης.

10) "Εννοίες, φροντίδες. "Αντωνία. Σημαίνει συνεταιρισμόν.

11) "Ο καθένας. Μακεδονομάχος. Νότα.

12) "Αριθμός. Τροπικόν. Ζών.

13) Ποταμός της Γαλλίας, Ζών. Σύνδεσμος.

14) Παρακελευστικόν, Πρόθεσις με άποστροφόν.

15) Χώρα της "Ελλάδος. Σύνδεσμος. Χρονικόν έπίρρημα.

16) "Αρχαίος Θεός. "Η άρχή και το τέλος. Μουσικόν όργανον.

17) Θρήσκος. Ζή στά λιμνάζοντα νερά.

(Έστάλη υπό του κ. Μαρτίνου Δεμίρη, Πειραιεύς)

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως:

1) ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ, 2) ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ, 3) ΝΑΝΑ-ΑΙ·ΔΑ, 4) ΟΧΑ·Ι·Ο — ΝΙ—ΔΕ, 5) ΡΗΝΟΣ—ΩΡΙΑ, 6) ΑΤ—ΝΙΣ—ΙΟΝ, 7) ΜΕΝ—ΟΤΕ—ΔΑΣ, 8) ΑΙΑΚΙΟΝ—ΟΙΑ, 9) ΤΑ—ΥΤ, 10) ΑΚΑΤΑΠΟΝΗΤΑ, 11) ΑΛΩΣΙΣ—ΑΝ.

Καθ' ύψος:

1) ΠΑΝΟΡΑΜΑΤΑ, 2) ΑΜΑΧΗΤΕΙ—ΚΑ, 3) ΡΕΝΑΝ—ΝΑΤΑΛ, 4) ΗΡΑΙΟΝ — ΚΑΤΩ, 5) ΠΙ—ΟΞΙΟΙ—ΑΣ, 6) ΟΚΑ—ΣΤΟΥΠΙ, 7) ΡΑΙΝΩ—ΕΝΤΟΣ, 8) ΙΝΔΙΑΙ, 9) ΑΙΑ—ΡΟΔΟΠΗ, 10) ΔΙΝΑΙ—ΤΑ, 11) ΜΗΔΕΙΑ—ΣΑΤΑΝ.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΑΙΓΙΔΙ

Μπορείτε να χωρίσετε τον πλαγινο αριθμητικό πίνακα σε τέσσερα ίσα μέρη του ίδιου σχήματος, καθένα από τα όποια να περιέχει τους αριθμούς 1, 2, 3, 4 και 5.

Γιά δοκιμάστε.

Δεν είναι και τόσο δύσκολο.

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Το πλαγινο σχέδιο παριστάνει, καθώς βλέπετε, είκοσιτέσσερα σπέρτα, τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίζουν διάφορα τετράγωνα.

Μπορείτε τώρα να μάς πείτε:

Α) Πόσα τετράγωνα υπάρχουν στο σχήμα αυτό και Β) Πόσα τετράγωνα θα μείνουν αν αφαιρεθώ μόνο το σπέρτα α, πόσα τετράγωνα θα μείνουν αν αφαιρεθώ μόνο το σπέρτα β; και πόσα τέλος τετράγωνα θα μείνουν αν αφαιρεθούν και τα δύο σπέρτα α και β.

Α) Πόσα τετράγωνα υπάρχουν στο σχήμα αυτό και Β) Πόσα τετράγωνα θα μείνουν αν αφαιρεθώ μόνο το σπέρτα α, πόσα τετράγωνα θα μείνουν αν αφαιρεθώ μόνο το σπέρτα β; και πόσα τέλος τετράγωνα θα μείνουν αν αφαιρεθούν και τα δύο σπέρτα α και β.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

προσδιορισμού νεαρών νεύρων του — ήταν αρχαίος συνεργάτης των «Εκλεκτών Μυθιστορημάτων», που έβγαζε κατά το 1883 ο εκδότης Χιώτης θεατρικός συγγραφέας, λογοτέχνης, συντάκτης του «Αστεώς» κτλ.

Φυσικά ο Σιγάλας έπεσε από την συμπλήρωση της θέσεως του διευθυντού και περιώρισε τις αξιώσεις του στην έδρα της Απαγγελίας. «Ε, ως πηγή στην εύχη του Θεού πεία!» Ήταν ο ανδρείκελμένος γι' αυτό.

Μά κι' απ' την απαγγελία ο φτωχός αποκλείστηκε. Άλλο ήμισυ ακούωθεν άνηγγειλε ότι αυτό το μαθητή θα το αναλάβει ο ίδιος ο διευθυντής, ο οποίος και πράγματι, μόλις άνοιξε η Β. Δραματική Σχολή, άρχισε να παραδίδει απαγγελία, συστήσας εις τους μαθητές και τας μαθητρίδας για την καλή «άρτικυλασίον» την άρθρωσι των λέξεων να μεταχειρίζονται. «Αελλού».

Έπειδή έκανα εγώ εκείνη την εποχή ανακτορικά ρεπορτάζ στην «Εστία» και τις σχετικές με το Β. Θεατρού και τη Βασ. Δραματική Σχολή πληροφορίες και ειδήσεις μου τις είχα από μέσα από τα γραφεία της Επιμελητείας της Βασιλικής Χορηγίας και μάλιστα από το ίδιο το στόμα του επιμελητού Ν. Θών, κάποιο πρωί, έλαβα ένα επισκεπτήριο. Στο φακελλάκι: «Β. Δραματική Σχολή. Ο διευθυντής.» Και μέσα μια πρόσκλησις του διευθυντού:

«Φίλτατε, όποτε εύκαιρήσας πέρνα από τα γραφεία της Σχολής, να τα πούμε. Φιλικάτα. Στεφάνος Στεφανάκου, Διευθυντής της Βασ. Δραματικής Σχολής.»

Έκείνη την ημέρα, σάν έφθασα στο καφενείο του Παληού Βαριετέ, η καζούρα του Σιγάλα ήταν στο κατακόρυφο. Τον είχα μπάφισει τον φουκαρά. Φούσκωνε, ξεφούσκωνε, ιδρώνε ιδρώνε, και κάθε τόσο έβγαζε από την τσέπη του σακκακιού του το μαντήλι για να σκουπίση το μέτωπό του.

Μά δεν ξεχνούσε και το σκηνικό του. Δός του κι' έτραβούσε προς τ' άπάνω το πανταλόνι του κι' έσφιγγε την δερμάτινη ζώνη του, ανεβάζοντας — είχε κήλη — και τον κηλεπίδεσμό του.

Τόν λυτήθηκα. Τόν «επιλάτουν» όλοι εκείνοι μ' έναν άγριο σαδδισμό. Με τρόπο τόν πλησιάζω και χώνω στην τσέπη του το επισκεπτήριο του Στεφανάκου, χωρίς το φακελλάκι, έννοείται.

Σε μία στιγμή λοιπόν πούχωνε το χέρι στην τσέπη για να θγάλη το μαντήλι του, το βρίσκει το θγάζει και διαβάζοντάς το, παίρνει μία σάσι και ύφος θριαμβευτού:

— Λέτε σείς ό,τι θέλετε τους κάνει. Νά! Διαβάστε δώ!

Ταμπλώ, κύριοί μου, όλοι τους. Τώχρ πιστέψτε ταχα κι' ο ίδιος πώς τόν καλούσε ο Διευθυντής της Β. Δραματικής Σχολής; Μια φορά το βεπιστέψα σε λίγες μέρες, που έσυμπληρώθηκε το καθηγητικό προσωπικό της σχολής, εις το όποιον δεν συμπεριελήφθη.

Μά ούτε και ποτέ του έμαθε πώς θρέθηκε στην τσέπη του το επισκεπτήριο του Στεφανάκου.

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 40 ΧΡΟΝΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 30)

σιφουνας. Καλά-καλά δεν έφταναν θρίσκειται στην ζωή.

Είπαμε ότι εκείνη την εποχή ήταν η παραμονή των Βαλκανικών πολέμων. Ο μακαρίτης μητροπολίτης Σμυραγδος που με φιλοξενούσε ένα βράδυ μω' λέγει:

— Θαρρώ ότι η Βουλγαρία και η Σερβία κηρύξαν τον πόλεμο κατά της Αυτοκρατορίας. Θαρρώ πως έτοιμάζεται και η Έλλάς. Το πρωί σάν δημοσιογράφος που είσαι, να πάς να επισκεφθής τόν διοικητή. Κάτι θα μάθης.

Πράγματι την άλλη μέρα πήγα από διοικητήριο και άμέσως έγινα δεκτός από τόν μπουτασαρίφι (διοικητή).

Αφού ανταλλάξαμε τις πρώτες τυπικές λέξεις, ο διοικητής — ήταν ένας άγαθός γέρος — με έρωτά απότομα:

— Ξέρεις αν είναι αλήθεια, ότι έκηρύχθηκε πόλεμος;

— Μά εγώ ήρθα να το μάθω από σάς, άπαντά.

Εξέσπασε τότε ο διοικητής σε γέλια και μω' λέγει:

— Άκουσε έδω, παιδί μου. Εγώ θά το μάθω τελευ-

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΠΑΤΕΡΑΚΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 49)

τέον φορά. Η τελευταία ημέρα των αγώνων πιά δραματική. Είχαν τελειώσει πιά σκεδόν οι αγωνίσματα και όμως δεν περιούσαμε παρα 4 μονάχα τους Γιουγκοσλάβους. Έμεινε ακόμα πλύν. Καί αυτό ακριβώς θα έκρινε την νίκη, ότι όλα τα μέλη της ελληνικής αποστολής. Έβλεπαν ότι η νίκη των ελληνικών χρωμάτων πασθεύει στον Πατέρακη.

Τόν ήξεραν βέβαια σπουδαίο άλητη, σκληρό φιλότιμο νεό, με πλήρη αντίληψη των υποθέσεων, αλλά κι από την άλλη ήξεραν ότι ύστερα της νίκης, Άκουη χειρότερο, γνώριζαν, ότι είχε προηγουμένη ημέρα το διάστρεμμα για το οποίο σάμε παρ'ότι. Φοδώντουσαν λοιπόν ότι θα ήσαν μάλλον ήσαν βέβαιοι ότι ο Γιουγκοσλάβος άπαι νικούσε κι' έτσι η αντίπαλος όμας θα έπαινε θαβήτως όσους χειριζότανε για να έρρη νίκη θαμβολογία. Το ίδιο άλλωστε πιστεύαμε ελ θεαταί που παρακολούθουσαν με μεγάλη άνη τελευταία αυτή φάση, μιάς πεισματάδους διαπαι.

Δεν είχαν όμως υπολογίσει το ελληνικό σωματικό έγωισμό. Αύτας έδωσε φτερά στα πλάι Πατέρακη, αυτός εθεράπευσε διά μιάς το άσπασ, αυτός τόν έκαμε, εκεί που ήταν άδύνατο να σθεναριστεί τόν έαυτό του περδίκι, αυτός τόν έκαμε τόν άμψη το χιονόνερο που έπεφτε εκείνο το πλάι καθώς και τόν λασπωμένο, τόν έπικλίνονα όρα Συγκέντρωσε όλες του τις δυνάμεις, έβλεπε και μεγάλο του ότι απ' αυτόν κρεμώτανε η τιμή της πατρίδας και της Πατρίδος του και πήδησε. Δεκαεπταπύρα και δέκα πόνοι. Ποδ' να τόν πιάση ο Σέρβος. Η τιμή των ελληνικών χρωμάτων είχε σωθή.

Αύτος είναι ο Πατέρακης. Από τα πρώτα μας άτου.

ΣΕΝΤΡΕΪΓ' ΚΑΙ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

οέ σας.

Και λέγοντας αυτά ο διευθυντής της άστυνομίας έδωσε την έπιστολή, στην οποία ο ζωγράφος έρισε περιχαρής το γράμμα του Βερνάνερ.

«Εγγυώμαι για τόν Σεντρέϊγ — έγραφε — στο διευθυντή της άστυνομίας — περισσότερο για τόν ίδιο μου τόν έαυτό. Πά να σας δώσω τών πολιτικών αντίληψεων τού φίλου μου, απ' όφρα που έδω και μία βδομάδα μου έζησε να νείσω την ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης, τί πρόσθεσε, τού είναι απαραίτητο να μάθω πανάστασι. Στείλτε λοιπόν άμεσως στη θέση του ατό το καλό παιδί. Σας διαβεβαιώνω ότι την άπαιτη διάφορία που έχει προς όλη την ρητός άσση, ποταμοί και λειβάδια. Ο άνθρωπος θα είναι ο τελευταίος που θα σκεφτεί να φάει ματα στην κρατική μηχανή.

Και τώρα φρέζε, συμπλήρωσε χαμογέλιο άστυνομικός διευθυντής, γιατί το φαί του έδω του μας θα έχη κρεώση και φοδμάι μην τα μου για την τσέπη άργυρίου σας.

ταίος από όλους τόν ουγρική πόλεμος.

Και έπειδή με έβλεπε τού άπορούσα συνέπεια — Πέρσου ήσουν νομίζεις στην Πρεσία — έρμηνεία έδωσα έδω στο μάτι μας άπαιτη λευκά και μάς άρχισαν τις κανονικές καμπίρες και μάς έπαινε έρεκετε. Είπαμε πως να μπορώ να έξη πω τ' άρνεύ. Φώναξα τηλεγραφήσει το διατρέσαντα στο Νταβέτι. Τον νομίζεις ότι έλασα; Άκούσε!

ήλη σου φαίνεται παράξενο, μω' άπαντα, κος στόλος θάταν, διότι η Αυτοκρατορία έφτασε 2 εβδομάδιον σε πόλεμο με το Ιταλικό κράτος, τάλες τώρα.

— Κατάλαβα, τού άπάντησα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.